

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE

im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego

Warszawa 2024

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

- **Materiały programowe i informacyjne,
opinie i stanowiska z 2023 i początku
2024 roku**

Nawet jeśli się mylisz, mów prawdę
Seneka

Publikacja nr 35

Warszawa, marzec 2024 r.

Redakcja:
dr Krzysztof Pająk
dr inż. Henryk Potrzebowski
prof. dr hab. Paweł Soroka

Zdjęcia:
dr inż. Henryk Potrzebowski, Hanka Kielich-Rainka,
Tadeusz Kucharuk, Paweł Sychalski

Realizacja:
Drukarnia Kolagraf
Warszawa

Spis treści

Wstęp	9
Historia i dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego oraz podmioty i osoby uczestniczące w jego pracach i działaniach (1993–2024 r.)	11
Dokument założycielski PLP.....	19
STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO	
Status Polskiego Lobby Przemysłowego	25
Pismo PLP do Ludwika Dorna – Wicepremiera, Ministra Spraw Wewnętrznych.....	26
Odpowiedź Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.....	27
List Gratulacyjny Prezydenta RP Lecha Kaczyńskiego do organizatorów i uczestników Jubileuszu 15-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego	28
List Gratulacyjny Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezydenta RP Olgierda Dziekońskiego z okazji 20-lecia PLP	29
List Sekretarza Stanu w Kancelarii Prezydenta RP Wojciecha Kolarskiego informujący objęciu Patronatem Honorowym Prezydenta RP Andrzeja Dudy nad jubileuszową uroczystością 30-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego	30
PARTNERZY POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO	
Porozumienie o współpracy pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich a Polskim Lobby Przemysłowym.....	33

Porozumienie o współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej 36

Porozumienie Obywatelskie organizacji społecznych i związków zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami” z dnia 7 września 2004 roku 39

Porozumienie o współpracy zawarte 16 maja 2017 roku pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Fundacją FON 42

Uroczystość 30-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego..... 47

HONOROWE WYRÓŻNIENIE POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO „BENE MERITUS PRO INDUSTRIA POLONIAE” („DOBRZE ZASŁUŻONY DLA POLSKIEGO PRZEMYSŁU”)

Komunikat Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Kapituły Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”)..... 53

Laureaci poprzednich dziesięciu edycji Honorowego Wyróżnienia pn. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”..... 58

Tablice Honorowego Wyróżnienia PLP..... 74

STANOWISKA I PROPOZYCJE W SPRAWIE POLITYKI PRZEMYSŁOWEJ, OBRONNEJ I ENERGETYCZNO-KLIMATYCZNEJ

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego poświęcone pożądanej strukturze przemysłu w Polsce i proponowanym nowym rozwiązaniom i mechanizmom ekonomicznym niezbędnym dla modernizacji i zmiany tej struktury 86

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego i Rady Rozwoju
Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej w sprawie
konsekwentnej realizacji programów odbudowy potencjału
i modernizacji Marynarki Wojennej RP 113

Wystąpienie w sprawie realizacji produkcji AHS Bogdana,
w ramach spółki joint venture z udziałem spółek Polskiej
Grupy Zbrojeniowej i państwowego przemysłu obronnego
Ukrainy 120

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie złóż
ropy naftowej w Polsce 128

Odwwołanie od decyzji środowiskowej Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska dotyczącej budowy i eksploatacji
elektrowni atomowej w Polsce 134

UDZIAŁ POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO W WAŻNYCH WYDARZENIACH

Zaproszenie na Ogólnopolską Konferencję Naukową
pt. Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych
zbrojeń 145

Obchody 105. rocznicy zdobycia lotniska Ławica przez
Powstańców Wielkopolskich z udziałem Polskiego Lobby
Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego..... 152

Uroczystość 43-rocznicy Porozumień Rzeszowsko-Ustrzyckich
w dniu 18 lutego 2024 r. w Rzeszowie 155

**EUROPEJSKI DZIEŃ MASZYNISTY KOLEJOWEGO
W CHOTOWEJ..... 159**

**Polskie Lobby Przemysłowe w Internecie
(marzec 2023 – marzec 2024 r.) 165**

Kalendarium Polskiego Lobby Przemysłowego (marzec 2023 r. – marzec 2024 r.).....	181
Bibliografia dotychczasowych Wydawnictw PLP	187

Eugeniusz Kwiatkowski –
patron Polskiego Lobby Przemysłowego

WSTĘP

Niniejszy rocznik Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wydany został z okazji trzydziestej pierwszej rocznicy jego powstania. **Zawiera stanowiska, relacje z konferencji, opinie i wystąpienia, które Polskie Lobby Przemysłowe sformułowało w 2023 i na początku 2024 roku.** Zostały one przekazane najwyższym władzom i dowódcom wojskowym w Polsce. W Roczniku zamieszczono również wybrane zdjęcia z działalności, konferencji i spotkań Polskiego Lobby Przemysłowego oraz kalendarium wydarzeń od marca 2023 roku, a także reprodukcje wybranych wycinków prasowych i tekstów zamieszczonych w Internecie, poświęconych aktywności PLP. Ponadto w Roczniku zamieszczono dokumentację uroczystości wręczenia – z okazji już XI edycji – Honorowego Wyróżnienia PLP **„Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”** (*Bene Meritus pro Industria Poloniae*).

W Roczniku zostały opublikowane m.in.: Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego poświęcone pożądanej strukturze przemysłu w Polsce i proponowanym nowym rozwiązaniom i mechanizmom ekonomicznym niezbędnym dla modernizacji i zmiany tej struktury, Stanowisko w sprawie złóż ropy naftowej w Polsce, oraz będące ekspertyzą odwołanie zawierające uwagi i wnioski Polskiego Lobby Przemysłowego do przedsięwzięcia polegającego na budowie i eksploatacji pierwszej w Polsce elektrowni jądrowej. Poza tym zamieszczone zostały wspólne wystąpienie PLP i Rady Rozwoju Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej dotyczące odbudowy i modernizacji Marynarki Wojennej RP.

Z okazji trzydziestej pierwszej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego uczestniczącym w naszych działaniach prezesom i dyrektorom przedsiębiorstw i instytutów, działaczom naszego partnera strategicznego, którym jest SIMP, pracownikom naukowym i naszym ekspertom oraz współpracującym z nami związkowcom, bardzo dziękuję za skuteczną i twórczą współpracę w obronie interesów polskiej gospodarki, zwłaszcza przemysłu, w tym obronnego, oraz za wspieranie jego rozwoju i unowocześnienia.

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. dr hab. Paweł Soroka

Historia i dokonania Polskiego Lobby Przemysłowego oraz podmioty i osoby uczestniczące w jego pracach i działaniach (1993–2024 r.)

1. Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego powstało 31 lat temu w Warszawie. Inicjatorami jego powstania byli dyrektorzy, pracownicy naukowcy współpracujący z przemysłem i związkowcy będący uczestnikami trzech ogólnopolskich seminariów, które odbyły się w 1992 roku w Świdniku oraz Warszawie. Były one poświęcone sytuacji i przekształceniom w polskich przemysłach: elektronicznym, lotniczym i obronnym, które wtedy znalazły się w trudnym położeniu. **W trakcie wspomnianych konferencji postulowano sformułowanie długofalowej polityki przemysłowej, realizowanej przez państwo, od której odżegnywał się wówczas rząd. Ówczesny minister przemysłu Tadeusz Syryjczyk głosił hasło, że „najlepszą polityką przemysłową jest brak polityki przemysłowej”.** W Polsce trwały wówczas procesy deindustrializacji, przede wszystkim upadku i likwidacji dużych i średnich przedsiębiorstw przemysłowych, w tym w branżach wysokiej techniki włącznie z branżą zbrojeniową i lotniczą. Uczestnicy wymienionych seminariów razem doszli do wniosku, że konieczne jest stałe i konsekwentne oddziaływanie na władze i polityków w celu obrony interesów polskiego przemysłu i stwarzania warunków dla jego rozwoju w globalizującym się świecie.

Polskie Lobby Przemysłowe ukonstytuowało się 13 marca 1993 roku na zebraniu założycielskim, które odbyło się w Warszawie w Warszawskiej Szkole Zarządzania – Szko-

le Wyższej. Przybrało ono formę niezależnej organizacji społecznej będącej porozumieniem o współdziałaniu działających na rzecz polskiego przemysłu, w tym obronnego, stowarzyszeń i organizacji oraz związków zawodowych różnych nurtów i branż. Do PLP przystąpiła również grupa dyrektorów oraz ekspertów i pracowników naukowych działających na styku z przemysłem, w tym naukowców współpracujących z Siłami Zbrojnymi RP. Polskie Lobby Przemysłowe stało się płaszczyzną uzgadniania i wypracowania stanowisk, opinii i ekspertyz w istotnych sprawach polskiego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i wysokiej techniki, w tym przemysłu obronnego i lotniczego.

W tych sprawach upoważnieni przedstawiciele poszczególnych instytucji, organizacji, związków zawodowych i stowarzyszeń podpisali się pod listą założycieli, będącą deklaracją uczestnictwa w pracach Polskiego Lobby Przemysłowego i aprobującą jego założenia programowe. Osoby fizyczne – dyrektorzy, prezesi, naukowcy i eksperci – wypełniły deklaracje udziału w działaniach PLP.

W 1995 roku Polskie Lobby Przemysłowe swoim patronem uczyniło wybitnego polskiego polityka gospodarczego i męża stanu Eugeniusza Kwiatkowskiego. W swojej działalności – jako nadrzędnym kryterium i wartością – PLP kieruje się polską racją stanu w gospodarce, patriotyzmem gospodarczym i systematycznie podejmuje działania na rzecz suwerenności gospodarczej Polski w zglobalizowanym świecie. Od początku swojego istnienia nie jest związane z jakakolwiek partią polityczną, działa ponad podziałami politycznymi. **Należy podkreślić, że Polskie Lobby Przemysłowe nie prowadzi działalności gospodarczej oraz biznesowej, ograniczając się jedynie do funkcji opiniotwórczych i opiniodawczych oraz edukacyjnych. Jest zatem organizacją non-profit. PLP nie jest także zawodową organizacją lobbystyczną, działa bowiem w oparciu o pracę społeczną, choć swoją działalność – w związku z wejściem w życie Ustawy o lobbingu – zgłosiło do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji jako**

przejaw lobbyngu społecznego, uzyskując z jego strony tego akceptację.

W ciągu 31 lat swojego istnienia Polskie Lobby Przemysłowe wykazywało dużą aktywność w obronie polskiego przemysłu i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. Podejmowało również działania o charakterze interwencyjnym, mające na celu ratowanie przedsiębiorstw i firm o szczególnym znaczeniu dla gospodarki lub obronności, które można zaliczyć do branż strategicznych.

W ciągu 31 lat swojej działalności PLP sformułowało ponad 525 opinii, opracowań i stanowisk, wniosków z konferencji oraz wiele ekspertyz, odnoszących się do całej gospodarki, poszczególnych branż polskiego przemysłu lub konkretnych jego problemów oraz obronności. A także globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego, który wybuchł w 2008 roku oraz następnego, będącego następstwem pandemii koronawirusa. Przekazane one zostały Kancelarii Prezydenta RP, poszczególnym rządóm i wybranym ministerstwóm oraz komisjom sejmowym i senackim, Szefowi Sztabu Generalnego WP oraz dowódcóm poszczególnych rodzajów sił zbrojnych. Wielokrotnie spotkały się one z odpowiedzią i wyjaśnieniami ze strony Kancelarii Prezydenta, władz rządowych i parlamentarnych oraz Sił Zbrojnych RP. W niektórych sprawach reprezentanci PLP odbywali rozmowy na szczeblu ministerialnym lub w Biurze Bezpieczeństwa Narodowego. Byli również zapraszani na posiedzenia poszczególnych komisji sejmowych i senackich. Wielokrotnie byli także przyjmowani przez kolejnych Szefów Sztabu Generalnego WP.

Do największych osiągnięć Polskiego Lobby Przemysłowego w czasie 31 lat jego istnienia należy zaliczyć opublikowane w 1996 roku opracowanie pt. „Wielozadaniowy samolot bojowy dla wojsk lotniczych RP – szansa na modernizację gospodarki i rozwój ekonomiczny Polski. Opinia na temat sposobu wyboru oferty” oraz opracowanie pt. „Polska racja stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego”, które zostało opublikowane w marcu 2000 roku. W 2004 roku opublikowany został „Alterna-

tywny program naprawy PKP”, opracowany przez eksperta PLP mgr inż. Marka Głogowskiego. Natomiast w czerwcu 2005 roku wydany został „Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy”, opracowany przez – powołane z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, w pracach którego uczestniczyło ponad 40 intelektualistów i ekspertów. 17 grudnia 2008 r. Konserwatorium wznowiło swoje prace w celu opracowania raportu poświęconego globalnemu kryzysowi finansowo – gospodarczemu. Raport ten został ukończony wiosną 2011 i wydany w czerwcu 2011 r. Zawiera on diagnozę i określenie przyczyn tego kryzysu, zarówno w wymiarze światowym jak i w warunkach polskich, a ponadto propozycje działań i narzędzi umożliwiających jego przezwyciężenie. W marcu 2012 r. został opracowany przez ekspertów PLP kolejny Raport pt. „Straty w potencjale polskiego przemysłu i jego ułomna transformacja po 1989 roku. Wizja nowoczesnej reindustrializacji Polski”, opublikowany w roczniku PLP z 2012 roku. Z kolei w roczniku PLP z 2013 roku opublikowana została Część druga Raportu „Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce”. W 2019 roku opracowano Ekspertyzę Zespołu eksperckiego powołanego przez Polskie Lobby Przemysłowe, zawierającą propozycje do umowy offsetowej w związku z pozyskaniem przez Polskę samolotu wielozadaniowego F-35A. Z kolei w 2020 roku powołane przez Polskie Lobby Przemysłowe Konwersatorium „O lepszą Polskę” opracowało Raport zawierający diagnozę i prognozę globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego zdeteterminowanego przez pandemię koronawirusa, wydany przez Dom Wydawniczy ELIPSA. Opracowało go 35 niezależnych ekspertów.

Istotną formą działalności Polskiego Lobby Przemysłowego przez cały okres jego istnienia były i są ogólnopolskie konferencje problemowe i seminaria oraz fora dyskusyjne i programowe. **W ciągu 31 lat Polskie Lobby Przemysłowe –**

wspólnie z różnymi związkami zawodowymi i uczelniami wojskowymi lub stowarzyszeniami jako partnerami – zorganizowało ich prawie pięćdziesiąt. Większość z nich kończyła się przyjęciem uchwał, wniosków lub stanowisk, pod którymi podpisali się – oprócz PLP – przedstawiciele związków zawodowych oraz organizacji i stowarzyszeń w nich uczestniczących. Referaty wygłaszane w trakcie tych konferencji były wydawane w formie książkowej lub zbindowanej i upowszechniane wśród ich organizatorów i uczestników.

Polskiemu Lobby Przemysłowemu jako organizacji o charakterze opiniotwórczym i opiniodawczym zależało na dotarciu ze swoimi opiniami i postulatami do świadomości społeczeństwa. Stąd też stanowiska, opinie i ekspertyzy udostępniane i omawiane były na konferencjach prasowych, a ponadto zamieszczane lub przedstawiane były na różnych portalach internetowych. **W okresie 31 lat istnienia PLP zwołało ponad 90 konferencji prasowych. Za pomocą wyszukiwarki Google można odnaleźć w Internecie, na różnych portalach, liczne artykuły i omówienia wystąpień PLP. Znaczna ich część znajduje się także na stronach internetowych PLP: www.plp.info.pl.**

Na posiedzeniu władz Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 5 marca 2013 r. zostało ustanowione Honorowe Wyróżnienie pn. **„Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”)**. Jest ono przyznawane każdego roku przez Kapitułę powołaną przez PLP. Dotąd przyznano je w ramach XII edycji. Otrzymało je kilkudziesięciu znakomitych menedżerów, zasłużonych twórców techniki i związkowców, których kandydatury zgłoszone zostały przez różne organizacje, stowarzyszenia i związki zawodowe.

Dążąc do zwiększenia swego oddziaływania i skuteczności działania, a także dotarcia ze swoimi postulatami do środowisk pracowniczych, Polskie Lobby Przemysłowe doprowadziło do partnerskiej współpracy jego ekspertów ze środowiskami pracowniczymi, reprezentowanymi przez związki zawodowe różnych nurtów. **19 czerwca 1996 roku podpisane zostało**

porozumienie o współdziałaniu Polskiego Lobby Przemysłowego ze związkami zawodowymi różnych nurtów – ponad podziałami – w sprawie strategicznych branż polskiego przemysłu. Sygnatariusze porozumienia ustalili, że wspólnie będą monitorować procesy decyzyjne dotyczące funkcjonowania i przyszłości polskich branż strategicznych i przeciwstawiać się rozwiązaniom niekorzystnym dla naszego kraju. Dlatego Polskie Lobby Przemysłowe wsparło ruch zagrożonych polskich przedsiębiorstw, których przedstawiciele 13 lipca 2002 r. w Stoczni Szczecińskiej powołali istniejący dwa lata Ogólnopolski Komitet Protestacyjny. Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego Paweł Soroka wszedł wtedy do prezydium OKP. Krótko przedtem PLP nawiązało współpracę z Komitetem Protestacyjnym Fabryki Kabli w Ożarowie i Komitetem Protestacyjnym Stoczni Szczecińskiej, dla którego przygotowało program ratowania stoczni i polskiego przemysłu stocznio-
wego.

10 marca 2004 roku Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego podpisało Porozumienie o Współpracy ze swoim partnerem strategicznym – Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich. 7 września 2004 roku, z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego, zawarte zostało Porozumienie Obywatelskie Organizacji Społecznych i Związków Zawodowych „Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”. Sygnatariuszami Porozumienia są: Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” i Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk. Natomiast 17 stycznia 2007 roku podpisane zostało Porozumienie o Współpracy pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej, a ponadto 16 maja 2017 r., porozumienie o współpracy z Fundacją Fundusz Obrony Narodowej.

2. Bieżącą działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego kieruje Gremium Koordynacyjne w składzie: inż. Zygmunt Dębiński, ppłk dr pil. Karol Lewandowski, mgr inż.

Jerzy Kade, mgr inż. Wiesław Klimek, mgr Kazimierz Łasiewicz, mgr inż Edmund Misterski, dr Janusz Olszewski, dr Krzysztof Pająk, dr inż. Henryk Potrzebowski, dr Katarzyna Rawska i prof. dr hab. Paweł Soroka.

Koordynatorem PLP jest prof. dr hab. Paweł Soroka, a sekretarzem dr inż. Henryk Potrzebowski.

**Adres Polskiego Lobby Przemysłowego:
00-050 Warszawa ul. Świętokrzyska 14a,
pok. 540 (ZG SIMP),
tel. (22) 827-17-68, fax: (22) 826-03-54.
tel. kom. koordynatora PLP prof. dr hab. Pawła Soroki:
603-425-568 e-mail: pawel@plp.info.pl**

DOKUMENT ZAŁOŻYCIELSKI

Założenia programowo-organizacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego, przyjęte w trakcie zebrania założycielskiego w dniu 13 marca 1993 roku

Polski przemysł znalazł się w bardzo trudnej sytuacji. Brak prorozwojowej polityki przemysłowej, restrykcyjne obciążenia podatkowe i niekorzystna polityka importowa doprowadziły wiele przedsiębiorstw na skraj upadku. W takiej sytuacji znalazły się również przedsiębiorstwa nowoczesne, mające strategiczne znaczenie dla naszej gospodarki, w tym produkujące na potrzeby obronności. Szybko postępuje degradacja polskiej nauki i rośnie bezrobocie wśród inteligencji technicznej.

Dokonująca się w Polsce przebudowa gospodarki była dotąd procesem odgórnym, sterowanym przez urzędników i doradców zagranicznych. W przekształceniach nie uwzględniane są opinie i umiejętności praktyków – środowisk menedżerskich i inżynierskich, a także aspiracje i podmiotowe dążenia pracowników. Do przezwyciężenia recesji i wyprowadzenia kraju z kryzysu może przyczynić się wykorzystanie wielkiego potencjału tych środowisk. Szansą na powodzenie reform jest wykreowanie szerokiego ruchu, spełniającego funkcję lobby przemysłowego, skupiającego najlepszych fachowców. Niezbędne jest także wypracowanie długofalowej strategii zmian strukturalnych i własnościowych, wyznaczonej przez polską rację stanu i spełniającej aspiracje i oczekiwania społeczne. Dla realizacji tych celów powstało Polskie Lobby Przemysłowe.

1. Polskie Lobby Przemysłowe jest dobrowolnym porozumieniem o współdziałaniu równoprawnych i samodzielnych organizacji, związków zawodowych i stowarzyszeń związanych z przemysłem, działających na rzecz zahamowania regresu oraz pobudzenia i stymulowania procesów rozwojowych w przemyśle i poprawienia kondycji polskich przedsiębiorstw przemysłowych. Porozumienie będzie dążyć do przekształcenia się w przyszłości w ogólnopolską strukturę posiadającą osobowość prawną.

2. Lobby stanowi forum uzgadniania stanowisk i opinii oraz wspólnych działań w istotnych sprawach naszego przemysłu, zwłaszcza branż strategicznych i nowoczesnych, uwzględniających różne aspekty, charakterystyczne dla tworzących je organizacji i stowarzyszeń. Jednocześnie lobby reprezentuje uzgodnione interesy polskiego przemysłu i przedsiębiorstw wobec parlamentu i jego komisji, rządu, samorządów terytorialnych i organizacji oddziałujących na sytuację w przemyśle.

3. Lobby jest ruchem niezależnym od ugrupowań politycznych i działa na rzecz popierania fachowców i oddzielenia ideologii od gospodarki.

4. Porozumienie będzie wpływać na politykę przemysłową państwa i uczestniczyć w jej realizacji, oraz oddziaływać na kierunki przekształceń własnościowych.

5. Istotnym celem porozumienia jest wywieranie wpływu na kształt decyzji parlamentarnych, rządowych i samorządowych dotyczących polskiego przemysłu i przedsiębiorstw oraz włączenie się w ich urzeczywistnienie – przy wykorzystaniu potencjału i możliwości organizacji i związków zawodowych współdziałających w ramach lobby.

§ 1

Swoje cele lobby realizuje poprzez:

- 1) Inicjowanie, opiniowanie i uzupełnianie projektów ważnych aktów prawnych odnoszących się do przemysłu i przedsiębiorstw.

- 2) Pośredniczenie w nawiązywaniu współpracy między przedsiębiorstwami różnych branż.
- 3) Organizowanie i podejmowanie wspólnych przedsięwzięć – w tym akcji i działań w terenie.
- 4) Inspirowanie i organizowanie badań, prac projektowych i ekspertyz – we współpracy z profesjonalnymi placówkami naukowymi – dotyczących przemysłu i przedsiębiorstw, oraz upowszechnianie ich wyników.
- 5) Organizowanie seminariów, konferencji i spotkań o charakterze programowym.
- 6) Popieranie edukacji menadżerskiej, służącej podnoszeniu sprawności zarządzania przedsiębiorstwami w gospodarce rynkowej.
- 7) Nawiązywanie kontaktów i podejmowanie współpracy z organizacjami i instytucjami posiadającymi wpływ na sytuację w przemyśle i funkcjonowanie przedsiębiorstw, oraz organizacjami polonijnymi i wybitnymi polskimi specjalistami żyjącymi za granicą.
- 8) Reprezentowanie interesów skupionych w lobby organizacji w sporach z administracją państwową – z ich upoważnienia.

§ 2

Poszczególne organizacje i stowarzyszenia tworzące lobby reprezentowane są przez swoich przewodniczących lub sekretarzy albo przez upoważnionych przedstawicieli, co powinno zapewnić ścisły związek porozumienia ze środowiskami, których wyrazicielami są te organizacje i stowarzyszenia.

§ 3

Oprócz organizacji i stowarzyszeń tworzących lobby, w jego ramach działają:

- 1) Rada Dyrektorów przedsiębiorstw różnych branż i instytutów badawczo-rozwojowych, reprezentująca racje pracodawców.

- 2) Rada Związkowa złożona z przedstawicieli różnych związków zawodowych, reprezentująca racje pracobiorców.
- 3) Rada Naukowo-Doradcza, skupiająca pracowników naukowo-badawczych z uczelni i instytutów związanych z przemysłem i przedsiębiorstwami.

§ 4

Bieżąca działalność lobby – w uzgodnieniu z tworzącymi je podmiotami – prowadzi Gremium Koordynacyjne, złożone z osób deklarujących chęć aktywnego działania na rzecz całego lobby. Gremium wybiera koordynatora organizującego jego prace.

§ 5

Decyzje i stanowiska lobby przyjmuje metodą uzgodnień.

§ 6

W ramach porozumienia istnieją stałe komisje problemowe. Powoływane są także komisje zadaniowe.

§ 7

W ramach Polskiego Lobby Przemysłowego mogą tworzyć się ogniwa terenowe o zasięgu wojewódzkim lub międzywojewódzkim, które realizują cele programowe określone w niniejszych założeniach. Ogniwa terenowe mogą skupiać przedstawicieli tych środowisk z danego terenu, które zostały wymienione w pkt. 1 i § 3.

§ 8

Szczegółowe zasady funkcjonowania ogniwa terenowego Polskiego Lobby Przemysłowego określa regulamin przyjęty przez jego założycieli i uzgodniony z Gremium Koordynacyjnym PLP, które wspiera działalność ogniw terenowych.

**STATUS
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO**

STATUS POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO

W związku z wejściem w życie U S T A W Y z dnia 7 lipca 2005 r. O DZIAŁALNOŚCI LOBBINGOWEJ W PROCESIE STANOWIENIA PRAWA, Polskie Lobby Przemysłowe zwróciło się do **Ludwika Dorna – Wicepremiera Rządu RP, Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji** z pismem z dnia 24.03.2006 r., zgłaszającym swoją działalność w formie lobbingu społecznego niezawodowego (w załączeniu). Na pismo to otrzymało odpowiedź z datą 21.07.2006 r., podpisaną – z upoważnienia Ministra – przez **Sekretarza Stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jarosława Zielińskiego**, którą także tu załączamy.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)

00-090 Warszawa

L. dr. 9/2006

Warszawa, 24 marca 2006 r.

Szanowny Pan
Ludwik Dorn
Wicepremier Rządu RP
Minister Spraw Wewnętrznych

Szanowny Panie Premierze,

W związku z wejściem w życie Ustawy o działalności lobbingsowej i z uwagi na prace nad stosownymi zmianami Regulaminu Sejmu i Senatu RP związanymi z tym faktem, pragniemy przedłożyć do Pańskiej akceptującej wiadomości co następuje:

1. Jak wiadomo, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agendy od kilkunastu lat prowadziły i nadal prowadzą swoją działalność jedynie dla dobra wspólnego, całkowicie społecznie, a więc bez jakiegokolwiek wynagrodzenia, kierując się wyłącznie najlepszym obywatelskim rozumieniem polskiej racji stanu. Jest to zatem działalność nie poddająca się zarówno wpływow politycznym, jak i naciskom komercjalizacji.

2. W toku prac Nadzwyczajnej Komisji Sejmowej do spraw wyżej wspomnianej ustawy, w których uczestniczył nasz reprezentant, dobitnie i konsekwentnie artykułowaliśmy istnienie już w Polsce tradycji lobbingu społecznego – w odróżnieniu do wprowadzanego do naszego kraju lobbingu zawodowego, finansowanego przez zainteresowane podmioty.

3. Dalsze nasze zamierzenia, cele i pełne jawności metody działania, podporządkowujemy idei pomysłowości narodu i państwa polskiego, zdolnego do skutecznego konkurowania w ramach Unii Europejskiej i globalizującego się świata.

Bylibyśmy wdzięczni, jeśli zechciałby Pan Premier odpowiedzieć na ten list, akcentując zwłaszcza w nim zrozumienie dla naszych wysiłków.

Do wiadomości:

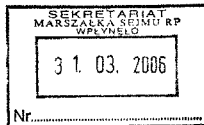
Pan Marek Jurek – Marszałek Sejmu RP

2 wyrazami' sra cunlu

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

dr Paweł Soroka

Warszawa, dnia 21.07.2006 r.

**MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH I ADMINISTRACJI**

DAP/730-39/06/Am

**Pan
Paweł Soroka
Koordynator Polskiego
Lobby Przemysłowego
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
00 – 050 Warszawa**

Szanowny Panie

W nawiązaniu do Pana wystąpienia na temat działalności lobbingowej Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend zwracam uwagę, że wszelkie działania lobbingowe, które byłyby prowadzone w sposób zgodny z prawem i innymi normami życia społecznego, oraz – jak Pan wspomniał w wyżej wymienionym wystąpieniu – z myślą o „idei pomyślności narodu i państwa polskiego”, zasługują na uznanie i poparcie.

Pragnę zatem wyrazić nadzieję, że działalność lobbingowa Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i jego agend pomoże w wypracowaniu najważniejszych rozwiązań prawnych.

Z pozdrowieniem

MINISTER
Spraw Wewnętrznych i Administracji
[Signature]
z up. Jarosław ZIELIŃSKI
Sekretarz Stanu

Prezydent
Rzeczypospolitej Polskiej

Warszawa, 29 marca 2008 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
Jubileuszu 15 - lecia
Polskiego Lobby Przemysłowego
Warszawa

serdecznie pozdrawiam uczestników i organizatorów uroczystych obchodów 15 - tej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego imienia Eugeniusza Kwiatkowskiego. Proszę przyjąć moje najlepsze gratulacje z okazji obchodzonego przez Państwa jubileuszu. Pragnę złożyć wszystkim osobom i instytucjom zaangażowanym w działania Polskiego Lobby Przemysłowego wyrazy uznania wobec roli, jaką organizacja odgrywa w debacie nad kondycją polskiej gospodarki i kształtem przemian ekonomicznych w naszym kraju.

Prowadzone przez Państwa przedsięwzięcie ma formułę organizacji non - profit, opiera się na pracy społecznej i nie forsuje niczych partykularnych interesów. W swoich analizach i raportach starają się Państwo prezentować szerokie, interdyscyplinarne, merytoryczne spojrzenie i kierować się najlepiej rozumianą polską racją stanu. Są Państwo wierni przesłaniu Eugeniusza Kwiatkowskiego, postaci o ogromnych zasługach dla polskiego państwa i gospodarki, jednego z głównych twórców historycznych przedsięwzięć odrodzonej Rzeczypospolitej - portu w Gdyni i Centralnego Okręgu Przemysłowego.

W swojej działalności opiniotwórczej i opiniotwórczej pragną Państwo pomagać w rozwiązywaniu problemów gospodarczych, w popularyzowaniu i przyswajaniu dobrych praktyk w zarządzaniu sektorem publicznym i przedsiębiorstwami, a także kształtować postawy mentalne w środowiskach związanych z polskim przemysłem. Z uznaniem należy podkreślić liczne inicjatywy i opracowania, przygotowane przez Polskie Lobby Przemysłowe, jak *Poliska racja stanu*. *Elementy alternatywnego programu gospodarczego* czy też *Raport o stanie państwa i sposobach jego naprawy*. Nie ulega wątpliwości, że Państwa wysiłki i aktywność, niejednokrotnie wymagające odwagi i nonkonformizmu, mają istotne znaczenie dla polskiej gospodarki i przemian cywilizacyjnych w naszym kraju, w budowanie suwerennej, demokratycznej, solidarnej Rzeczypospolitej, o wydajnej i mocnej gospodarce.

Pragnę raz jeszcze złożyć Państwu serdeczne gratulacje z okazji jubileuszu. Życzę wszystkim, którzy związali swoją wiedzę, kwalifikacje i doświadczenie z działalnością Polskiego Lobby Przemysłowego, wielu kolejnych osiągnięć oraz satysfakcji z pracy dla Polski.

KANCELARIA PREZYDENTA
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Olwierd Dziekoński
Sekretarz Stanu

Warszawa, 23 marca 2013 roku

Organizatorzy i Uczestnicy
uroczystych obchodów 20-lecia powstania
Polskiego Lobby Przemysłowego
m. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Imieniu Państwa,

Proszę przyjąć serdecznie gratulacje z okazji jubileuszu dwudziestolecia powołania Polskiego Lobby Przemysłowego m. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Wszystkim działaczom Państwa organizacji składam wyrazy szacunku i uznania.

Doprowadzili Państwo do szerokiego porozumienia między różnymi instytucjami i stowarzyszeniami, menedżerami, ekspertami i związkowcami, aby razem poszukiwać najlepszych dróg rozwoju dla polskiego przemysłu, a zwłaszcza jego strategicznych branż. Słusznie wskazują Państwo, że w dzisiejszym globalnym świecie przybierają na znaczeniu zarówno procesy międzynarodowej kooperacji, jak i zaostrej konkurencji. Przyszłość Polski – także jako uczestnika Unii Europejskiej – w niemalym stopniu zależy od umiejętności zdefiniowania i chronienia naszych strategicznych interesów gospodarczych.

Za patrona swej działalności wybrali Państwo Eugeniusza Kwiatkowskiego, inicjatora rozwoju przemysłu II Rzeczypospolitej, którego idee i historyczne dokonania pozostają dla nas, współczesnych, nadal inspirujące. Przyznając honorowe wyróżnienia *Bona Merita pro Industria Poloniae - Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu* przywołują Państwo również zasługi innych wybitnych postaci, animatorów polskiej myśli technicznej i rozwiązań przemysłowych, którzy kreslili przed Polską ambitne, perspektywiczne cele.

To cenna, że starają się Państwo postrzegać obecne wyzwania gospodarcze w podobnie szerokim wymiarze, definiując swoją działalność jako promowanie opinii biorących za punkt wyjścia żywe interesy Rzeczypospolitej. Dziękuję za tę postawę społecznikowskiej służby i nowoczesnie pojmowanego patriotyzmu.

Zaczę Polkiemu Lobby Przemysłowemu, aby również w przyszłości Państwa analizy i diagnozy przyczyniały się do wypracowania dobrych rozwiązań gospodarczych i wspierały doradczym głosem rozwój nowoczesnej polityki przemysłowej. Proszę przyjąć życzenia kolejnych sukcesów, poczucia spełnienia w społecznej misji oraz wszelkiej pomyślności.

Z wywami szacunkami
Olwierd Dziekoński

KANCELARIA PREZYDENTA
RZECZYSPOLITEJ POLSKIEJ

SEKRETARZ STANU
Wojciech Kolarski

BWP.0460.28.2023
dot. pisma z 17 stycznia 2023 r.

Warszawa, 31 marca 2023 roku

Pan
Profesor Paweł Soroka
Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
ul. Świętokrzyska 14 „a” pok. 540
00-050 Warszawa

Szanowny Panie Profesorze,

w imieniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy dziękuję Panu Profesorowi za skierowane do Pana Prezydenta zaproszenie do objęcia Patronatu Honorowego nad zaplanowaną w Warszawie 22 kwietnia 2023 roku uroczystością jubileuszową z okazji XXX-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego.

Przygotowywane przez Państwa rocznicowe spotkanie będzie znakomitą sposobnością do podsumowania i zaprezentowania trzydziestoletniej aktywności Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, a także do określenia kolejnych działań Państwa środowiska. Z przyjemnością informuję o objęciu nad jubileuszowym wydarzeniem Patronatu Honorowego Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy. Udzielony patronat podkreśla rangę zaplanowanej uroczystości i jest wyrazem docenienia przez Pana Prezydenta działalności Państwa organizacji, która od trzech dekad wspiera głosem doradczym rozwój polskiej gospodarki i przemysłu w Polsce.

Zyczę Państwu pomyślnych przygotowań i satysfakcji z przebiegu rocznicowych obchodów.

Z szacunkiem

M. Kolarski

ul. Wicjska 10, 00-902 Warszawa, tel.: +48 22 695 14 46

**PARTNERZY
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO**

**POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY
pomiędzy Stowarzyszeniem Inżynierów
i Techników Mechaników Polskich
a Polskim Lobby Przemysłowym**

Nawiązując do wieloletniej współpracy Polskiego Lobby Przemysłowego ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, mając na celu działania na rzecz dobra polskiej gospodarki i jej rozwoju, a także dążąc do zacieśnienia więzi między środowiskami – inżynierskimi i przemysłowymi, zawarto porozumienie pomiędzy:

Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, reprezentowanym przez prezesa SIMP – Andrzeja Ciszewskiego i wiceprezesa SIMP – Jana Salamończyka i Polskim Lobby Przemysłowym, reprezentowanym przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w § 9 pkt 3 statutu SIMP i założeniami programowo-organizacyjnymi PLP ustalają współpracę w zakresie formułowania opinii i ekspertyz dotyczących stanu polskiej gospodarki, a zwłaszcza przemysłu, i docierania z nimi do gremiów decydenckich i opinii publicznej.

§ 2

Współpraca pomiędzy SIMP i PLP realizowana będzie przez:

1. Organizowanie dyskusji i debat z udziałem ekspertów SIMP i PLP, poświęconych wybranym problemom ogólnym i branżowym.
2. Organizowanie wspólnych seminariów i konferencji o charakterze programowym.
3. Organizowanie wspólnych konferencji prasowych.
4. Wydawanie publikacji, prezentujących wspólne opinie i stanowiska.

§ 3

W konsekwencji postanowień określonych w § 1 i § 2 strony przyjmują następujące zakresy obowiązków:

1. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich:
 - a) wspólne występowanie z PLP na wewnątrz, w przypadkach gdy od występującego wymagane jest posiadanie osobowości prawnej,
 - b) udostępnianie nieodpłatne pomieszczeń na zebrania PLP i udzielanie mu swego adresu,
 - c) przechowywanie dokumentacji PLP.
2. Polskie Lobby Przemysłowe:
 - a) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez poszczególne sekcje i towarzystwa naukowo-techniczne SIMP,
 - b) udział w konferencjach i seminariach organizowanych przez SIMP,
 - c) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw,
 - d) promocję w środowiskach przemysłowych dorobku SIMP w zakresie postępu naukowo-technicznego.

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany oficjalnych dokumentów, stanowisk, materiałów konferencyjnych wydanych przez każdą ze stron.

§ 5

Strony postanawiają, że pełnomocnikami do spraw kontaktów roboczych będą:

- ze strony SIMP – Kazimierz Łasiewicki,
- ze strony PLP – Paweł Soroka.

§ 6

Strony postanawiają, że co roku dokonywana będzie ocena realizacji niniejszego porozumienia.

§ 7

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron z terminem 3-miesięcznym.

§ 8

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron.

§ 9

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Prezes SIMP
Andrzej Ciszewski

Wiceprezes SIMP
Jan Salamończyk

STOWARZYSZENIE
Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
Zarząd Główny
00-950 W-wa, ul. Świętokrzyska 14A

Koordynator PLP
Paweł Soroka

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Warszawa, 2004-03-10.

POROZUMIENIE O WSPÓŁPRACY pomiędzy Polskim Lobby Przemysłowym a Towarzystwem Wiedzy Obronnej

Pozytywne efekty dotychczasowej doraźnej współpracy na rzecz promowania obronności i bezpieczeństwa kraju, motywują Polskie Lobby Przemysłowe i Towarzystwo Wiedzy Obronnej do nadania jej instytucjonalnej, bardziej ścisłej i dynamicznej formy.

Dlatego też układające się strony:

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego (PLP), reprezentowane przez koordynatora PLP – Pawła Sorokę i Towarzystwo Wiedzy Obronnej, reprezentowane przez prezesa Zarządu Głównego TWO – Wiesława Józwicka zawierają porozumienie.

§ 1

Strony niniejszego porozumienia, kierując się postanowieniami zawartymi w założeniach programowo-organizacyjnych PLP i w statucie TWO (§ 6 pkt 3 i § 7 pkt 5), ustalają następujące płaszczyzny współpracy:

- 1) zapoznavanie i upowszechnianie dokumentów prawnych w dziedzinie obronności i gospodarki narodowej pracującej na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 2) popularyzowanie osiągnięć naukowych i technicznych, krajowych i zagranicznych związanych z obronnością;
- 3) formułowanie opinii i ekspertyz dotyczących obronności i bezpieczeństwa państwa;
- 4) współdziałanie w przedsięwzięciach promocyjnych PLP i TWO, m.in. na forum targów zbrojeniowych.

§ 2

Współpraca pomiędzy PLP i TWO realizowana będzie przez:

- 1) organizowanie wspólnych konferencji, sympozjów i warsztatów edukacyjnych o charakterze programowym;
- 2) wydawanie publikacji, prezentujących dorobek naukowy oraz opinie i stanowiska wypracowane przez oba stowarzyszenia;
- 3) wymianę informacji o najistotniejszych przedsięwzięciach PLP i TWO.

§ 3

Realizując postanowienia § 1 i § 2 niniejszego porozumienia, układające się strony przyjmują następujące zobowiązania:

1. Polskie Lobby Przemysłowe
 - a) udział w konferencjach i warsztatach edukacyjnych organizowanych przez TWO;
 - b) pomoc w redagowaniu wspólnych wydawnictw;
 - c) promowanie w środowiskach przemysłowych TWO oraz jego możliwości marketingowych za pośrednictwem wydawnictw („Wiedza Obronna”, „Zeszyt Problemowy”, „Biuletyn Informacyjny”) i płyt DVD, CD;
 - d) udział ekspertów PLP w opracowywaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez TWO.
2. Towarzystwo Wiedzy Obronnej
 - a) udział przedstawicieli TWO w przedsięwzięciach realizowanych przez PLP, dotyczących spraw obronnych i bezpieczeństwa państwa;
 - b) udział ekspertów TWO w opracowaniu stanowisk, opinii i ekspertyz inicjowanych przez PLP;
 - c) promowanie dokonań PLP w środowiskach, w których działa TWO;
 - d) udostępnienie wydawnictw TWO dla autorów publikujących materiały na temat przemysłu a przemysłu zbrojeniowego w szczególności;

e) współdziałal w realizowaniu filmów promujących polski przemysł (zakłady, grupy zakładów przemysłowych).

§ 4

Strony uznają za celowe dokonywanie wymiany materiałów konferencyjnych wydawanych przez każdą ze stron.

§ 5

Porozumienie zawiera się na czas nieokreślony z możliwością jego wypowiedzenia przez każdą ze stron w terminie 3-miesięcznym.

§ 6

Porozumienie nie powoduje dla żadnej ze stron zobowiązań finansowych.

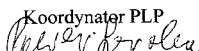
§ 7

Porozumienie zostało sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach, po jednym dla każdej strony.

§ 8

Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Koordynator PLP

Paweł Soroła

TOWARZYSTWO WIELKIEJ GOSPODARSTWA
ZARZĄD GŁÓWNY
03-446 Warszawa
ul. 11. Listopada 17/19
NIP 526-069-17-72

Prezes ZG TWO

Wiesław Łozwik

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a.pok. 540
(ZG SIMP)
00-090 Warszawa

ZWIĄZEK ZAWODOWY PRACOWNIKÓW
POLSKIEJ AKADEMII NAUK
PAŁAC KULTURY I NAUKI
skr. poczt. 24
00-901 Warszawa, tel. 820-00-24, 666-60-99

KRAJOWA SEKCJA NAUKI
NSZZ SOLIDARNOŚĆ
ul. Waryńskiego 12, p. A 221
00-491 Warszawa, tel. 825-73-63

POROZUMIENIE OBYWATELSKIE
organizacji społecznych i związków zawodowych
„Dla polskiej nauki, rozwoju ponad podziałami”
z dnia 7 września 2004 roku

Wobec wyzwań przed jakimi stanęła dzisiaj polska nauka, gospodarka, społeczeństwo, a także w związku z ogólnie znanym stanem organizacyjnym, budżetowym i zadłużeniowym Państwa, strony – sygnatariusze niniejszego porozumienia:

1. Polskie Lobby Przemysłowe – reprezentowane przez dr Pawła Sorokę – Koordynatora PLP i prof. Andrzeja Janickiego – Przewodniczącego Komisji Nauki i Postępu Technicznego PLP.
2. Związek Zawodowy Pracowników Polskiej Akademii Nauk – reprezentowany przez mgr Janinę Owczarek – Przewodniczącą Związku i prof. Andrzeja Straszaka – Wiceprzewodniczącego Związku.
3. Krajowa Sekcja Nauki NSZZ „Solidarność” – reprezentowana przez dr Janusza Sobieszczańskiego – Przewodniczącego Krajowej Sekcji i dr Piotra Lewandowskiego – Wiceprzewodniczącego Krajowej Sekcji oświadczają wolę:

§ 1

Podpisania z dniem dzisiejszym porozumienia, którego celem jest współdziałanie w wykorzystywaniu pojawiających się szans rozwojowych i w skutecznym rozwiązywaniu kluczowych problemów w obszarze wspólnym nauki, gospodarki i społeczeństwa i ich relacjach wzajemnych – z wykorzystaniem inicjatyw i potencjału strony obywatelskiej w kraju i sieciach międzynarodowych.

§ 2

W szczególności chodzi o:

- stworzenie i systematyczne funkcjonowanie obywatelskiej platformy wymiany myśli i twórczego formułowania problemów i propozycji inicjujących działania własne i odwołujących się do współdziałania strony rządowej i strony samorządowej;
- zapewnienie systematycznego funkcjonowania owej platformy dla dobra nauki, gospodarki i społeczeństwa polskiego w kontekście strategii rozwojowych Unii Europejskiej i partnerów z poza niej;
- wykorzystywanie szans i możliwości powstających w ramach współpracy europejskiej i globalnej z uwzględnieniem metod i sposobów tworzenia efektu synergii;
- opracowywanie strategii i przedłożeń w sferze nauki i rozwoju, kierowanych do organizacji i instytucji pozarządowych, a zwłaszcza przedkładanych stronie rządowej i samorządowej na mocy posiadanego autorytetu i wypracowanego uznania owych stron dla działalności Porozumienia.

§ 3

Porozumienie tworzy swój organ zwany „Radą Porozumienia”. W skład Rady Porozumienia wchodzi sygnatariusze, których podpis został złożony pod tekstem Porozumienia, zwani także założycielami, i naukowe gremium złożone z utytułowanych pracowników naukowych.

§ 4

Przewodniczących samego Porozumienia, a także Rady Porozumienia wybierają ich uczestnicy.

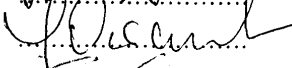
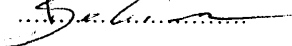
Regulaminy Porozumienia i Rady Porozumienia zostaną opracowane w terminie 2 miesięcy i zostaną zatwierdzone solidar-

nie przez sygnatariuszy tj. osoby podpisujące niniejsze Porozumienie.

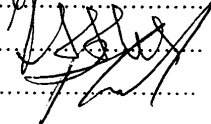
§ 5

Porozumienie ma charakter otwarty, a przystąpienie do niego kolejnych uczestników wymaga uzgodnienia z jego sygnatariuszami.

Porozumienie niniejsze zostało podpisane w trzech jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej uczestniczącej strony.

1.
2.
3.

PODPISY

POROZUMIENIE

o współpracy zawarte 16 maja 2017 roku pomiędzy:

Polskim Lobby Przemysłowym, zwanym dalej „**PLP**” z siedzibą w Warszawie: 00-050 Warszawa, ul. Świętokrzyska 14 A, pok.540, którego reprezentantem jest prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka, koordynator PLP,

a

Fundacją - Fundusz Obrony Narodowej, zwanej dalej „**Fundacja FON**” z siedzibą w Gdyni: 81-113 Gdynia, ul. Zielona 13 A/4, której reprezentantem jest mgr inż. Mściwój Jerzy Jeżewski, prezes Zarządu Fundacji FON.

Polskie Lobby Przemysłowe (**PLP**) ukonstytuowało się 13 marca 1993 roku, a więc istnieje już ponad 24 lata. Jest niezależną organizacją społeczną, będącą poziomym porozumieniem o współdziałaniu działającym na rzecz polskiego przemysłu, w tym obronnego, stowarzyszeń i organizacji oraz związków zawodowych różnych nurtów i branż. PLP nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej i ogranicza się wyłącznie do funkcji opiniotwórczych i opiniotwórczych oraz edukacyjnych. Jest zatem organizacją non – profit. Nie jest klasyczną organizacją lobbystyczną, działa bowiem wyłącznie w oparciu o pracę społeczną. Uzyskała akceptację ze strony Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, jako przejaw lobbingu społecznego (21.07.2006).

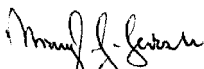
Fundacja – Fundusz Obrony Narodowej (Fundacja FON) z siedzibą w Gdyni powstała 23 marca 1994 roku, czyli istnieje już ponad 23 lata. Jest organizacją społeczną, nie prywatną, posiadającą status Organizacji Pożytku Publicznego (OPP). Fundacja FON nie prowadziła i nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. Swoją działalność opiera wyłącznie o ofiary, jakie otrzymuje od osób fizycznych i od osób prawnych. Wszyscy członkowie Zarządu i Rady Fundacji FON pracują bezinteresownie, czyli społecznie. Jej obsługę finansową prowadzi Biuro Rachunkowe.

Za osiągnięcia, za patriotyczną oraz społeczną i humanitarną działalność Fundacja FON została odznaczona:

- Medalem Papieskim i Ryngrafem Jasnogórskiej Królowej Polski (2002 r.),
- Medalem „PRO MEMORIA” (2009 r.),
- Medalem płk. Zygmunta Miłkowskiego-Tomasza Teodora Jeża (2009 r.),

Od samego początku Fundacja FON starała się, aby swoją działalność kształtować w oparciu o:

- naukę społeczną Świętego Jana Pawła II. Jak to wyglądało, niech w skrócie zobrazują niżej wymienione fakty:
- Prorocza nobilitacja Fundacji FON przez Świętego Jana Pawła II (1999 r.),
- Pierwsze apostołskie błogosławieństwo Świętego Jana Pawła II (2001r.),
- Nadanie tytułu „Honorowego Członka Rady Fundacji FON” dla Świętego Jana Pawła II (2003 r.),
- Święty Jan Paweł II udzielił specjalnego błogosławieństwa dla Fundacji FON oraz dla wspierających ją Ofiarodawców i Dobrodziejów (styczeń 2004 r.),
- Kolejne apostołskie błogosławieństwo Świętego Jana Pawła II (maj 2004 r.),

1

- Święty Jan Paweł II prosił Fundację FON o szczególny sposób upamiętniania Poległych, Zaginionych, Zesłanych, a przede wszystkim za Pomordowanych, którzy swe życie oddali za Polskę (2005 r.),
- Za radą Kurii Metropolitalnej w Krakowie, Fundacja FON przesłała bezpośrednio do Watykanu swoją dokumentację, jako świadectwo do procesu beatyfikacyjnego Świętego Jana Pawła (2006 r.),
- Cały komplet materiałów przesłanych przez Fundację FON do Rzymu został uznany za wiarygodny, skoro Biuro Postulacji zapewniło: „...że zostały one dołączone do całości dokumentacji procesu kanonizacyjnego Świętego Jana Pawła II.” (maj 2014 r.).

1. W najgłębszej trosce o losy Ojczyzny, dla wzbudzenia refleksji w obecnych oraz w przyszłych pokoleniach, sygnatariusze niniejszego Porozumienia pragną w szczególny sposób przypomnieć i podkreślić pokoleniowy patriotyzm i męczeństwo naszych Ojców i Dziadów bez względu na ich przekonania polityczne i ich światopogląd, bez względu na rodzaj munduru, jaki wówczas nosili.

Czas to najwyższy, abyśmy zakopali wszelkie swary i animozje polityczne w całej Polsce. Umiejemy w końcu zakopać nienawiść, która niszczy nasze społeczeństwo, nasze Państwo, a nawet nasze rodziny.

Pokochajmy w naszej Ojczyźnie – jej wartości. Pokochajmy jej czyny, jej moc oraz jej chwałę, jej cnoty i jej świętość. Ziemia ojczysta sama przez to powinna być nam szczególnie droga, że ślady Ducha pokoleń naszych Ojców i Dziadów nosi na sobie. Jest szczególne źródło z którego Naród polski przez wieki czerpał swą moc i swoją nadzieję. To wielka Wiara naszych Ojców i Dziadów, która zawstydzała mądrość mądrych i roztropność roztropanych. Ta Wiara wskrzeszała w ich duszach najszlachetniejsze cnoty polskiego żołnierza, polskiego marynarza. Niech zatriumfują - cnota nad rozprężeniem, ład nad nieprawością, serce i miłość nad nienawiścią. Niech rozpocznie się pospolite ruszenie serc miłujących Ojczyznę z takim skutkiem, aby obudził się Duch Narodu ! Bez Wiary – której się wstydzimy, bez Miłości – którą gubimy, bez Honoru – Polska zginie!

2. Sygnatariusze niniejszego Porozumienia nawiązują do najwspanialszych tradycji społecznej ofiarności w II RP:

- Komitetu Floty Narodowej, utworzonego w 1920 roku,
- Komitetu Funduszu Łodzi Podwodnej, utworzonego w 1926 roku,
- Komitetu Floty Narodowej, odtworzonego w 1927 roku,
- Funduszu Obrony Morskiej, powołanego w 1933 roku,
- Funduszu Obrony Narodowej, ustanowionego w 1936 roku, który to Fundusz przejął zadania i funkcje wyżej wymienionych Komitetów i FOM-u.

3. Celem niniejszego Porozumienia jest zainicjowanie oddolnego ruchu społecznego, działającego – wzorem przedwojennego FON-u - na rzecz zbiórki pozabudżetowych środków finansowych w różnej walucie oraz darów w naturze z metali i kamieni szlachetnych, które będą m.in. wspomagać budżet Państwa w części przewidzianej na potrzeby Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (SZ RP).

4. Wszelkie dary finansowe oraz dary w naturze z metali i kamieni szlachetnych otrzymywane od osób fizycznych oraz osób prawnych będą przekazywane imiennie dla Fundacji na niżej podane konta Funduszu Obrony Narodowej (Fundacji FON). Darczyńcy są wpisywani do specjalnego „Rejestru Darczyńców Fundacji FON”.

Anna J. Szwed

Porozumienie

Dla darów w postaci środków finansowych istnieją poniższe konta w Banku PEKAO S.A., I Oddział w Gdyni:

(PLN) 87 1240 1239 1111 0000 1642 7220

(PLN) 32 1240 1239 1111 0010 4529 4115

(USD) 03 1240 1239 1787 0000 1642 7233

(GBP) 56 1240 1239 1789 0000 1642 7246

(EUR) 53 1240 1239 1978 0000 1642 7259

Dary w naturze muszą zawierać szczegółową metryczkę określającą:

- dane osobowe Ofiarodawcy i jego dane adresowe (tylko do wiadomości Zarządu Fundacji FON),
- nazwę daru w naturze, określenie jego próby oraz wartości.

5. W ciągu tych 23 lat działalności przeprowadzane były we Fundacji FON liczne kontrole różnego szczebla, nawet z MSWiA. Była również specjalna kontrola z Polonii, ze Szwecji. Żadna kontrola nie stwierdziła najmniejszych nadużyć, malwersacji. Dokumentacja finansowa Fundacji FON jest zachowana od samego początku działalności, czyli od marca 1994 roku. Zachowana jest od samego początku bardzo bogata dokumentacja opiniodawcza różnych środowisk społecznych, państwowych, w przeważającej większości wojskowych różnego szczebla.

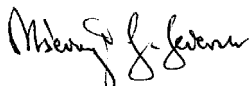
6. Sygnatariusze niniejszego Porozumienia wystąpią do Prezydenta RP dr Andrzeja Dudy o Honorowy Protektorat nad Fundacją FON przy realizacji niniejszego Porozumienia dla dobra Sił Zbrojnych RP.

7. Na podstawie Statutu Fundacji FON paragraf 36, Sygnatariusze powołają Komisję Programową FON, której zadaniem będzie odpowiednie zagospodarowanie pozyskanymi ofiarami w PLN oraz w innych walutach, jak również zagospodarowanie otrzymywanych darów w naturze, w postaci metali i kamieni szlachetnych lub innych darów w naturze (np. obrazy itp.)

Skład Komisji Programowej i sposób jej powołania za każdym razem będzie uzgodniony przez Sygnatariuszy po stosownych konsultacjach.

8. Obligatoryjnie merytoryczne i finansowe sprawozdania Fundacji FON każdego roku za rok poprzedni otrzymują:

- Minister Obrony Narodowej,
- Minister Pracy i Płac,
- Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego,
- II Urząd Skarbowy w Gdyni.

3

9. Sygnatariusze niniejszego porozumienia wystąpią do:

1. Wicepremiera Mateusza Morawieckiego,
 2. Prezesa Banku PEKAO S.A.,
- o całkowite zwolnienia Fundacji FON z obowiązkowych opłat prowizyjnych za:
- utrzymywanie wszystkich posiadanych kont Fundacji FON, walutowych i PLN,
 - wszelkie wpłaty Ofiarodawców na konta PLN, jakie Fundacja FON w tym Banku posiada,
 - wszelkie wypłaty z kont PLN, jakie Fundacja FON w tym Banku posiada,
 - wszelkie wpłaty Ofiarodawców na konta walutowe (USD, GBP, EUR), jakie w tym Banku Fundacja FON posiada,
 - wszelkie wypłaty z kont walutowych (USD, GBP, EUR), jakie w tym Banku Fundacja FON posiada.

10. Sygnatariusze niniejszego porozumienia wystąpią do:

1. Wicepremiera Morawieckiego,
2. Dyrektora Naczelnego Poczty Polskiej

w sprawach całkowitego zwolnienia Ofiarodawców z opłat prowizyjnych za wszelkie ofiary przekazywane na konta Fundacji FON za pośrednictwem wszystkich placówek Poczty Polskiej.

11. Polskie Lobby Przemysłowe poprze wystąpienie Fundacji FON do:

1. Wicepremiera Mateusza Morawieckiego,
2. Prezesa Prokuratorii,

w sprawie odzyskania przez mgr inż. Mściwoja Jerzego Jeżewskiego kwoty w wysokości 10 % od sumy blisko 110 mln \$ USA (stu dziesięciu milionów dolarów amerykańskich), jakie zaoszczędziło Państwo polskie w czasie słynnej Akcji Ratowniczej „Karlino” na przełomie lat 1980/1980 przy gaszeniu płonącego szybu naftowego (udokumentowane). Mściwoj Jeżewski bezpośrednio brał aktywny udział w całej akcji ratowniczej. Za udział i dokonania w czasie Akcji Ratowniczej w Karlinie został on nagrodzony i wyróżniony następującymi medalami i nagrodami:

- 1) Srebrny Medal Za Zasługi Dla Pożarnictwa (13.01.1981),
- 2) Złota Odznaka „Zasłużony Dla Górnictwa Naftowego i Gazownictwa” (14.01.1981),
- 3) Złoty Krzyż Zasługi (14.01.1981),
- 4) Medal Za Ofiarność I Odwagę (01.04.1981),
- 5) Nagroda Ministra Nauki Szkolnictwa Wyższego i Techniki (02.08.1984) za:
„Opracowanie technologii szybkiego wykonywania wałów ochronnych i zapory oraz wdrożenie jej podczas Akcji Ratowniczej KARLINO”,
- 6) Specjalne błogosławieństwo Prymasa Polski Ks. Kardynała Stefana Wyszyńskiego dla wszystkich uczestników Akcji Ratowniczej w Karlinie (12.01.1981),
- 7) Specjalne błogosławieństwo Świętego Jana Pawła II dla wszystkich uczestników Akcji Ratowniczej w Karlinie (19.01.1981).

12. Pieniądze za udział w Akcji Ratowniczej w Karlinie zasililiby konto (PLN) Fundacji FON z przeznaczeniem ich na potrzeby Sił Zbrojnych RP.

13. Po zakończeniu Akcji Ratowniczej w Karlinie Mściwoj Jeżewski został konsultantem:

- Szefostwa Wojsk Inżynieryjnych w Warszawie (decyzja gen.bryg. mgr inż. Leopolda Raznowieckiego),
- Wojskowego Instytutu Techniki Inżynieryjnej we Wrocławiu (decyzja Komendanta Instytutu w porozumieniu z gen.bryg. Leopoldem Raznowieckim),
- Dowództwa Marynarki Wojennej w Gdyni (decyzja D-cy MW admirała Ryszarda Łukasika),
- Wojewódzkiego Komitetu Przeciwpowodziowego w Elblągu.

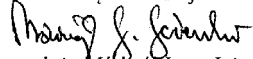
4

14. Porozumienie wchodzi w życie z dniem podpisania.

15. Porozumienie niniejsze zostało podpisane w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach po jednym dla każdej strony.

FUNDACJA
FUNDUSZ OBRONY NARODOWEJ
81-113 Gdynia, ul. Zielona 13A/4
tel./fax (+48+58) 665-34-00
NIP 958-00-01-155

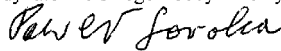
Prezes Zarządu Fundacji FON

mgr inż. Mieczysław Jerzy Jeżewski

POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
ul. Świętokrzyska 14a pok. 540
(ZG SIMP)
00-050 Warszawa

Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. nadzw. dr hab. Paweł Soroka

Uroczystość 30-rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego

W sobotę 22 kwietnia 2023 roku w sali widowiskowej przedsiębiorstwa produkującego radary PIT-RADWAR S.A. w Warszawie odbyła się uroczystość 30-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Uroczystość odbyła się pod Patronatem Honorowym Prezydenta RP Andrzeja Dudy.

W uroczystości wzięli udział m.in.: Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek i Senator Jarosław Rusiecki – Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP, działacze związków zawodowych współpracujących z Polskim Lobby Przemysłowym, prezesi przedsiębiorstw i firm, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń, oraz dziennikarze.

Gości powitali Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka i mgr inż. Andrzej Kątcki-przedstawiciel PIT-RADWAR S.A., który zaprezentował w postaci prezentacji działalność i dokonania tego przedsiębiorstwa, zaś prof dr hab. Paweł Soroka omówił dokonania PLP w roku 2022 i na początku 2023 roku.

Następnie rozpoczęła się najważniejsza część uroczystych obchodów 30-lecia PLP, którą było wręczenie, po raz jedenasty Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Szczegółowe informacje na ten temat zawiera zamieszczony na stronach internetowych PLP Komunikat Kapituły. Honorowe Wyróżnienia PLP wręczyli parlamentarzyści uczestniczący w uroczystości oraz przewodniczący Kapituły tego wyróżnienia prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, który wcześniej odczytał jej Komunikat. Następnie głos zabrali:

w imieniu wyróżnionych – mgr inż. Andrzej Stępniewski oraz Poseł Jerzy Polaczek i Senator Jarosław Rusiecki. Wręczyli oni także medale „Za Zasługi dla Obronności Kraju” przyznane przez Ministra Obrony Narodowej ekspertom PLP: Mariuszowi Gwardenckiemu, dr Krzysztofowi Pająkowi i dr Katarzynie Rawskiej.

W dalszej części uroczystości o charakterze seminaryjnym wystąpili:

- Leszek Miętek – Prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych na temat Sytuacja polskich kolei i wyzwania na przyszłość.
- Prof. ucz. der hab. Marek Gruchelski i inż. Marcin Gruchelski – Wykorzystanie przemysłu węglowego w procesie zielonej transformacji.
- Dr Krzysztof Pająk – Zielona energetyka na obszarach morskich a szanse dla polskiego przemysłu stoczniowego.

Ponadto, w trakcie uroczystości odbyła się promocja najnowszego Rocznika Polskiego Lobby Przemysłowego zawierającego materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2022 i początku 2023 roku.

W drugiej części uroczystości odbyło się spotkanie towarzyskie połączone z poczęstunkiem i wymianą poglądów.

Uroczystość 30-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego w sali widowiskowej PIT-Radwar S.A. w dniu 22 kwietnia 2023 roku.

Goście i uczestnicy uroczystości 30-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego.

**HONOROWE WYRÓŻNIENIE
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO
„BENE MERITUS
PRO INDUSTRIA POLONIAE”
(„Dobrze Zasłużony
dla Polskiego Przemysłu”)**

**Komunikat Polskiego Lobby Przemysłowego
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
i Kapituły Honorowego Wyróżnienia
„Bene Meritus pro Industria Poloniae”
(„Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”)**

W dniu 3 kwietnia 2023 roku zebrała się – powołana przez władze Polskiego Lobby Przemysłowego – Kapituła Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego w składzie: prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik (przewodniczący), inż. Zygmunt Dębiński (sekretarz), dr Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i płk w st. spocz. mgr inż Edmund Misterski, która wybrała tegorocznych laureatów XI edycji Honorowego Wyróżnienia PLP spośród kandydatów zgłoszonych przez stowarzyszenia, placówki naukowe i związki zawodowe oraz członków władz Polskiego Lobby Przemysłowego.

Uwzględniając wcześniej ustalone niżej wymienione kryteria wyboru osób zasługujących na Honorowe Wyróżnienie PLP:

- całokształt dorobku zawodowego,
- znaczące dokonania w działalności przemysłowo-gospodarczej,
- osiągnięcia naukowe wdrożone do praktyki przemysłowej, oraz ich znaczenie dla społeczeństwa i gospodarki narodowej, Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu w 2023 roku XI edycji Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” następującym osobom:

1. Inż. Stanisławowi Jankowskiemu – znakomitemu menedżerowi, inicjatorowi powstania i prezesowi Zakładu Urzą-

dzeń Technicznych UNIMASZ Sp. z o.o. w Olsztynie, który swoje innowacyjne produkty wdraża w przemyśle przetwórstwa spożywczego, ciężkim, farmaceutycznym, oponiarskim i energetycznym, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich(SIMP).

2. Mgr inż. Andrzejowi Kątckiemu – wysokiej klasy specjalista w dziedzinie projektowania systemów automatyzacji, który przez wiele lat kierował w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, a następnie w PIT-Radwar S.A. zespołem realizującym systemy automatyzacji i kierowania dla Sił Zbrojnych RP, którego kandydaturę zgłosił Kazimierz Łasiewicki – członek Gremium Koordynacyjnego PLP.

3. Mgr inż. Wiesławowi Klimkowi – geologowi, który przez wiele lat z powodzeniem prowadził – metodami petrograficznymi i geochemicznymi najnowszej generacji – badania poszukiwawcze złóż węglowodorów dla przemysłu wydobywczego oraz badania i analizy w zakresie polityki energetyczno-klimatycznej ukazujące słabości i wady „zielonej” polityki Unii Europejskiej, osłabiającej konkurencyjność niektórych branż gospodarki. Jego kandydaturę zgłosił Zygmunt Dębiński – członek władz Polskiego Lobby Przemysłowego.

4. Inż. Józefowi Leśniakowi – doświadczonemu i bardzo sprawnemu menadżerowi, założycielowi i prezesowi firmy AUTOMET GROUP Sp. z o.o. w Sanoku, która należy do czołówki światowych firm dostarczających rozwiązania związane z produkcją foteli samochodowych i autobusowych oraz jest jednym z trzech największych w Polsce producentów nadwozi autobusowych, a ponadto specjalizuje się w projektowaniu i produkcji elementów z tworzyw sztucznych nie tylko dla przemysłu motoryzacyjnego, lecz również medycznego, meblarskiego i wojskowego. Jego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny SIMP.

5. Mgr inż. Arturowi Martyniukowi – Prezesowi Zarządu POLREGIO, największego kolejowego przewoźnika pasażerskiego, który przyczynił się do sukcesywnego rozwoju kolei regionalnej w Polsce, która wypełnia istotną misję społeczną, zapewniając – w ścisłej współpracy z samorządami – przystępny cenowo transport publiczny dla każdego mieszkańca Polski, w tym dojeżdżającym do zakładów pracy i fabryk. Jego kandydaturę zgłosiła Rada Krajowa Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych w Polsce.

6. Dr inż. Edwardowi Przybyszowi – autorowi wielu wdrożonych i nagrodzonych projektów przemysłowych oraz publikacji naukowych, ekspertowi w zakresie polityki energetyczno – klimatycznej, którego kandydaturę zgłosił członek Gremium Koordynacyjnego PLP Wiesław Klimek.

7. Prof. dr hab. inż. Romualdowi Rządowskiemu – twórcy wielu innowacji technicznych i autorowi licznych publikacji naukowych, kierownikowi Zakładu Aerosprężystości w Instytucie Maszyn Przepływowych PAN i pracownikowi naukowemu Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych w Warszawie, zajmującemu się m.in. żywotnością łopatek i ułopatkowanych tarcz wirnikowych maszyn przepływowych, projektowaniem i wykonaniem turbin parowych małej mocy, promotorowi 12 prac doktorskich, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwa Polskich Inżynierów Lotnictwa.

8. Mgr Andrzejowi Adamowi Stępniewskiemu – działaczowi gospodarczemu i społecznemu o ogromnym dorobku, zasłużonemu dla rozwoju polskiego przemysłu elektronicznego, aktywnemu działaczowi opozycji demokratycznej w okresie PRL i aktywiście samorządu gospodarczego w okresie transformacji ustrojowej po 1989 roku, którego kandydaturę zgłosił PSG-Powszechny Samorząd Gospodarczy.

9. Mgr inż. Janowi Szwedo – znakomitemu menadżerowi związanemu z Huta Stalowa Wola. S.A., w której był m.in. Zastępcą Szefa Biura Konstrukcyjnego, Dyrektorem Technicznym i Operacyjnym, a aktualnie jest Prezesem Zarządu Huty Stalowa Wola S.A. W okresie pracy zawodowej uczestniczącemu w opracowaniu i wdrożeniu nowoczesnego sprzętu wojskowego. Jego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników.

za zgodność:

Przewodniczący Kapituły
Honorowego Wyróżnienia PLP
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego
prof. dr hab. Paweł Soroka

Laureaci XI edycji Honorowego Wyróżnienia PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”.

Senator RP Jarosław Rusiecki – Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP składa gratulacje laureatom XI edycji Honorowego Wyróżnienia PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”.

**Laureaci poprzednich dziesięciu
edycji Honorowego Wyróżnienia
Polskiego Lobby Przemysłowego
pn. „Bene Meritus pro Industria Poloniae”
– „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”**

Po raz pierwszy Honorowe Wyróżnienie PLP „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” zostało przyznane w 2013 roku – z okazji dwudziestej rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego – pośmiertnie następującym osobom: *prof. dr hab. Janowi Czochrałskiemu, prof. dr hab. Januszowi Groszkowskiemu, gen. dr Tadeuszowi Jauerowi, gen. prof. dr hab. Sylwestrowi Kaliskiemu, inż. Marianowi Migdalskiemu, inż. Tadeuszowi Sendzimirowi i prof. dr hab. Tadeuszowi Sołtykowi.*

W 2014 roku w ramach II edycji Honorowe Wyróżnienie PLP „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” przyznano:

1. Mgr inż. Krzysztofowi Dędkowi – Prezesowi Przedsiębiorstwa Sprzętu Ochronnego Maskpol S.A., którego kandydaturę zgłosił członek Kapituły mgr inż. Jerzy Kade.

2. Dr inż. Ryszardowi Kardaszowi – Prezesowi Przemysłowego Centrum Optyki S.A. i Bumar Elektronika S.A., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie „SIŁA i HONOR” im. Gen. Sławomira Petelickiego.

3. Inż. Edwardowi Margańskiemu – założycielowi i współwłaścicielowi Zakładów Lotniczych Margański&Mysłowski Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

4. Inż. Bogdanowi Tatarowskiemu – Prezesowi Zakładu Rozwoju Technicznej Ochrony Mienia „TECHOM” Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

5. Mgr Tomaszowi Zaboklickiemu – Prezesowi firmy Pojazdy Szynowe PESA Bydgoszcz S.A., którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

W 2015 roku w ramach III edycji Kapituła podjęła decyzję o przyznaniu Honorowego Wyróżnienia „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” następującym osobom:

1. Dr inż. Józefowi Jakubczykowi – wieloletniemu Prezesowi Centrum Techniki Morskiej S.A. w Gdyni, obecnie Doradcy Prezesa CTM S.A., którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

2. Mgr inż. Zdzisławowi Juchaczowi – Prezesowi Wojskowych Zakładów Uzbrojenia S.A. w Grudziądzu, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Sektora Obronnego.

3. Prof. dr hab. inż. Jerzemu Klamce, przez całe życie zawodowe związanej z branżą polskiej elektroniki profesjonalnej, którego kandydaturę zgłosił Oddział Elektroniki, Informatyki, Telekomunikacji Stowarzyszenia Elektryków Polskich.

4. Mgr inż. Mieczysławowi Majewskiemu – wiceprzewodniczącemu Rady Nadzorczej PZL Świdnik S.A., którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników wraz ze Stowarzyszeniem Inżynierów i Techników Mechaników Polskich – Oddział w Lublinie.

5. Gen. dyw. w st. spocz. prof. dr hab. inż. Jerzemu Moдрzewskiemu – byłemu wiceministrowi Ministerstwa Przemysłu i Handlu, członkowi Honorowemu Rady Naukowej Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

6. Prof. nadzw. dr hab. inż. Tadeuszowi Pawłowskiemu – Dyrektorowi Przemysłowego Instytutu Maszyn Rolniczych w Poznaniu, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

7. Prof. dr hab. Zbigniewowi Puzewiczowi – pracownikowi naukowemu Wojskowej Akademii Technicznej, przewodniczącemu Rady Nadzorczej Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowego TELESYSTEM-MESKO Sp. z o.o., którego kandydaturę zgłosił Instytut Optoelektroniki Wojskowej Akademii Technicznej.

8. Prof. dr hab. Ryszardowi Szczepanikowi – Dyrektorowi Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

W dniu 29 lutego 2016 roku Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu IV edycji Honorowych Wyróżnień „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” następującym osobom:

1. Prof. nadzw. dr inż. Tadeuszowi Gałązce – wieloletniemu pracownikowi naukowemu Przemysłowego Instytutu Automatyki i Pomiarów, kierownikowi i współtwórcy dużych programów naukowo – badawczych oraz realizatorowi licznych prac badawczo-rozwojowych dla przemysłu z dziedziny automatyki, którego kandydaturę zgłosił Dyrektor PIAP.

2. Mgr Włodzimierzowi Hausnerowi – Doradcy Prezesa Federacji NOT, przez całe życie zawodowe działającemu jako menedżer i kreator innowacji dla polskiego przemysłu, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

3. Prof. dr hab. inż. Andrzejowi Janickiemu – Konsultantowi Wojskowego Instytutu Medycyny Lotniczej, przez wiele lat sprawującemu kierownicze funkcje w jednostkach badawczo-rozwojowych współpracujących z przemysłem, zwłaszcza lotniczym, autorowi licznych opracowań naukowych o zastosowaniu praktycznym, którego kandydaturę zgłosiło Gremium Koordynacyjne Polskiego Lobby Przemysłowego.

4. Mgr inż. Zbigniewowi Karpińskiemu – Prezesowi Zarządu, Dyrektorowi Naczelnemu Centrum Techniki Okrętowej S.A. w Gdańsku, od 1991 roku nieprzerwanie stojącemu na czele CTO, autorowi prac badawczo-rozwojowych dla przemysłu stoczniowego, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

5. Gen. bryg. w st. spocz. prof. dr hab. inż. Jerzemu Le-witowiczowi – pracownikowi naukowemu Instytutu Technicz-ego Wojsk Lotniczych, za całokształt dorobku naukowego na rzecz polskiego przemysłu obronnego i lotniczego, autorowi wielu prac naukowo-badawczych wdrożonych do praktyki prze-mysłowej, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

6. Gen. dyw. prof. dr hab. inż. Zygmuntowi Mierczykowi – Rektorowi – Komendantowi Wojskowej Akademii Technicznej, autorowi i współautorowi licznych patentów i technologii z za-kresu techniki laserowej i optoelektroniki wdrożonych w prze-myśle obronnym, którego kandydaturę zgłosiło Przedsiębior-stwo Projektowo-Wdrożeniowe „AWAT”.

7. Prof. dr hab. inż. Janowi Pilarczykowi – przez wiele lat Dyrektorowi Instytutu Spawalnictwa w Gliwicach, aktualnie Doradcy Dyrektora tegoż Instytutu ds. Rozwoju i Badań, auto-rowni prac badawczo-rozwojowych zastosowanych w przemyśle, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Inżynierów i Tech-ników Mechaników Polskich – SIMP.

8. Prof. dr hab. Maksymilianowi Plucie (pośmiertnie), światowej sławy specjalista od mikroskopii, twórca patentów i autorowi wielu prac badawczych zastosowanych w przemyśle optycznym i w mikroskopii, którego kandydaturę zgłosiło Pol-skie Towarzystwo Historii Techniki

9. Mgr inż. Andrzejowi Rębaczowi – Wiceprezesowi Zarzą-du, Dyrektorowi Zakładu Serwisu Bombardier Transportation Polska Sp. z o.o., wieloletniemu menedżerowi i organizatorowi przemysłu taboru kolejowego i jego serwisu, zaangażowanemu w realizację projektów modernizacji taboru kolejowego w Polsce, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce.

10. Mgr inż. Krzysztofowi Trofiniakowi, byłemu – przez wiele lat – Prezesowi Huty Stalowa Wola S.A. i do niedawna członkowi Zarządu Polskiej Grupy Zbrojeniowej S.A. , którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Inżynierów i Techników.

W dniu 6 marca 2017 roku Kapituła przyznała V edycję Honorowych Wyróżnień „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” następującym osobom:

1. Płk dr inż. Jackowi Borkowskiemu – Dyrektorowi Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia, autorowi patentów oraz kierownikowi i autorowi licznych nagrodzonych prac badawczo-rozwojowych w dziedzinie uzbrojenia, w tym zamówionych przez polski przemysł zbrojeniowy, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Sektora Obronnego.

2. Stanisławowi Galara – prezesowi Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego GALMET – jednego z największych polskich producentów urządzeń grzewczych i kolektorów słonecznych, eksportera do prawie 30 krajów, firmy znajdującej się w czołówce najbardziej innowacyjnych przedsiębiorstw, którego kandydaturę zgłosił Ogólnopolski Klaster Innowacyjnych Przedsiębiorstw.

3. Dr inż. Piotrowi Janickiemu – konstruktorowi silników dla lokomotyw i statków oraz sprężarek w Biurze Konstrukcyjnym Silników Spalinowych H. Cegielski-Poznań S.A., autorowi wdrożonych projektów skomplikowanych urządzeń technicznych, Prezesowi Zarządu Głównego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, którego kandydaturę zgłosiło Prezydium Zarządu Głównego SIMP.

4. Mgr Krzysztofowi Mamińskiemu – menedżerowi rozwijającemu Polską Kolej, jeszcze niedawno Prezesowi Spółki Przewozy Regionalne, a obecnie Prezesowi Zarządu Grupy PKP S.A., od wielu lat owocnie współpracującemu z zakładami przemysłowymi produkującymi tabor kolejowy, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych.

5. Dr inż. Ryszardowi Matusiakowi – związanemu przez wiele lat z przemysłem wytwarzającym maszyny dla przemysłu rolniczego, który zainspirował i przygotował do wdrożenia wiele projektów, wzorów przemysłowych i wynalazków, w tym opatentowanych, którego kandydaturę zgłosiło Prezydium Zarządu Głównego SIMP.

6. Mgr inż. Zygmuntowi Mierzejewskiemu – przewodniczącemu od 1993 roku Związku Zawodowego Inżynierów i Techników, do powstania którego się przyczynił, inżynierowi w zakresie technologii leków i biochemii, który przeszedł wszystkie szczeble kariery zawodowej, od ponad 20 lat zajmującemu się rozwojem dialogu społecznego na linii rząd-pracodawcy-pracownicy, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników

7. Mgr inż. Andrzejowi Sajnodze – posiadającemu znaczący dorobek w dziedzinie odlewnictwa w okresie zatrudnienia w ZPC „Ursus, obecnie prezesowi firmy ASMET, należącej do największych w Polsce przedsiębiorstw oferujących kompleksową obsługę w zakresie dostaw elementów złączonych i artykułów metalowych, którego kandydaturę zgłosiła Naczelna Organizacja Techniczna – Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych.

8. Kmdr. rez. dr inż. Jerzemu Uczciwkowi – Dyrektorowi w Centrum Techniki Morskiej S.A., projektantowi i konstruktorowi technologii i systemów, które zostały wdrożone w polskich stocznicach budujących okręty wojenne, w tym na niedawno zbudowanym w Polsce niszczycielu min „Kormoran II”, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

9. Prof. dr hab. Józefowi Żurkowi – inicjatorowi i współtwórcy wielu systemów związanych z budową i eksploatacją statków powietrznych, autorowi licznych publikacji z zakresu techniki lotniczej, przewodniczącemu Rady Naukowej Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

W dniu 5 marca 2018 r. roku Kapituła Honorowego Wyróżnienia PLP przyznała je (VI edycja) następującym osobom:

1. Krzysztofowi A. Borowiakowi – autorowi wielu wdrożonych projektów innowacyjnych urządzeń technicznych oraz zasłużonemu na rzecz politechnizacji polskiej młodzieży, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Młodych Wielkopolan z Gniezna i Redakcja „Przemiany na Szlaku Piastowskim”.

2. Prof. nadzw. dr hab. inż. Tomaszowi Babulowi – Dyrektorowi Instytutu Mechaniki Precyzyjnej w Warszawie, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich-SIMP.

3. Inż. Zygmuntowi Dębińskiemu – wieloletniemu Dyrektorowi ds. inwestycji, nieruchomości i infrastruktury w PIT – RADWAR, technologowi urządzeń radiolokacyjnych, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Przemysłu Elektromaszynowego.

4. Mgr inż. Januszowi Dobrzańskiemu – wiceprezesowi SIMP, długoletniemu dyrektorowi Łańcuckiej Fabryki Śrub, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

5. Dr inż. Andrzejowi Kilianowi – Prezesowi Zarządu Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Centrum Techniki Morskiej S.A. w Gdyni, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

6. Mieczysławowi Kwiatkowskiemu – mistrzowi w zawodach budowlanych i produkcji drzewnej, założycielowi Branżowych Cechów Rzemieślniczych i współzałożycielowi Związku Pracodawców Kłastry Polskie, którego kandydaturę zgłosił Ogólnopolski Klaster Innowacyjnych Przedsiębiorstw.

7. Ewie Mańkiewicz-Cudny – Prezes FSNT NOT i redaktor naczelnej „Przeglądu Technicznego, której kandydaturę zgłosił Zarząd FSNT NOT.

8. Inż. Piotrowi Sadowskiemu – konstruktorowi śmigłowców w WSK Świdnik S.A., członkowi Rady Dialogu Społecznego, przewodniczącemu Zarządu Krajowego Związku Zawodowego Inżynierów i Techników, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy ZZliT.

9. Mgr Elżbiecie Wawrzynkiewicz – Prezes Zarządu, Dyrektor Generalnej Wojskowych Zakładów Motoryzacyjnych S.A. w Poznaniu, której kandydaturę zgłosiła Krajowa Branża Pracowników Przemysłu Obronnego Forum Związków Zawodowych i Związek Zawodowy Sektora Obronnego.

10. Prof. Andrzejowi Żyłukowi – Zastępcy dyrektora Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych ds. naukowych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

W dniu 1 marca 2019 roku Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu w ramach VII edycji, **„Honorowych Wyróżnień Bene Meritus pro Industria Poloniae”** – „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” następującym osobom:

1. Prof. zw. dr hab. inż. Andrzejowi Buchaczowi – pracownikowi naukowemu Wydziału Mechanicznego Politechniki Śląskiej, autorowi wielu grantów związanych z przemysłem, promotorowi licznych prac doktorskich którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich-SIMP.

2. Prof. dr hab. inż. Stefanowi Góralczykowi – byłemu wieloletniemu Dyrektorowi Instytutu Mechanizacji Budownictwa i Górnictwa Skalnego, wybitnemu ekspertowi w dziedzinie kruszyw i materiałów budowlanych oraz gospodarki odpadami mineralnymi, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT.

3. Dr inż. Romanowi Dufrière – byłemu wieloletniemu Dyrektorowi Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, konstruktorowi wielu radarów, którego kandydaturę zgłosił członek Kapituły płk w st. spocz. mgr inż. Jerzy Kade,

4. Płk rez. mgr inż. Grzegorzowi Kaniowskiemu – głównemu specjalście z Departamentu Polityki Zbrojeniowej Ministerstwa Obrony Narodowej od wielu lat odpowiedzialnemu za współpracę z przemysłem obronnym, którego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Sektora Obronnego.

5. Mgr inż. Janowi Andrzejowi Kasprzykowi – współwłaścicielowi i menadżerowi firmy SPETECH sp. z o.o. w Bielsku Białej, będącej uznanym w Europie i podstawowym w Polsce dostawcą zaawansowanych produktów z zakresu uszczelnień procesowych, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich-SIMP.

6. Prof. dr hab. inż. Jerzemu Manerowskiemu – wybitnemu specjalście w dziedzinie modelowania matematycznego i komputerowego dynamiki lotu sterowanych statków powietrznych, ekspertowi badania wypadków lotniczych z Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

7. Janowi Piotrowskiemu – założycielowi i właścicielowi Zakładu Usługowo-Produkcyjno-Handlowego „ELIZA” w Charnowie k. Ustki, zajmującego się produkcją wyrobów aerozolowych, jednego z pierwszych tego typu zakładów w Polsce, którego kandydaturę zgłosiła Rada Regionalna Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT w Słupsku.

8. Mgr inż. Adamowi Potrykusowi – pełniącemu obowiązki Prezesa Stoczni Remontowej NAUTA S.A., przez wiele lat pracy nadzorującemu przebudowę oraz modernizację wielu okrętów Marynarki Wojennej, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

9. Mgr inż. Antoniemu Rusinkowi –wybitnemu menedżerowi w przemyśle zbrojeniowym od 40 lat związanemu z Hutą Stalowa Wola, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników.

10. Mgr inż. Andrzejowi Zygmuntowi Styczyńskiemu – Prezesowi Zarządu, Dyrektorowi Naczelnemu Pabianickiej Fabryki Narzędzi „PAFAŃA” S.A., autorowi wielu nowych konstrukcji narzędzi skrawających i wielu projektów racjonalizatorskich, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

W dniu 3 marca 2020 roku, Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu VIII edycji Honorowego Wyróżnienia „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**”, które otrzymały następujące osoby:

1. Prof. dr hab. inż. Włodzimierz Bojarski – energetyk i ekonomista o wielkim dorobku naukowym, oraz badacz systemowy, wieloletni kierownik Zakładu Strategicznych Studiów Energetycznych PAN, którego kandydaturę zgłosił członek Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego mgr inż. Wiesław Klimek,

2. Inż Ireneusz Ćwir – menedżer, technolog i projektant oraz działacz związkowy w firmie z branży samochodowej DA-EWON EUROPE w Lublinie, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników,

3. Mgr inż. Dariusz Jaguszewski – członek Zarządu i Dyrektor ds. Nowych Projektów w stoczni Remontowa Shipbuilding S.A. – wybitny projektant i zasłużony menedżer polskiego przemysłu okrętowego, autor wielu innowacyjnych i unikatowych rozwiązań konstrukcyjnych na statkach i okrętach wojennych, którego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów,

4. Prof. dr hab. inż Paweł Lindstedt – Kierownik Zakładu Diagnostyki Statków Powietrznych w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych, uczony i wybitny specjalista w dziedzinie diagnostyki silników odrzutowych oraz instalacji płatowca w aspekcie niezawodności i bezpieczeństwa, autor kilkudziesięciu ekspertyz z badań wypadków i katastrof lotniczych, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP,

5. Mgr inż. Henryk Mackiewicz – konstruktor i wieloletni kierownik Sekcji Postępu Technicznego w Fabryce Narzędzi w Jeleniej Górze, autor kilkunastu wdrożonych do produkcji patentów i kilkudziesięciu wniosków racjonalizatorskich, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich,

6. Mgr inż. Janusz Noga – Prezes Centrum Rozwojowo-Wdrożeniowego „Telesystem-Mesko” i pracownik naukowy Instytutu Optoelektroniki Wojskowej Akademii Technicznej, konstruktor rakiet przeciwlotniczych i skuteczny menedżer, którego kandydaturę zgłosiło Przedsiębiorstwo Projektowo-Wdrożeniowe AWAT.

7. Gen. prof. dr hab. inż. Bogusław Smólski – były Dyrektor Departamentu Rozwoju i Wdrożeń MON i były Rektor-Komendant Wojskowej Akademii Technicznej o wielkim dorobku naukowym, którego kandydaturę zgłosiło Stowarzyszenie Szwadron Jazdy Rzeczypospolitej Polskiej,

8. Dr hab. inż. Antoni Świątek – Prezes Zarządu Instytutu Badań i Rozwoju Motoryzacji BOSMAL w Bielsku Białej, konstruktor, znakomity menedżer i naukowiec, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich,

9. Mgr inż. Piotr Wojciechowski – Prezes największej w Polsce prywatnej firmy zbrojeniowej WB Electronics S.A., znakomity menedżer i projektant wielu produktów elektronicznych oraz wynalazca, którego kandydaturę zgłosiła dr Katarzyna Rawska-członek Gremium Koordynacyjnego PLP.

W dniu 31 marca 2021 r., Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu IX edycji Honorowego Wyróżnienia „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**”, które otrzymały następujące osoby:

1. Dr hab. inż. Włodzimierz Adamski – konstruktor i menadżer, przez wiele lat pracował w PZL Mielec S.A. Znany specjalista i autorytet w dziedzinie technik projektowania i wytwarzania wspomaganych komputerem, działający od ponad 40 lat w międzynarodowym przemyśle lotniczym, w którym od 1977 roku zajmował wiele kluczowych stanowisk i zrealizował 150 dużych projektów. Jego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich.

2. Prof. dr hab. inż. Józef Błachnio – pracownik naukowy Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych, ceniony specjalista w dziedzinie budowy i eksploatacji samolotów, śmigłowców oraz silników lotniczych, w szczególności w zakresie niezawodności i bezpieczeństwa lotów, oraz współtwórca wdrożonych nowych technologii eksploatacji sprzętu lotniczego. Jego kandydaturę zgłosiło Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

3. Mgr inż. Jerzy Miłosz – zasłużony konstruktor i menadżer, przez wiele lat zatrudniony w PIT-RADWAR S.A. Od początku pracy zawodowej związany z realizacją prac badawczo-rozwojowych i wdrożeniowych na rzecz obronności kraju w dziedzinie radiolokacji, których znakomita większość zakończyła się wprowadzeniem sprzętu na uzbrojenie i jest eksploatowana we wszystkich rodzajach Sił Zbrojnych RP. Jego kandydaturę zgłosił inż. Zygmunt Dębiński – członek Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.

4. Mgr inż. Mirosław Leszek Molski – znakomity menadżer i działacz samorządowy, inicjator i organizator nowych przedsięwzięć w branży stoczniowej, dyrektor Stoczni Żuławy, która zajmuje się remontami i produkcją małego sprzętu pływającego oraz mostów, wykonując zamówienia dla Marynarki Wojennej, Wojsk Inżynieryjnych i Wojsk Lotniczych. Jego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

5. Mgr inż. Piotr Henryk Soyka (pośmiertnie) – wybitny menedżer polskiego przemysłu stoczniowego, który od 2013 do 2020 roku jako prezes zarządu i współwłaściciel kierował grupą stoczni REMONTOWA HOLDING, która należy do ścisłej europejskiej czołówki firm morskich, będąc jednocześnie największym polskim holdingiem stoczniowym i prywatnym pracodawcą na Pomorzu, a także czołowym polskim eksporterem. Pod jego kierownictwem zbudowano w niej dziesiątki nowoczesnych statków różnej kategorii i okrętów wojennych, w tym niszczyciele min najnowszej generacji „Kormoran II” i „Albatros”. Jego kandydaturę zgłosiła Rada Budowy Okrętów.

6. Inż. Antoni Stolarski – konstruktor maszyn rolniczych, założyciel i od 37 lat Prezes Zarządu Przedsiębiorstwa SaMASZ

Sp. z o.o. w Zabłudowie, będącego obecnie jednym z największych polskich i liczących się na świecie producentów maszyn rolniczych i komunalnych, którego produkcja trafia do ponad 50 krajów na całym świecie. Jego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich,

7. Mgr Jerzy Wysokiński – ceniony menadżer w branży telekomunikacyjnej związany od 25 lat z Telekomunikacją Polską – obecnie Orange Polska S.A. Zasłużony działacz społeczny. Propagator postępu technicznego, autor wielu nowatorskich rozwiązań w dziedzinie telekomunikacji i nowego modelu kultury organizacyjnej. Jego kandydaturę zgłosił Związek Zawodowy Inżynierów i Techników.

W dniu 15 marca 2022 roku, Kapituła podjęła decyzje o przyznaniu X edycji Honorowego Wyróżnienia „**Bene Meritus pro Industria Poloniae**” – „**Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu**” następującym osobom:

1. Mgr inż. Mateuszowi Filippowi – Prezesowi zarządu REMONTOWA MARINE DESIGN&CONSULTING Sp. z o. o w Gdańsku, od ponad 25 lat związanemu z polskim przemysłem okrętowym (m.in. pracował w Stoczni Gdańskiej i Stoczni Gdynia, pełnił też funkcję dyrektora Zakładu Nowych Budów Stoczni Remontowej Nauta SA), aktualnie zaliczanemu do grona najwybitniejszych menadżerów tego przemysłu, które kandydaturę zgłosiła Rada Budowa Okrętów.

2. Dr inż. Wiesławowi Klembowskiemu – wybitnemu specjalście z dziedziny radiolokacji i wieloletniemu zastępcy dyrektora Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, którego kandydaturę zgłosił Zygmunt Dębiński-członek Gremium Koordynacyjnego PLP.

3. Mgr inż. Wojciechowi Marianowi Kulejowi – od 40 lat związanemu z Fiat Auto Poland, znakomitemu menadżerowi przemysłu motoryzacyjnego oraz zasłużonemu działaczowi związkowemu, który w czasie w swojej pracy zawodowej przyczynił się do optymalizacji procesów technologicznych i propagowania rozwoju polskiej myśli technicznej, którego kandyda-

ture zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników.

4. Płk w st. spoczynku dr inż. pil. Antoniemu Milkiewiczowi – długoletniemu zasłużonemu działaczowi Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, związanemu z Sekcją Lotniczą SIMP i Towarzystwem Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP, zatrudnionemu przez wiele lat w służbie bezpieczeństwa lotów w charakterze głównego inżyniera Wojsk Lotniczych, wysokiej klasy specjalście od wypadków lotniczych, który przez cały okres zawodowej służby wojskowej ściśle i owocnie współpracował z polskim przemysłem lotniczym i jego zapleczem badawczo-rozwojowym, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwa Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP.

5. Mgr inż. Tadeuszowi Witoldowi Młyńczakowi – długoletniemu zasłużonemu działaczowi SIMP, byłemu przewodniczącemu Centralnego Komitetu Stronnictwa Demokratycznego, posłowi na Sejm i wiceprzewodniczącemu Rady Państwa, zaangażowanemu w tworzenie i rozwój wielu gałęzi polskiego przemysłu, rzemiosła i drobnej wytwórczości oraz przedsiębiorstw polonijnych, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny SIMP.

6. Mgr inż. Józefowi Weremczukowi – długoletniemu zasłużonemu działaczowi SIMP związanemu z Oddziałem SIMP w Lublinie, założycielowi firmy WEREMCZUK FMR Sp. z o.o., producenta kombajnów do zbioru owoców i warzyw, których odbiorcami są klienci krajowi oraz niemal ze wszystkich krajów europejskich, a także z USA i Kanady, autorowi i współautorowi wielu patentów i wzorów użytkowych, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny SIMP.

7. Mgr inż. Bartłomiejowi Zajacowi – Prezesowi Zarządu, Dyrektorowi Generalnemu Huty Stalowa Wola S.A., z którą jest związany od 2007 roku, projektantowi i utalentowanemu menadżerowi, którego kandydaturę zgłosiła dr Katarzyna Rawska – członek Gremium Koordynacyjnego PLP.

8. Dr inż. Zbigniewowi Zienowiczowi – Prezesowi Spółki HYDROMEGA Sp. z o.o. w Gdyni, od ponad 30 lat związanemu

z przemysłem technologii morskich i zasłużonemu dla implementacji polskiej myśli technicznej w obszarze przemysłowym, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT.

Prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik – Przewodniczący kapituły Honorowego Wyróżnienia PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” odczytuje nazwiska wyróżnionych w 2022 roku (X edycja)

Laureaci i przedstawiciele instytucji nominujących X edycji Honorowego Wyróżnienia PLP „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” („Bene Meritus pro Industria Poloniae”) podczas uroczystości 29-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych 9 kwietnia 2022 roku.

**POLSKIE LOBBY
PRZEMYSŁOWE**
im. Eugeniusza
Kwiatkowskiego

Bene Meritus pro Industria Poloniae

Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu

prof. dr hab. inż. **Jerzy Manerowski**

SYMBOLE POLSKIEGO PRZEMYSŁU:

- *Port w Gdyni* - 1923r.
- *Magistrala Węglowa* - 1933r.
- *Centralny Okręg Przemysłowy* - 1937r.
- *MS Soldek* - 1949r.
- *Kombinat Górniczo - Hutniczy Miedzi* - 1959r.
- *Petrochemia Płocka - Orlen S.A.* - 1959r.
- *Samolot odrzutowy TS - 11 „Iskra”* - 1960r.
- *KWB i Elektrownia Bełchatów* - 1980r.
- *PIT - RADWAR* - 2014r.
- *Niszczyciel min „Kormoran”* - 2017r.

Przewodniczący Kapituły
Honorowego Wyróżnienia PLP

Warszawa, 23 marca 2019 r.

Prof. dr inż. Tadeusz Gałązka

Tablica Honorowego Wyróżnienia PLP

Tablice Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego

Posiedzenie Kapituły X edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”) w dniu 15 marca 2022 r. Od lewej: dr inż. Henryk Potrzebowski i płk. w st. spocz. mgr inż. Edmund Misterski.

Posiedzenie Kapituły X edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”) w dniu 15 marca 2022 r. Od lewej: mgr Kazimierz Łasiewicki, prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik – przewodniczący Kapituły i inż. Zygmunt Dębiński – sekretarz Kapituły.

Uroczystość 27-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego połączona z wręczeniem VIII edycji Honorowych Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”) w dniu 3 czerwca 2020 r. w siedzibie Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych. Od lewej: prof. dr hab. Ryszard Szczepanik – przewodniczący Kapituły, Zbigniew Gryglas – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Aktywów Państwowych i prof. ucz. dr hab. Paweł Soroka – koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego.

Laureaci i uczestnicy uroczystości w dniu 3 czerwca 2020 r. wręczenia VIII edycji Honorowych Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”).

Zbigniew Gryglas – Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Aktywów Państwowych gratuluje laureatom VIII edycji Honorowych Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”).

Inż Ireneusz Ćwir otrzymuje wygrawerowaną tablicę VIII edycji Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego.

Uroczystość 27-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego połączona z wręczeniem VIII edycji Honorowych „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”) w dniu 3 czerwca 2020 r. w siedzibie Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych. Zbiorowe zdjęcie laureatów Honorowego Wyróżnienia, przedstawicieli instytucji, które ich nominowały do wyróżnienia, oraz zaproszonych gości.

Uczestnicy uroczystości 28-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego połączona z wręczeniem IX edycji Honorowych Wyróżnień „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”) w dniu 16 czerwca 2021 r. w sali konferencyjnej PIT-RADWAR S.A.

Laureaci IX edycji Honorowych Wyróżnień Polskiego Lobby Przemysłowego oraz przedstawiciele instytucji nominujących podczas uroczystości 28-rocznicy powstania PLP w dniu 16 czerwca 2021 r.

Uczestnicy uroczystości 29. rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego.

Uczestnicy uroczystości 29. rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego w dniu 9 kwietnia 2022 r. w Instytucie Technicznym Wojsk Lotniczych w Warszawie.

Uroczystość 29 rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego.
Wystąpienie Posła na Sejm RP Czesława Siekierskiego.

Uroczystość 29 rocznicy powstania Polskiego Lobby Przemysłowego.
Wystąpienie Posła na Sejm RP Krzysztofa Gawkowskiego.

**STANOWISKA I PROPOZYCJE
W SPRAWIE POLITYKI
PRZEMYSŁOWEJ, OBRONNEJ
I ENERGETYCZNO-KLIMATYCZNEJ**

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świątokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 22 827-17-68; **fax:** 22 826-03-54
tel. kom. 603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl; www.plp.info.pl

Warszawa, 2 lutego 2024 r.

Szanowny Pan
Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przesyła w załączeniu swoje stanowisko poświęcone pożądanej strukturze przemysłu w Polsce i proponowanym nowym rozwiązaniom i mechanizmom ekonomicznym niezbędnym dla modernizacji i zmiany tej struktury.

Załącznik

z załącznikiem szacunkowym

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego
Paweł Soroka
prof. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Andrzej Duda – Prezydent RP
- Władysław Kosiniak-Kamysz – Wicepremier, Minister Obrony Narodowej
- Krzysztof Gawkowski – Wicepremier, Minister Cyfryzacji
- prof. Marzena Czarnecka – Minister Przemysłu
- Krzysztof Hetman – Minister Rozwoju i Technologii
- Dariusz Wiczorek – Minister Nauki
- Poseł Zbigniew Konwiński – Przewodniczący Klubu Parlamentarnego Koalicji Obywatelskiej
- Poseł Mariusz Błaszczak – Przewodniczący Klubu Parlamentarnego Prawa i Sprawiedliwości
- Poseł Krzysztof Paszyk – Przewodniczący Klubu Parlamentarnego PSL-Trzecia Droga
- Poseł Anna Maria Żukowska – Przewodnicząca Koalicyjnego Klubu Parlamentarnego Lewicy
- Poseł Stanisław Tyszka – Przewodniczący Klubu Parlamentarnego Konfederacji
- Poseł Ryszard Petru – Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki i Rozwoju
- Poseł Jan Grabiec – Przewodniczący Sejmowej Komisji Cyfryzacji, Innowacyjności i Nowoczesnych Technologii
- Poseł Andrzej Grzyb – Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Senator Waldemar Pawlak – Przewodniczący Komisji Gospodarki Narodowej i Innowacyjności Senatu RP
- Senator Gen. Mirosław Róžański – Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego poświęcone pożądanej strukturze przemysłu w Polsce i proponowanym nowym rozwiązaniom i mechanizmom ekonomicznym niezbędnym dla modernizacji i zmiany tej struktury

Wprowadzenie

Istotnym wydarzeniem ostatnich pięciu lat w skali globalnej jest zasadnicza zmiana stosunku państwa do własnej gospodarki i przemysłu. Jest ona następstwem światowego kryzysu finansowego, który miał miejsce w latach 2008-2011 i ekonomicznych skutków pandemii COVID-19. Zmiany te zmierzają do ponownego rozszerzenia i zwiększenia aktywnej roli państwa w gospodarce i przemyśle. Określane są one mianem neointerwencjonizmu. Mają one charakter przełomu, a nie tylko korekty dotychczasowego systemu. Najbardziej charakterystyczną cechą w przemyśle w najbliższych latach będzie masowe wejście w życie technologii komputerowych i internetowych na skalę dotąd niewystępującą, przy czym znacznie wzrośnie znaczenie przemysłu półprzewodników i sztucznej inteligencji. Istota nowoczesnej polityki przemysłowej w gospodarce rynkowej polega na określeniu celu i sposobu jego osiągnięcia, dokonaniu wyboru przemysłów, które mają w danym kraju najbardziej sprzyjające warunki rozwoju i mogą przynieść najlepsze rezultaty. Tymi zasadami należy kierować się przy formułowaniu nowej polityki przemysłowej Polski.

*W opracowaniu niniejszego Stanowiska uczestniczyli następujący eksperci Polskiego Lobby Przemysłowego: **dr Krzysztof Pająk, dr Dariusz Prokopowicz, dr Katarzyna Rawska i prof. dr hab. Paweł Soroka.** Wykorzystano także części-*

wo najnowsza pracę prof. Andrzeja Karpińskiego w sprawach, w których dzielimy jego poglądy¹.

1. Pożądana struktura przemysłu w Polsce w roku 2030 i niezbędne w tym celu jej zmiany i elementy

Dla szeregu omawianych zjawisk i procesów ekonomicznych, które muszą być brane pod uwagę przy tworzeniu nowoczesnej polityki przemysłowej, nie ma w Polsce oficjalnych danych i dostatecznej bazy informacyjnej na ten temat. Może to budzić zdziwienie, gdyż:

- dotyczy to problemów o podstawowym znaczeniu, jak np. zasięg produkcji o charakterze montażu, zakres kooperacji wewnątrz-przemysłowej, czy rola importu we wsadzie surowcowym i materiałowym do produkcji w zakładach własności krajowej,
- dotyczy to danych o istotnym znaczeniu dla oceny nowoczesności struktury przemysłu, jak przemysły wysokiej techniki, czy przemysł ekologiczny.

Można się tylko domyślać, że wynikać to może z założenia ustrojowego, głoszonego przez neoliberalistów, że państwo nie powinno ingerować w procesy gospodarcze.

W oparciu o przeprowadzone przez prof. Andrzeja Karpińskiego autorskie szacunki, z badań tych wynika, że najbardziej korzystny byłby poziom udziałów poszczególnych przemysłów w roku 2030 dla modernizacji struktury przemysłu w Polsce oraz określenia wynikających stąd koniecznych działań dla ich osiągnięcia przedstawiony w tabeli 1.

¹ A. Karpiński, Jak wyjść z obecnego chaosu i bezwładu – strategia i polityka przemysłowa dla Polski, Dom Wydawniczy ELIPSA, Warszawa 2023.

Tabela 1

Wyszczególnienie	1989	2019	2030 po- żądany poziom tego udziału	Potrzebna dominująca tendencja w latach 2023-2030
1. <u>Udział przemysłów wysokiej techniki w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	4,6	5,1	12-15	radykalne zwiększenie
b) całego zatrudnienia w przemyśle	5,4	6,1	10-12	ditto
2. <u>Udział przemysłu ekologicznego w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	0,5	1,5	4-5	silne zwiększe- nie
b) całego zatrudnienia w przemyśle	0,6	1,6	3-3,5	ditto
3. <u>Udział przemysłów konsumpcyjnych w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	14,7	27,5	29-31	lekkie związk- szenie
z tego				
aa) wyroby nietrwałe	12,2	21,5	21-22	stabilizacja tego udziału
ab) wyroby trwałe	2,5	6,0	8-9	wyraźne związk- szenie
4. <u>Udział węgla w zu- życiu energii w kra- ju w %</u>	74	69	40-50	radykalne zmniejszenie
5. <u>Udział przemysłów pracujących na po- trzeby motoryzacji w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	7,1	18,1	12-15	wyraźne zmniejszenie
b) całego zatrudnienia w przemyśle	4,7	4,5	3-4	ditto

6. <u>Udział przemysłów o własności zagranicznej w przemyśle w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	0,9	39,0	45-50	nieprzekraczanie granicy (40%), uznawanej za pozwalającą na zachowanie kontroli państwa w skali całego kraju
b) całego zatrudnienia w przemyśle	1,3	36,0	40-45	ditto
7. <u>Udział przemysłów o dominacji produkcji montażowej w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	5-7	12-14	8-10	wyhamowanie nadmiernej szybkiej tendencji wzrostu
b) całego zatrudnienia w przemyśle	2,0-2,5	15-17	10-12	ditto
8. <u>Udział produkcji w ramach transgranicznej kooperacji przemysłowej w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	0,5-1,0	2,5-3,0	3,0	zahamowanie nadmiernego wzrostu i zmniejszenie tego udziału
b) całego zatrudnienia w przemyśle	1-2	3,5-4,0	3,0-3,5	ditto
9. <u>Udział produkcji finalnej w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	60	50-52	55-60	częściowa odbudowa
b) całego zatrudnienia w przemyśle	65-70	55-60	60-65	ditto
10. <u>Udział zakładów o zatrudnieniu powyżej 1000 osób w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	64,0	37,2	40-45	częściowa odbudowa udziału nadmiernie zmniejszonego
b) całego zatrudnienia w przemyśle	61,0	25,5	35-40	ditto

11. <u>Udział zakładów o zatrudnieniu poniżej 100 osób w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	14,4	24,9	25-30	lekkie ponowne zwiększenie
b) całego zatrudnienia w przemyśle	16,8	30,1	30-35	ditto
12. <u>Udział zakładów o zatrudnieniu poniżej 50 osób w %</u>				
a) całej produkcji przemysłowej	0,1	2,2	2,0	zahamowanie procesu rozdrabniania
b) całego zatrudnienia w przemyśle	0,2	3,4	3,0	ditto

Źródło: szacunki autora

Osiągnięcie takiej struktury oznaczałoby:

- 1) przede wszystkim zasadnicze zmniejszenie dystansu dzielącego nas pod tym względem od krajów wyżej od nas rozwiniętych,
- 2) lepsze dostosowanie struktury przemysłu w Polsce do wymogów współczesnej nam rewolucji technologicznej, zwłaszcza rewolucji cyfrowej oraz wymogów przyśpieszenia rozwoju przemysłów naukowo-chłonnych,
- 3) zasadniczy postęp w dostosowaniu przemysłu w Polsce do wymogów ochrony środowiska, przyrody i klimatu,
- 4) zwiększenie roli własnego samodzielnego rozwoju w przemyśle,
- 5) a tym samym jakościowe rozszerzenie potencjalnego obszaru umożliwiającego oparcie dalszego rozwoju na innowacjach przemysłowych oraz przejście do przemysłu innowacyjnego,
- 6) przede wszystkim zwiększenie roli i naszego wkładu do przemysłu europejskiego w głównym nurcie jego rozwoju, to jest przemysłów wysokiej techniki i przemysłów naukowo-chłonnych,

- 7) zmniejszenie ryzyka związanego z zaniechaniem produkcji samochodów o napędzie spalinowym przez stworzenie odpowiedniej alternatywy,
- 8) zmniejszenie kapitałochłonności rozwoju przemysłu przez jakościowe ograniczenie w nim udziału inwestycji w przemyśle ciężkim, które należą do najbardziej kosztownych i kapitałochłonnych, a osiągały u nas poziom wyjątkowo wysoki, naszym zdaniem, zbyt wysoki.

Dotychczasowe zmiany w strukturze branżowej przemysłu w Polsce w okresie minionych 30 lat jej transformacji można scharakteryzować w sposób najbardziej ogólny w sposób następujący:

- 1) Spadek i regres w poziomie produkcji w skali od 60% nastąpił w takich przemysłach jak:
 - górnictwo węglowe,
 - przemysł włókienniczy ,
 - przemysł wydobywczy i kopalnictwo,
 - górnictwo nieenergetyczne i kamieniołomy, co jest wynikiem głównie zakończenia wydobycia siarki rodzimej,
 - przemysł skórzaný,
 - przemysł napojów,
 - przemysł hutniczy, co dotyczyło głównie hutnictwa żelaza, a zwłaszcza produkcji surówki i stali.

Spadek produkcji w górnictwie i hutnictwie żelaza miał częściowo obiektywne uzasadnienie zmianami w technologiach. W rezultacie od 1973 roku, czyli od początku budowy u nas huty Katowice, przez następne prawie 50 lat, bo aż do roku 2022, nie zbudowano w Europie ani jednej nowej huty o pełnym cyklu (od surówki do wyrobów walcowanych). Pierwszą pełnoprofilową hutę po tej przerwie zaczęła budować dopiero Norwegia w roku 2022, wykorzystując w tym celu energię odnawialną na samej jej północy.

W przeciwieństwie do tego praktycznie całkowita likwidacja w Polsce przemysłu lekkiego nie miała uzasadnienia i była wynikiem błędów w postaci utraty rynków wschodnich na początku transformacji i dramatycznie nadmiernego importu (co

dotyczyło także dziewiarstwa, pończosznictwa, dywaniarstwa, w których technologie nie odbiegały od stosowanych na zachodzie).

Największym błędem w tej sytuacji było niewprowadzenie barier dla importu wyrobów przemysłu lekkiego co najmniej na kilka lat (np. 3-4 lata), a więc czas niezbędny dla rekonstrukcji tych przemysłów. Nie podjęcie tej decyzji zadecydowało o nieuzasadnionej likwidacji znacznej części naszego przemysłu lekkiego, który był jedną z polskich specjalności.

2) Stagnacja i niewielki tylko wzrost w stosunku do poziomu z 1989 roku (w granicach 20%) nastąpił w takich przemysłach, jak:

- przemysł tytoniowy ,
- przemysł odzieżowy ,
- przemysł przetwórstwa paliw,
- energetyka.

3) Szybszy od wzrostu średniego dla całego przemysłu (w 2019 roku – 328% w stosunku do 1989 roku przyjętego za 100) był wzrost produkcji w następujących przemysłach (mieścił się w granicach wzrostu od czterokrotnego do siedmiokrotnego):

- przemysł mineralny,
- przemysł zagospodarowania odpadów ,
- przemysł drzewny,
- pozostałych środków transportu ,
- przemysł celulozowo-papierniczy,
- przemysł wydawniczy i poligraficzny.

Istotny wpływ na przyspieszenie rozwoju tych przemysłów wywarło zainteresowanie nimi przez wchodzący do nas kapitał zagraniczny. Wynikało to z dążeń tamtych krajów do oszczędzenia i zachowania własnych miejscowych zasobów naturalnych w postaci stanu zalesienia, powierzchni uprawnej, surowców mineralnych dla budownictwa oraz zasobów złomu metalowego w ich krajach. Rozwój produkcji u nas albo wzrost importu tych wyrobów z Polski tłumaczy relatywnie znaczny wzrost produkcji i jego przyspieszenie w przemyśle drzewnym,

celulozowo-papierniczym, wydawniczym i meblarskim (drewno) oraz przemyśle wyrobów metalowych (własny złom dla mini-hut), mineralnym i częściowo spożywczym.

4) Szczególne szybki, bo kilkakrotnie szybszy niż średnio w przemyśle (jak wspomniano wyżej 3,3 krotny), był wzrost produkcji (w niektórych przypadkach ponad dziesięciokrotny) takich przemysłów, jak:

- komputerowy i maszyn biurowych,
- elektroniczny, co dotyczyło jednak wyłącznie elektroniki konsumpcyjnej, a nie profesjonalnej,
- meblarski ,
- samochodowy, głównie w produkcji części zamiennych do samochodów,
- wyrobów metalowych ,
- gumowy i tworzyw sztucznych.

W tym przypadku zadecydowały o tym głównie dwie przyczyny:

- zastosowanie w tych przemysłach nowych technologii, stanowiących przełom w technice produkcji,
- wyjątkowo wysoki, znacznie większy niż w innych krajach, udział produkcji montowanej z elementów importowanych (w przemyśle elektromaszynowym) i konfekcjonowanych wyrobów z surowców importowanych (w przemyśle chemicznym). Towarzyszyło temu odroczenie od własnej samodzielnej produkcji finalnej na rzecz produkcji elementów kooperacyjnych, technologicznie prostych oraz nisko przetworzonych półfabrykatów.
- należy również zwrócić uwagę na zmianę funkcji i zadań jednostek badawczo-rozwojowych i biur konstrukcyjnych, działających przy polskich przedsiębiorstwach, które sprzedane zostały kapitałowi zagranicznemu. W wielu przypadkach zostały one zlikwidowane lub najczęściej stały się one zapleczem wykonawczym dla centrów badawczych usytuowanych w siedzibach macierzystych zachodnich korporacji i koncernów, a ich funkcje

i zadania ograniczone do wdrażania dokumentacji zagranicznej i do obsługi produkcji. Nic więc dziwnego, że drastycznie spadła liczba patentów pochodzenia krajowego uprawomocnionych w Polsce

Tak wysoki statystyczny wzrost produkcji w tych przemysłach – wymienionych w pkt 4) – ma jednak częściowo charakter pozorny. Przejście do montażu wyrobów gotowych dawało wzrost wartości finansowej produkcji, co nie jest równoznaczne ze wzrostem jej rozmiarów realnych w postaci wolumenu produkcji, a więc w ujęciu rzeczowym. W przemysłach wysokiej techniki pogłębiała to jeszcze obniżka cen wyrobów w miarę wzrostu skali ich produkcji i podaży. W sumie można szacować, że wzrost wolumenu produkcji, a nie jej wartość, stanowił w nich nie więcej niż 1/3-1/2 wykazywanego w tych przypadkach statystycznego wzrostu produkcji.

Natomiast najbardziej niepokojącą tendencją tych zmian w strukturze produkcji przemysłu z punktu widzenia jej modernizacji był wolniejszy niż średni dla całego przemysłu wzrost produkcji w dwóch przemysłach o najbardziej strukturotwórczym i kluczowym znaczeniu dla jej modernizacji, to jest:

- w przemyśle chemicznym wzrost około 2,8-krotny, przy 3,3-krotnym w przemyśle ogółem.,
- w przemyśle budowy maszyn.

W przemyśle chemicznym powinien nas szczególnie niepokoić słabszy wzrost produkcji przemysłu farmaceutycznego, który w badaniach z początku lat 90-tych uznano w naszych warunkach za przemysł największej szansy rozumianej nie w kategorii jednostkowego zysku czy korzyści dla biznesu, a w świetle największego pozytywnego wpływu rozwoju danej branży na poprawę wyników całego przemysłu. W przemyśle elektronicznym może budzić niepokój całkowity upadek i praktycznie likwidacja mikroelektroniki na skalę przemysłową oraz regres w przemyśle sprzętu telekomunikacyjnego. W obu przypadkach nastąpił spadek udziału tych przemysłów w całym

przemysłu, co nie miało precedensu w krajach rozwiniętych w Europie. A te dwa przemysły zajmowały u nas wiodące miejsce. Szczególnie niedostateczny był rozwój produkcji w przemyśle wysokiej techniki.

Wśród przemysłów wysokiej techniki kluczową rolę odgrywa przemysł obronny, który w Polsce dysponuje znacznym zapleczem badawczo-rozwojowym w postaci wojskowych i cywilnych instytutów, biur konstrukcyjnych oraz wydziałów na kilku uczelniach. Jego znaczny potencjał, który jest w części pozostałością po wyścigu zbrojeń w okresie zimnej wojny, został znacznie uszczuplony w pierwszym okresie transformacji po 1989 roku. Obecnie – w związku z wojną na Ukrainie – potencjał tego przemysłu powinien wzrosnąć. **Realizacja zaplanowanych programów modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP powinna bowiem przebiegać z wiodącym udziałem polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego. W ciągu najbliższych kilkunastu lat modernizacja ta generować może nowoczesne technologie, w tym technologie podwójnego zastosowania ("Dual Use Science & Technology"). We współczesnym przemyśle obronnym bowiem są już – a przyszłości jeszcze bardziej będą – rozwijane i wdrażane technologie uważane powszechnie za najbardziej innowacyjne, decydujące o rynkowej przewadze konkurencyjnej i napędzające całą gospodarkę. Będą to m.in. technologie teleinformatyczne, mechatroniczne, optoelektroniczne, nanotechnologia i inżynieria materiałowa, a także badawcze, treningowe i wspomagające platformy modelowania i symulacji działań bojowych w wielowymiarowej przestrzeni. Szczególny nacisk będzie położony na technologie i rozwiązania wzmacniające czynnik ludzki w sytuacjach ekstremalnych. Dziedziny te wykorzystują najnowsze osiągnięcia nauk fizycznych i technicznych, stymulując jednocześnie rozwój tych naukowych dyscyplin stosowanych. W większości NATO transfer technologii od zastosowań wojskowych do wykorzystania w sektorze cywilnym i vice versa jest integralnie**

związany z technologiami podwójnego zastosowania. Komer-
cjalizacja takich technologii odbywa się poprzez znalezienie dla
nich właściwego zastosowania cywilnego. W tej sytuacji nakła-
dy na technologie militarne należałoby traktować, jako inwe-
stycje, które charakteryzują się odpowiednio wysokim mnoż-
nikiem inwestycyjnym oraz przynoszą tzw. efekty zewnętrzne
w postaci rozprzestrzeniania się innowacji. **Technologie po-
dwójnego zastosowania, powodujące często przełom w do-
tychczasowych technologiach, umożliwiają ponadto obni-
żanie kosztów wprowadzania na rynek nowych wyrobów
i rozwiązań. Odpowiednio koordynowane mogą przyczy-
nić się do rozwoju całych sektorów gospodarki przy rów-
noczesnym dofinansowaniu prac na rzecz systemu obron-
nego państwa. Warto pamiętać, że problemy te dobrze
rozumiał przed II wojną światową wicepremier Eugeniusz
Kwiatkowski, angażując się w budowę Centralnego Okręgu
Przemysłowego, którego rdzeniem był nowoczesny prze-
mysł zbrojeniowy.**

Oprócz uzbrojenia produkowanego w Polsce, konieczne
będą także zakupy zagranicą tych rodzajów uzbrojenia i sprzę-
tu wojskowego, które nie jest w stanie wyprodukować polski
przemysł obronny. Uzbrojenie kupowane zagranicą powin-
no jednak być polonizowane, co oznacza, że po zakupieniu
u zagranicznego producenta określonej liczby pierwszych eg-
zemplarzy uzbrojenia i sprzętu wojskowego, produkcja kolej-
nych powinna być przeniesiona do Polski. Jeśli nie w całości,
to przynajmniej niektórych jego elementów. To zaś wymaga
transferu technologii od dostawcy, przede wszystkim tych, któ-
re są niezbędne do eksploatacji, napraw i modernizacji w Pol-
sce pozyskanego za granicą uzbrojenia.

Zwiększenie produkcji uzbrojenia skonstruowanego w Pol-
sce, a także zagranicznego, które będzie poddane całościowej
lub częściowej polonizacji, wymagać będzie uruchomienia do-
datkowych mocy produkcyjnych przemysłu obronnego. A tak-
że utrzymanie odpowiedniego potencjału przemysłu hutniczego
pracującego na rzecz produkcji zbrojeniowej. Dotyczy to zwłasz-

cza przedsiębiorstw skupionych w Polskiej Grupie Zbrojeniowej S.A. Towarzyszyć temu powinna budowa nowych obiektów produkcyjnych i unowocześnienie oraz wzmocnienie zaplecza badawczo-rozwojowego polskiej zbrojeniówki. Stąd uzasadnione jest stwierdzenie, że modernizacja naszych Sił Zbrojnych sprzyjać będzie nowoczesnej reindustrializacji Polski.

Polska posiada największy potencjał przemysłu lotniczego w Europie Środkowo-Wschodniej, na który składają się zarówno polskie firmy, głównie remontowo-produkcyjne, skupione w Polskiej Grupie Zbrojeniowej S.A. jak i przedsiębiorstwa produkcyjne sprzedane kapitałowi zagranicznemu, które stały się filiami wielkich zachodnich koncernów. Przemysł lotniczy odgrywa ważną rolę w polskiej gospodarce. Jest bowiem branżą opartą na najnowocześniejszych, innowacyjnych technologiach. Z tego powodu posiada silne zaplecze badawczo-rozwojowe, zarówno w postaci biur konstrukcyjnych będących częścią przedsiębiorstw produkcyjnych, jak i współpracujących z nim wydziałów lotniczych na uczelniach oraz samodzielnych instytutów. Produkty przemysłu lotniczego są wysoce przetworzone, dlatego należy on do najbardziej skooperowanych o dużej wartości dodanej. Cechuje go także posiadanie wysokokwalifikowanej kadry menadżerskiej i technicznej oraz pracowniczej. W ostatnich latach w polskim przemyśle lotniczym ma miejsce stopniowe odchodzenie od technologii poradzieckich na rzecz nowoczesnych technologii zachodnich. W Polsce działają firmy także z sektora Małych i Średnich Przedsiębiorstw, które są poddostawcami części lotniczych i małych podzespołów dla dużych światowych koncernów lotniczych. Większość części produkowanych jest w na Podkarpaciu w Dolinie Lotniczej. W okresie ostatnich 30 lat powstał także prywatny przemysł małych samolotów i dronów. Słabą stroną współczesnego polskiego przemysłu lotniczego jest stosunkowo niewielka liczba produktów finalnych. W Polsce Ludowej było ich znacznie więcej, część z nich to były konstrukcje polskie, a ponadto śmigłowce i samoloty produkowane w oparciu o licencje zakupione w Związku Radzieckim, w tym

myśliwce odrzutowe. W okresie transformacji po 1989 roku oraz po dokonaniu prywatyzacji i sprzedaniu największych lotniczych firm produkcyjnych kapitałowi zachodniemu, poważną część aktywności takich przedsiębiorstw jak PZL „Mielec” S.A, PZL Świdnik S.A. czy PZL-Okęcie S.A. stanowi produkcja podzespołów i komponentów dla Airbusa i Boeinga. W najbliższych latach – w ramach nowej polityki przemysłowej, jeśli taka zostanie opracowana i przyjęta – zainicjować należy projekty nowych samolotów, których finalna produkcja realizowana będzie w Polsce. Byłoby to przejawem wsparcia dla przemysłu wysokiej techniki. Jednym z nich może być program zbudowania samolotu szkolno – bojowego Pod nazwą „Grot 2”². Koncepcja jego budowy została już wstępnie opracowana przez Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych wspólnie z Politechniką Warszawską. Projekt ten przewiduje współpracę z partnerami zagranicznymi. Może to być Ukraina i państwa bałtyckie nie posiadające własnych samolotów bojowych. Inna możliwość to nawiązaniu ścisłej współpracy z Koreą Południową i zaangażowanie polskiego przemysłu lotniczego we wspólną produkcję samolotu bojowego KF-21 Boramae, który jako samolot generacji 4.5 znajduje się obecnie na etapie prób w locie, a którego pozyskaniem wstępnie zainteresowanie wyraził MON (możliwie jak najpełniejsza produkcja samolotów dla naszych Sił Powietrznych plus duże zaangażowanie we wspólną produkcję dla odbiorców trzecich).

Produkcja finalna powinna dotyczyć także śmigłowców. W tej dziedzinie duże doświadczenie i dorobek posiada PZL Świdnik S.A., którego właścicielem jest obecnie włoska firma „Leonardo” (w PZL Świdnik od chwili ich powstania wyprodukowano tysiące śmigłowców z licencji radzieckiej i polskiej konstrukcji „Sokół”). Jest to możliwe dzięki kontraktowi zawartemu przez Ministerstwo Obrony Narodowej z Grupą „Le-

² Na początku lat sześćdziesiątych ub. wieku zespół pod kierownictwem prof. Tadeusza Sołtyka zaprojektował konstrukcję samolotu szkolno-bojowego o prędkości ponaddźwiękowej pn. „Grot 1”, którego budowa została zablokowana przez Związek Radziecki.

onardo” na pozyskanie śmigłowca nowej generacji AW149, skonstruowanego przez tę firmę., którego produkcja ma być realizowana w PZL Świdnik S.A.

W ostatnich latach narasta zastosowanie dronów do prowadzonej za ich pomocą obserwacji i kontroli, w analizie obrazowej, przy wykorzystaniu w inspekcjach czy akcjach ratowniczo-poszukiwawczych, a przede wszystkim w celach wojskowych. Przebieg walk na Ukrainie, podobnie jak konflikt zbrojny między Armenią a Ażerbejdżanem, potwierdził znaczenie i duże zastosowanie dronów przez walczące strony. Dlatego program modernizacji na najbliższe lata Sił Zbrojnych RP, zarówno wojsk operacyjnych, jak i Wojsk Obrony Terytorialnej musi te tendencje w pełni uwzględnić. Polski przemysł obronny jest już zaangażowany w produkcję różnego rodzaju dronów. W 2017 roku przekazane zostały naszym Wojskom Specjalnym i Wojskom Obrony Terytorialnej drony typu Wermate, wyprodukowane przez największą prywatną polską firmę zbrojeniową WB Electronics. Sprawdziły się one podczas walk na Ukrainie. Ponadto w maju 2022 r. podpisany został przez MON kontrakt z firmą WB Electronics na dostawę najnowszego systemu Gladius. Dotyczy on kilkaset dronów, których część pełnić będzie funkcje obserwacyjne, a pozostałe uderzeniowe, w trybie kamikadze. Z kolei Polska Grupa Zbrojeniowa S.A. realizuje program dotyczący budowy dronów tworzących system obserwacyjny krótkiego zasięgu Orlik.

Od dziesięcioleci budownictwo okrętowe realizowane przez stocznie jest uznawane za jedną ze strategicznych dziedzin gospodarki i za jeden z najbardziej konkurencyjnych i skooptowanych działów przemysłu. Po upadku dwóch – Stoczni Szczecińskiej i Stoczni w Gdyni oraz nieudanej prywatyzacji Stoczni Gdańskiej, potencjał polskiego przemysłu stoczniowego został znacznie osłabiony. A przecież jeszcze w latach osiemdziesiątych branża stoczniowa była polską specjalnością w gospodarce światowej. Sukcesy jakie ostatnio osiągnęła prywatna stocznia Remontowa Shipbuilding S.A. (dawna Stocznia Północna) budując serię dużych promów i serię bardzo nowoczesnych

niszczycieli min klasy „Kormoran”, a także dobre funkcjonowanie stoczni remontowych świadczą o tym, że polski przemysł stoczniowy może jeszcze odegrać poważną rolę w procesach reindustrializacji, zważywszy, że przy budowie każdej większej jednostki floty handlowej lub wojennej zaangażowane są setki kooperantów. Dlatego tak ważne jest kontynuacja programu „Miecznik” – budowy trzech fregat wielozadaniowych nowej generacji oraz programu „Delfin” – budowy dwóch okrętów rozpoznania radioelektronicznego dla Marynarki Wojennej RP. W przyszłości decydujące o kondycji polskiego przemysłu stoczniowego mogą być nowe obszary budownictwa okrętowego, w tym wysoce specjalistyczne budownictwo jednostek pływających z nowymi typami napędów opartymi o alternatywne źródła energii. Kluczowe tu będzie opanowanie technologii budowy napędów okrętowych wykorzystujących wodór.

Z dotychczasowych badań wynika, że wydajność pracy w naszych przemysłach wysokiej techniki była niższa od średniej w całym przemyśle o co najmniej 20%, podczas gdy w krajach wysoko rozwiniętych odwrotnie – jest wyższa w tych przemysłach od średniej o 20-30%. Jest to wyraźna, chociaż dość swoista, anomalia w stosunku do krajów rozwiniętych. Świadczy zaś o tym, że w tych przemysłach asortyment produkcji i jej skala oraz faza rozwoju technologicznego nie osiąga u nas jeszcze etapu, który daje największą ich efektywność i rentowność finansową. Stanowi to z drugiej strony istotną rezerwę dla dalszego wzrostu skali tej produkcji bez zwiększenia zatrudnienia. Stwarza to szanse, które powinny być maksymalnie wykorzystane.

Nie można dokonać reindustrializacji w Polsce bez odbudowy roli elektroniki profesjonalnej, a zwłaszcza na skalę przemysłową półprzewodników, a także rozwoju przemysłu biotechnologicznego, kosmicznego i ekologicznego. Kluczowe znaczenie ma także wsparcie własnych przemysłów konsumpcyjnych.

2. Proponowane nowe rozwiązania i mechanizmy ekonomiczne niezbędne dla modernizacji i zmiany struktury przemysłu Polski

Zmiana struktury i modernizacja przemysłu Polski powinna być zapoczątkowana sformułowaniem na szczeblu rządowym strategii przemysłowej dotyczącej reindustrializacji (horizont czasowy – 14 lat, rozłożony na dwa etapy – 7 lat plus 7.) Częścią tej strategii powinno być określenie specjalizacji produkcyjnej (w tym także eksportowej), z uwzględnieniem specyfiki regionalnej (lokalnej) z wyszczególnieniem okręgów przemysłowych (można tu nawiązać do okręgów przemysłowych powstałych jeszcze w PRL i zaprojektować nowe).

Pierwszym etapem prac nad strategią oraz działań zmierzających do jej sformułowania musi być zidentyfikowanie sektorów o strategicznym znaczeniu dla rozwoju kraju czy danego regionu. Przez sektory o strategicznym znaczeniu w tym przypadku należy rozumieć te sektory, których rozwój może zdynamizować całą gospodarkę rozumianą jako system wzajemnie powiązanych jej elementów. Można do nich m.in. zaliczyć wyżej scharakteryzowane sektory polskiego przemysłu. Wybór tych sektorów należy maksymalnie ograniczyć do rzeczywiście najważniejszych dla rozwoju, tak aby można je było objąć realnymi priorytetami. Warunkiem skuteczności takiej strategii i jej główną funkcją jest bowiem doprowadzenie do maksymalnej koncentracji środków i działań na celach rzeczywiście. Skuteczna realizacja strategii reindustrializacji będzie możliwa po przyjęciu ustawy o finansowaniu tego przedsięwzięcia. Jednocześnie w tym celu należy nadać dodatkowe kompetencje Bankowi Gospodarstwa Krajowego i zwiększenie jego możliwości finansowych. Pożądane jest ponadto pozyskanie do procesu reindustrializacji niektórych uczelni, zwłaszcza technicznych, oraz zainteresowanie nią organizacje pozarządowych, których cele statutowe zbieżne są z podejmowanym przedsięwzięciem, oraz oczywiście mediów, zarówno ogólnokrajowych jak i lokalnych. Niezbędne jest ponadto zwiększenie możliwości komer-

cializacji badań prowadzonych przez środowiska akademickie w celu pozyskiwania nowych rozwiązań przemysłowych. W związku z dynamicznie rozwijającą się technologią generatywnej sztucznej inteligencji i szybko upowszechniającymi się zastosowaniami biznesowymi tej technologii, wskazanym jest powołanie czegoś w rodzaju centralnego państwowego instytutu rozwoju generatywnej sztucznej inteligencji, w którym będą rozwijane technologie GAI (Generative Artificial Intelligence) w zastosowaniach przemysłowych, np. w ramach doskonalenia logistyki produkcji, logistyki zaopatrzenia, dostaw, dystrybucji itd.

Głównym przedmiotem procesu reindustrializacji, zmieniającym strukturę przemysłu w Polsce, powinna być budowa nowoczesnych zakładów przemysłowych zatrudniających ponad 100 pracowników, opartych na wiedzy i podmiotowym wykorzystaniu kapitału ludzkiego, a także najnowszych technologiach, w tym podwójnego zastosowania zrodzonych w przemyśle obronnym i technologii informacyjnych. Poza tym reindustrializacja powinna być powiązana z upowszechnieniem w polskim przemyśle sztucznej inteligencji (industrial artificial intelligence-AI), która bez wątplenia zrewolucjonizuje nowe rozwiązania w zakresie ekonomicznym i zmian strukturalnych. Kluczowym trendem, który należy uwzględnić w procesach reindustrializacji w naszym kraju jest kontynuacja transformacji cyfrowej, w której uczestniczy coraz więcej firm i przedsiębiorstw w Polsce. Wpisuje się ona w obecną czwartą rewolucję technologiczną, z którą wiąże się pojęcie Przemysł 4.0. Do kluczowych technologii Przemysłu 4.0 zalicza się: technologie doskonalące procesy analityczne jak Big Data Analytics, Business Intelligence, Data Science, poza tym także chmura obliczeniowa, głębokie uczenie, uczące się maszyny, Internet rzeczy, robotyka, pozioma i pionowa integracja systemu danych, wielokryterialne modele symulacyjne, cyfrowe bliźniaki, additive manufacturing, Blockchain, 5G, smart technologie, tech-

nologii cyberbezpieczeństwa, Virtual i Augmented Reality i inne technologie z informatyzowanego wielokryterialnego przetwarzania danych Data Mining.

W związku z dynamicznym obecnie rozwojem technologii generatywnej sztucznej inteligencji i jej zastosowań biznesowych, przemysłowych i innych obecna czwarta rewolucja technologiczna niebawem będzie ulegała transformacji na piątą rewolucję technologiczną pn. Przemysł 5.0.

Od niedawna w Polsce w okolicach Wrocławia powstaje swe go rodzaju mini „Dolina Krzemowa” ze względu na największą skalę ulokowania w tym mieście siedzib firm informatycznych, internetowych, producentów komputerów, producentów oprogramowania dla firm i przedsiębiorstw i innych firm technologicznych działających w ramach technologii informacyjnych, informacyjno-komunikacyjnych ICT. Warto wspierać ten nowy okręg przemysłowy będący przejawem nowoczesnej reindustrializacji oraz stworzyć jego odpowiednik w centralnej Polsce, zwłaszcza na południu Polski (można by go nazwać **COP II**).

Za najważniejszy etap przejścia do bardziej aktywnej modernizacji struktury przemysłu w naszym kraju uważamy dostosowanie naszego systemu bodźców ekonomicznych i finansowych do wymogów modernizacji struktury naszego przemysłu, a w ramach tych zmian kluczowe znaczenie ma dostosowanie polityki fiskalnej ogółem, a zwłaszcza podatkowej oraz zasad jej tworzenia do wymogów polityki strukturalnej. Może to mieć przełomowe znaczenie. Bo jak dotychczas decyzje fiskalne i strukturalne podejmowane były w całkowitej wzajemnej izolacji, a polityka podatkowa nie uwzględniała w ogóle jako cel modernizacji tej struktury.

Proponowane niżej zmiany i nowe rozwiązania są zgodne z podstawami ustrojowymi gospodarki rynkowej. Bo są lub były stosowane w krajach o gospodarce rynkowej, a nowe proponowane rozwiązania obejmują tylko takie, które są zgodne z przyjętymi wyżej założeniami.

Zgodnie z tym uważamy, że istotą proponowanych zmian systemowych powinny być u nas:

- w polityce fiskalnej – radykalne zwiększenie zachęt i przywilejów do podejmowania inwestycji o istotnym znaczeniu dla modernizacji struktury drogą obniżenia lub zawieszenia w czasie podatków i danin na rzecz państwa w tych przypadkach,

- w polityce monetarnej – zasadnicze ułatwienie i zwiększenie dostępu do kredytów dla inwestycji spełniających te kryteria, w postaci preferencji kredytowych oraz gwarancji państwowych dla inwestycji modernizacyjnych,

- w polityce celnej, w obrotach z krajami, w których wciąż jeszcze obowiązują cła, a więc z krajami spoza UE, szersze zastosowanie ochrony celnej dla nowych przemysłów i przedsięwzięć tego rodzaju lub ulgi taryfowe,

- w gospodarce majątkiem – dopuszczenie w obszarach o istotnym znaczeniu dla modernizacji struktury przemysłu do łączenia kapitałów różnych form własności, a w tym również kapitału krajowego i zagranicznego dla wspólnego działania w kierunku modernizacji tej struktury, z ewentualnym wykorzystaniem form

- wprowadzenie na znacznie większą niż obecnie skalę niefinansowych form pomocy państwa dla firm krajowych, zwanych w krajach zachodnich „white loans” lub „soft loans”.

W polityce podatkowej za bezwzględny aksjomat uważamy konieczność podporządkowania jej polityce strukturalnej państwa, której do dziś nie mamy, ale powinna być jak najszybciej opracowana. Brak takiego uzgodnienia był, naszym zdaniem, jedną z głównych przyczyn wielkich strat w majątku oraz niepowodzeń w modernizacji struktury przemysłu po 1989 roku.

Z tego punktu widzenia za kardynalny błąd uważamy zwłaszcza wycofanie się przez prof. Leszka Balcerowicza w 1999 roku ze stosowania ulg podatkowych w przypadku podejmowania inwestycji, zwłaszcza gdy modernizują one strukturę przemysłu. Widzimy w tym zarazem jedną z głównych przyczyn załamania i regresu w inwestycjach przemysłowych w Polsce po 1989 roku i ich obniżenia poniżej poziomu niez-

bezpieczającego nawet prostej reprodukcji istniejącego majątku produkcyjnego.

Formą przywrócenia tych ulg, chociaż w innym kształcie i formie, powinna być szerzej stosowana zasada wyłączenia określonych indywidualnie inwestycji tego rodzaju z podstawy opodatkowania, co dotyczy zwłaszcza wprowadzania nowoczesnych technologii.

Decydujące znaczenie miałyby wprowadzenie i wykorzystanie następujących nowych form i zmian we wspomaganiu przemian strukturalnych w postaci ulg i zachęt motywujących do modernizacji, jak:

1. Wyłączenie kosztów określonych inwestycji o szczególnym znaczeniu z tego punktu widzenia w całości lub w części z podstawy opodatkowania, prawie u nas dotąd nie stosowane, a więc należałoby zwiększyć tę praktykę w sposób zasadniczy. W krańcowym przypadku zwolnienie niektórych zakładów lub przemysłów z podatków na okres do 5 lat. W niektórych krajach państwo przejmowało w tych przypadkach do 1/4 kosztów tych inwestycji, a w USA nawet do 50%.
2. W przypadku podejmowania inwestycji inicjujących nowe formy działalności przemysłowej („start-ups”) w przemyślach nowo-powstających („emerging”), w niektórych przypadkach o szczególnym znaczeniu, państwo przejmowało część kosztów tych inwestycji do 30% ich łącznej wysokości.
3. W „przemysłach nowoczesnych” celowe byłoby przejęcie przez państwo kosztów ochrony patentowej do wysokości 50% łącznych tego kosztów.
4. Kształtowanie kursu wymiennego własnej waluty na waluty obce w ujęciu długookresowym co najmniej 10-20 lat w taki sposób, aby zapobiec zawyżeniu kursu wymiennego naszej waluty (aprecjacja), gdyż rodzi to nadmierny import. Sprzyjało by to rozwojowi własnej produkcji w kraju, a zapobiegało nadmiernemu poziomowi importu („excessive import penetration”). Kluczowe znaczenie z tego punktu

tu widzenia, jak wykazują doświadczenia światowe i nasze własne z lat 1946-2019, ma fakt, że z dwóch potencjalnych możliwości w perspektywie co najmniej 10 lat szczególnie niekorzystny może okazać się zawyżony kurs wymiany zwany „overvalued exchange rate”, czyli aprecjacja własnej waluty. Może on sprawić, że własna produkcja krajowa staje się nieopłacalna w stosunku do importu, chociaż z drugiej strony sprzyja to spłacaniu własnych zagranicznych zobowiązań. Odwrotna praktyka wskazała, że najkorzystniejsze wyniki z punktu widzenia ekspansji przemysłowej i modernizacji przemysłu może dać w długiej perspektywie zaniżony kurs wymienny własnej waluty („undervalued exchange rate”), choć podraża to obsługę własnych zaciągniętych kredytów zagranicznych i podwyższa ceny towarów importowanych, zwłaszcza w przypadku leków, owoców innej sfery klimatycznej czy samochodów, co może być szczególnie ujemnie odczuwalne. Dlatego spotyka się to z oporem i silną, chociaż nieuzasadnioną, krytyką społeczną, zwłaszcza w krajach opóźnionych w procesie rozwoju.

5. W USA szerzej rozwinięto pomoc finansową w postaci pożyczek państwowych zwracanych tylko w przypadku sukcesu przedsięwzięcia zwłaszcza za rządów Prezydenta B. Obamy. Wymaga to rozważenia także i u nas.
6. Rozwój polityki kredytowej powinien pójść szybciej i szerzej w stosowanie preferencyjnych kredytów państwowych lub przez państwo wspomaganych dla inwestycji o najwyższym znaczeniu w procesach modernizacyjnych.
7. W szeregu krajów sprawdziło się preferencyjne opodatkowanie kwot wydatkowanych na zakup projektów i wyników prac naukowych i badawczych przez przedsiębiorstwa produkcyjne własności krajowej.
8. W polityce celnej w obrotach z krajami, gdzie one nadal obowiązują – wymienionych wyżej – konieczne jest szersze wykorzystanie ochrony celnej, zwłaszcza dla własnych przemysłów nowo-powstających, a nawet wprowadzenie za-

sady obniżenia i korzystniejszych taryf celnych dla firm zakładających zakłady tej branży na terenie naszego kraju.

9. W przypadku Narodowych (NPP) czy Krajowych Priorytetów Przemysłowych obok ulg i przywilejów podatkowych i finansowych istotne znaczenie może mieć stworzenie bardziej elastycznych warunków dla zarządzania nimi oraz łączenia kapitałów różnych form własności w inwestycjach w tych przemysłach. Największe możliwości stwarza zastosowanie w tym celu formy konsorcjów, które sprawdziły się pozytywnie w postaci amerykańskich konsorcjów, jak SAMTECH i DARPA, czy AIRBUS w Unii Europejskiej.

Oznaczałoby to możliwość łączenia kapitałów różnych form własności (prywatnej, zarówno krajowej jak i zagranicznej, państwowej, instytucji naukowych, samorządowych, komunalnych czy spółdzielczych). W tym przypadku w okresie początkowym stosowano przyjęcie finansowania przez państwo do 50% kosztów utrzymania nadrzędnych organów tych konsorcjów, jak to miało miejsce w USA.

W kategorii „Narodowych Priorytetów Przemysłowych” w pełni uzasadnione jest dążenie do jak najszerszego włączenia podmiotów zagranicznych do rozwiązania naszych problemów krajowych, a to wymaga zastosowania odpowiednich zachęt dla firm zagranicznych (nazwanego „decoy policy”) dotąd w Polsce w ogóle nie praktykowanej i u nas nie stosowanej.

10. Z innych środków wymagających upowszechnienia, jak wspomniane wyżej „white loans” czy „soft loans”, to wybierają one najczęściej formę udziału organów państwowych w reprezentowaniu interesów własnych, krajowych przemysłów zagranicą, jak np. wykorzystywanie szeroko w tym celu służb dyplomatycznych państwa u nas dotąd prawie w ogóle nie stosowane. Występują one najczęściej w formie przejmowania części kosztów reklamy zagranicą, organizowania występów i wystaw, pomocy prawnej, interwencji służby dyplomatycznej w przypadku naruszenia uprawnień firm własnych na rynku zagranicznym.

11. W praktyce szeregu krajów bardzo pozytywnie sprawdziła się praktyka zawierania kontraktów branżowych pomiędzy przedstawicielami przemysłów prywatnych i biznesu (najczęściej w postaci korporacji), a organami rządu, odpowiedzialnymi za politykę strukturalną państwa. A stąd forma ta wymaga u nas jak najszerszego upowszechnienia.
12. W przemysłach tradycyjnych może okazać się konieczne wprowadzenie obowiązku wcześniejszego informowania administracji państwowej o zamiarach likwidacji zakładów o dużym wpływie na miejscowy rynek pracy z wyraźnym wyprzedzeniem w czasie, sięgającym co najmniej do 3 lub 6 miesięcy.
13. Na rozważenie zasługuje także wprowadzenie opłat proponowanych przez N. Kaldora w przypadku zwalniania pracowników likwidowanych zakładów o kwalifikacjach nie mających szans na ponowne zatrudnienie w aktualnej sytuacji na rynku pracy. Celowe w tym przypadku byłoby również obciążenie biznesu różnego rodzaju formami specjalnego opodatkowania, czyli opłatami, proponowanymi przez A. Pigou, które zyskały popularną nazwę: „podatku Pigou”.
14. Nie można przyspieszyć zmian strukturalnych bez wprowadzenia rozwiązań zapewniających bezpieczeństwo społeczne dla osób zwalnianych z powodu likwidacji zakładów dokonywanej z inicjatywy państwa. Najlepszą formą byłoby tu wprowadzenie „emerytur strukturalnych”, niezależnych od wieku, a przysługujących ludziom tracącym pracę w wyniku zmian strukturalnych, wprowadzanych świadomie przez państwo do gospodarki, jak np. w przypadkach górnictwa węglowego. Można też dopuścić zachowanie jakiejś części tej emerytury nawet w przypadku podjęcia nowej pracy jako formę swego rodzaju rekompensaty społecznej.

Postępowi w przebudowie struktury przemysłu sprzyja utworzenie nowego ministerstwa przemysłu, które powinno być odpowiedzialne przede wszystkim za modernizację struk-

tur przemysłowych. Uważamy, że ministerstwo to powinno być zorganizowane całkowicie inaczej niż dotychczas, a mianowicie:

- nie na zasadzie departamentów branżowych, ale ograniczenia formy departamentów tylko do kilku o charakterze funkcjonalnym,
- zapewnienie reprezentacji każdemu z nowoczesnych przemysłów nowo-powstających („emerging”) w postaci pełnomocników ministerstwa dla poszczególnych z tych przemysłów.
- na uwagę zasługuje także przeniesienie w gestię tego ministerstwa szkolnictwa wyższego o charakterze technicznym.

Prognozowane pojawienie się w Polsce znacznych środków finansowych w ramach dotacji Unii Europejskiej przyznanych także Polsce z programu Krajowego Planu Odbudowy sprzyjać będzie realizacji wyżej wymienionych procesów transformacji polskiej gospodarki, w tym transformacji gałęzi przemysłu w Polsce, a więc zielonej transformacji, transformacji cyfrowej oraz rozwoju technologicznych gałęzi przemysłu. Znaczna część wspomnianych dotacji UE ma bowiem być przeznaczona właśnie na procesy wsparcia tych transformacji. Jednak naszym zdaniem, w KPO przemysł jest reprezentowany jest w wysoce niedostatecznym stopniu.

Warszawa, 31 stycznia 2024

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Biuro Prezesa Rady Ministrów
Zastępca Dyrektora
Grzegorz Gmyrek

BPRM.5022.4.2024
Warszawa, 12 lutego 2024 r.

Pani Edyta Woźniak
Dyrektor Biura Ministra
Ministerstwo Rozwoju i Technologii

Szanowna Pani Dyrektor,

w załączeniu przekazuję, według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów pismo Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego z 2 lutego 2024 r. wraz ze *stanowiskiem poświęconym pożądanej strukturze przemysłu w Polsce i proponowanym nowym rozwiązaniom i mechanizmom ekonomicznym niezbędnym dla modernizacji i zmiany tej struktury.*

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Gmyrek
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pani Katarzyna Antoniak
Dyrektor Biura Ministra, Ministerstwo Cyfryzacji

Pani Ilona Kowalska
Dyrektor Biura Ministra, Ministerstwo Finansów

Pan Piotr Nidecki
Dyrektor Biura Ministra Oborny Narodowej, Ministerstwo Oborny Narodowej

Pan Miron Ossowski
Dyrektor Biura Ministra, Ministerstwo Infrastruktury

Pani Dorota Rosińska
Dyrektor Biura Ministra, Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej

Pan Szymon Stellmaszyk
Zastępca Dyrektora Biura Ministra, Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Pan prof. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

telefon: +48 22 694 75 70
adres email: bprrm@kprm.gov.pl
adres strony internetowej: www.gov.pl/premier

adres: Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.
Od lewej: mgr Kazimierz Łasiewicki, Patryk Ogonowski i dr inż. Dariusz Raczkowski.

Posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego.
Od lewej: dr Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i Patryk Ogonowski.

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG STIMP)
00-050 Warszawa
tel: 0-22 827-17-68; fax: 0-22 826-03-54
tel. kom. 0603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl; www.plp.info.pl

Warszawa, 15 luty 2024 r.

Szanowny Pan
Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze

Polskie Lobby Przemysłowe i Rada Rozwoju Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej przesyłają swoje Stanowisko w sprawie konsekwentnej realizacji programów odbudowy potencjału i modernizacji Marynarki Wojennej RP.

Zat.

Z należytym szacunkiem

Koordinator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka
prof. dr hab. Paweł Soroka

Prezes
Rady Rozwoju Polskiej Marynarki
Wojennej i Handlowej

Stefan Wiczcerek
Stefan Wiczcerek

Sekretarz
Rady Rozwoju Polskiej Marynarki
Wojennej i Handlowej

Sylwester Pietrzak
Sylwester Pietrzak

Otrzymują:

- Andrzej Duda – Prezydent RP
- Władysław Kosiniak-Kamysz – Wicepremier, Minister Obrony Narodowej
- prof. Marzena Czarnecka – Minister Przemysłu
- Krzysztof Hetman – Minister Rozwoju i Technologii
- **Przewodniczący Klubów Parlamentarnych**
- Poseł Ryszard Petru – Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki i Rozwoju
- Poseł Jan Grabiec – Przewodniczący Sejmowej Komisji Cyfryzacji, Innowacyjności i Nowoczesnych Technologii
- Poseł Andrzej Grzyb – Przewodniczący Sejmowej Komisji Obrony Narodowej
- Senator Waldemar Pawlak – Przewodniczący Komisji Gospodarki Narodowej i Innowacyjności Senatu RP
- Senator Gen. Mirosław Różański – Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP
- Gen. broni Wiesław Kukula – Szef Sztabu Generalnego WP
- Wiceadm. Jarosław Ziemiański – Inspektor Marynarki Wojennej
- Wiceadm. Krzysztof Jaworski – Dowódca Centrum Operacji Morskich - Dowództwa Komponentu Morskiego

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego i Rady Rozwoju Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej w sprawie konsekwentnej realizacji programów odbudowy potencjału i modernizacji Marynarki Wojennej RP

Wprowadzenie

Marynarka Wojenna RP od lat pozostaje najbardziej niedofinansowanym rodzajem Sił Zbrojnych RP. Średni wiek okrętów w MW RP przekracza 35 lat, zaś dynamika pozyskiwania nowych jednostek jak i modernizacji będących w służbie nie jest satysfakcjonująca. Wojna na Ukrainie zdeterminowała przede wszystkim zakupy dotyczące wojsk lądowych i sił powietrznych choć udało się rozpocząć długo przygotowywany program budowy fregat typu Miecznik. Jednak sam wiek i skromna liczba okrętów to tylko część problemów trawiących morski rodzaj sił zbrojnych Rzeczypospolitej.

1. Przede wszystkim należy podkreślić, że Marynarka Wojenna RP nie ma sprecyzowanych zadań na szczeblu państwowym. Nie ma w Polsce dokumentu strategicznego, który definiowałby zadania MW RP. Dokumentem precyzującym zadania Wojska Polskiego jest Strategia Bezpieczeństwa Narodowego RP – która została wydana w maju 2020 r., zatem prawie dwa lata przed atakiem Rosji na Ukrainę – i w sposób niedostateczny precyzuje zadania MW RP. Ostatnim zaś dokumentem dedykowanym MW RP jest Strategiczna Koncepcja Bezpieczeństwa Morskiego wydana niemal 6 lat temu – w lutym 2017 r. Należy jednoznacznie podkreślić, że brak dokumentów strategicznych określających zadania MW RP utrudnia obranie właś-

ciwego kierunku rozwoju polskich sił morskich. Jest to jedna z przyczyn, że modernizacja MW RP odbywa się zbyt wolno, chaotycznie i często w oderwaniu od potrzeb operacyjnych i możliwości finansowych państwa.

Dodatkowo rozwój MW RP komplikują niekiedy odmienne poglądy Inspektora Marynarki Wojennej RP (podległego pod Dowódcę Generalnego RSZ) i Dowódcy Centrum Operacji Morskich (podległego pod Dowódcę Operacyjnego RSZ). W przypadku niedużej skali morskich sił zbrojnych w Polsce oraz braku strategicznego zaplecza wzajemne konkurowanie i rywalizacja między *force provider* i *force user* skutkuje niczym więcej niż brakiem spójności działania i synergii. Dodatkowo należy nadmienić, że głos najwyższych dowódców MW RP ginie w licznych szeregach generalicji innych rodzajów sił zbrojnych podległych pod Dowódcę Generalnego lub Operacyjnego, a oni sami nie posiadają wpływu na kierunek modernizacji, czy rodzaj zakupywanego uzbrojenia.

2. W sytuacji rozbudowy sił morskich Federacji Rosyjskiej będących w stanie zablokować wejście na Bałtyk z kierunku Morza Północnego oraz przeprowadzać ataki na morską infrastrukturę krytyczną, w tym gazociągi, kable podwodne, jak również infrastrukturę portową, polska marynarka wojenna traci kolejne zdolności. Siły uderzeniowe i zwalczania okrętów podwodnych oparte są na jednych z najstarszych platform w całym NATO. Polskie siły morskie nie posiadają na dzień dzisiejszy skutecznej zdolności wielostrefowej obrony powietrznej, co sprawia, że mogą być łatwym celem ataku raketowego.

Program „Miecznik” realizowany we współpracy z brytyjskim partnerem zagranicznym – koncernem BABCOCK – mający na celu budowę trzech wielozadaniowych fregat najnowszej generacji – jest konieczny do przywrócenia zdolności operacyjnych MW RP oraz odtworzenia zaplecza technologiczno-remontowego polskiego sektora stoczniewego. Oficjalne położenie stępki pod ORP WICHER odbyło się w Stoczni Wojennej w Gdyni 31 stycznia 2024 r. Istotnym aspektem programu

„Miecznik” jest to, iż zakupione śmigłowce AW 101 w wersji ZOP będą mogły korzystać z pokładowego lądowiska okrętów typu „Miecznik”, zwiększając tym samym możliwości wykonywania różnorodnych zadań przez te jednostki. Uzupełnieniem śmigłowców z załogą powinny być drony takie jak bezpilotowe śmigłowce SW 4 Solo RUAS o udźwigu użytecznym ok. 800 kg oraz mniejszy ILX 27 o udźwigu użytecznym ok. 300 kg. Decyzje dotyczące rozwoju systemu raketowego CAMM w Polsce oraz wybór tych rakiet w wersji CAMM –zasięg 25 km, CAMM ER – 45 km oraz CAMM MR – ponad 100 km jako wyposażenie dla fregat typu „Miecznik” umożliwią w przyszłości włączenie tych okrętów do systemu Obrony Powietrznej Polski.

Z uwagi na ogromne zagrożenie ataku dronami i bronią hipersoniczną należy wdrożyć instalację laserowych systemów defensywnych oraz zaimplementować na obecnym projekcie, kompatybilne systemy o adekwatnym poziomie technologicznym, który w niedalekiej przyszłości, umożliwi instalację okrętowych rakiet antyhipersonicznych dla okrętów budowanych w ramach Programu „Miecznik”, tak jak byłoby to możliwe w przypadku wyboru hiszpańskiego projektu F-100PL **koncernu Navantia. Należy również pozyskać zdolności współpracy pomiędzy myśliwcami F-35 a okrętami projektu programu „Miecznik”, tak jak byłoby to możliwe w przypadku wyboru hiszpańskiego projektu F-100PL koncernu Navantia. Obecnie możliwości te posiadane są tylko przez amerykański system zarządzania walką AEGIS w wersji Baseline 9, instalowany głównie na niszczycielach typu Arleigh Burke. Nota bene proponowany on był dla Polski wraz z hiszpańskim projektem F-100PL. Tym samym dla Polskich Sił Zbrojnych pozbyliśmy się Morskiego, Zintegrowanego Systemu Kontroli i Obrony Przeciwlotniczej Naval Integrated Fire Control – Counter Air (NIFC-CA), który umożliwia współpracę z myśliwcami F-35. A jak wiadomo, oprócz Polski, F-35 planują pozyskać takie kraje w rejonie Morza Bałtyckiego jak Dania, Niemcy i Finlandia oraz Norwegia. Nie mówiąc już o tym, iż w czasie konfliktu na Ukrainie**

stacjonują w Polsce samoloty F-35 Sił Powietrznych Włoch i Wielkiej Brytanii.

Należy również nadmienić fakt dotyczący ograniczenia w programie „Miecznik” wsparcia wojsk lądowych przez artylerię okrętową. W Programie „Miecznik” zrezygnowano bowiem z promienia rażenia celów do 110 km, na maksymalny promień rażenia do 40 km. Zamiast armaty kalibru 127 mm wybrano armatę o kalibrze 76 mm.

3. Ważną rolę w realizacji rozwoju zdolności produkcyjno-remontowych odgrywa budowa serii niszczycieli min klasy „Kormoran II”. Dotychczas wybudowane 3 okręty i zamówione kolejne 3 tworzą dopiero próg startowy do jakichkolwiek możliwości eksportowych tej konstrukcji. Zwiększenie tej szansy powinno się dokonać w kolejnych zamówieniach okrętów tej klasy oraz konsekwentnej modernizacji jednostek już eksploatowanych. Przykładem mogą być polskiej konstrukcji i produkcji trałowce redowe proj. 207 D i 207 M o kadłubie z tworzyw sztucznych. Kadłuby tych okrętów są zaskakująco trwałe, a sama konstrukcja tych trałowców ma duży potencjał modernizacyjny. Polska ma bogate doświadczenie w modernizacjach jednostek różnych typów. Wystarczy przypomnieć bardzo udaną przebudowę trzech trałowców proj. 206 F w latach 1999 – 2001 do standardu trałowców/niszczycieli min 206 FM przy korzystnym stosunku koszt/efekt.

4. Szczególnie słabą kondycję prezentują polskie siły podwodne. Po wycofaniu czterech okrętów klasy Kobben na wyposażeniu Marynarki Wojennej RP pozostał tylko jeden okręt podwodny ORP „Orzeł”. Jest to niemal 38-letni poradziecki okręt podwodny, który swoimi zdolnościami wyraźnie odstaje od wymagań współczesnego morskiego teatru działań. W związku z problemami z dostępnością części zamiennych oraz trudnościami w realizowaniu remontów przez polskie stocznie, jak również wypadkami, okręt ten przez coraz dłuższe okresy znajduje się w naprawie lub pozostaje niesprawny.

Jeśli w najbliższym czasie nie zostaną pozyskane nowe jednostki tego typu po raz pierwszy, w niemal 90-letniej historii, nasze państwo utraci ten rodzaj sił morskich. Dlatego jesteśmy bardzo zaniepokojeni, że dotąd nie udało się zrealizować rozwiązania pomostowego mającego na celu pozyskanie co najmniej dwóch używanych okrętów podwodnych, by zachować potencjał kadrowy floty podwodnej do momentu zakupu nowych jednostek. Z niewiadomych przyczyn każda kolejna próba uruchomienia rozwiązania pomostowego dla polskich sił podwodnych przed planowanym rozpoczęciem Programu ORKA napotykała dotąd na wielki opór. W dłuższej perspektywie, w ramach programu ORKA, wskazane jest pozyskanie co najmniej kilku okrętów podwodnych najnowszej generacji.

5. Kontynuacji i dokończenia wymaga program „Delfin”, zakładający wyposażenie naszej Marynarki Wojennej docelowo w dwa okręty przeznaczone do rozpoznawania radioelektronicznego. Zgodnie z kontraktem zawartym przez MON w końcówce zeszłego roku ze szwedzką spółką SAAB. Stocznia Remontowa Shipbuilding S.A. będzie pełnić rolę ich podwykonawcy. Potrzeby okrętowe MW RP są jednak większe. Modernizacji powinny podlegać, zwłaszcza w sytuacji posiadania sił podwodnych, obecne okręty ratownicze oraz powinien być ponownie zainicjowany Program Ratownik. W najbliższych latach należy zmodernizować lub nabyć również nowe okręty hydrograficzne (obecne mają 42 lata), zbiornikowiec, jak również okręt zabezpieczenia logistycznego. Należy niedługo podjąć decyzję o modernizacji pięciu okrętów transportowo-desantowych, które osiągają 33-35 lat. Okręty typu „Lublin” proj. 767 są polską konstrukcją, unikalną w skali światowej. Potrafią wysadzać desant lub pomoc humanitarną na nieprzygotowany brzeg i łączyć się ze sobą, tworząc „sztuczny port” – pirs przeładunkowy dla innych statków.

6. Należy również wyciągnąć wnioski z wojny morskiej na Morzu Czarnym i szerzej wdrażać platformy bezzałogowe do

MW RP, w tym morskich, bezzałogowych pojazdów podwodnych, dbając, aby przy ich budowie i rozwoju maksymalnie uczestniczyły polskie stocznie i ośrodki badawczo-rozwojowe. Nowoczesne konstrukcje tego rodzaju – zarówno nawodne jak i podwodne – są w stanie bezzałogowo wykonywać szereg zadań począwszy od ataków na okręty nawodne i infrastrukturę portową, poprzez minowanie, rozpoznanie, na monitoringu infrastruktury podwodnej i zadaniach hydrograficznych kończąc.

7. Postulujemy także przywrócenie Bojowego Lotnictwa Morskiego (dla przykładu: 1 Eskadra 12 samolotów FA-50 – Lotnisko Siemirowice, Lotnisko Babie Doły – 2 Eskadra 12 samolotów FA-50 plus Siły Szybkiego Reagowania, utworzona w oparciu o śmigłowce szturmowe – 1 Eskadra Śmigłowców Szturmowych).

Budowa nowych okrętów oraz modernizacja obecnie będących w służbie musi się odbywać w oparciu o polskie stocznie, co pozwoli umocnić ich potencjał i stworzyć niezbędne zaplecze produkcyjno-remontowe. Polski przemysł okrętowy można umocnić przez powołanie spółek joint venture z zagranicznymi producentami, z którymi Polska współpracuje w procesie modernizacji Marynarki Wojennej RP. Uważamy, że odbudowa i modernizacja Marynarki Wojennej RP może odegrać poważną rolę w procesie reindustrializacji Polski zważywszy, że przy budowie każdej większej jednostki floty handlowej lub wojennej zaangażowane są setki kooperantów.

Warszawa, 25 lutego 2024 r.

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Biuro Prezesa Rady Ministrów
Zastępca Dyrektora
Grzegorz Gmyrek

BPRM.520.3.1.2024
Warszawa, 01 marca 2024 r.

Pan
gen. bryg. Piotr Nidecki
Dyrektor Biura Ministra Obrony Narodowej
Ministerstwo Obrony Narodowej

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję, według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów wspólne pismo Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego oraz Rady Rozwoju Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej z 15 lutego 2024 r. wraz ze stanowiskiem w sprawie *konsekwentnej realizacji programów odbudowy potencjału i modernizacji Marynarki Wojennej RP.*

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Gmyrek
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pan prof. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
(z prośbą o poinformowanie pozostałych Sygnatariuszy)

**Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego**

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 22 827-17-68; **fax:** 22 826-03-54
tel. kom. 603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 29 stycznia 2024 r.

Pan Donald TUSK
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze

Dotyczy: Realizacji produkcji AHS Bogdana, w ramach spółki joint venture z udziałem spółek Polskiej Grupy Zbrojeniowej i państwowego przemysłu obronnego Ukrainy.

Z inicjatywy Polskiego Lobby Przemysłowego, Stowarzyszenia Euro-Atlantyckiego, Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej na Ukrainie i Ukrobronopromu w dniu 27 maja 2013 r. w Centrum Konferencyjnym Wojska Polskiego odbyło się Ukraińsko-Polskie Forum Współpracy Przemysłów Obronnych. Natomiast w dniach 14-15 listopada 2013 roku w Kijowie odbyto się II Ukraińsko-Polskie Forum Współpracy Przemysłów Obronnych. Szczegółowe informacje na ich temat zawarte są w załącznikach do niniejszego pisma oraz w załączonym Roczniku Polskiego Lobby Przemysłowego wydanym w 2014 roku (zob. str 152-162).

W nawiązaniu do tych wydarzeń, a przede wszystkim w obliczu wojny, jaką obecnie toczy granicząca z Polską Ukraina oraz napiętej sytuacji międzynarodowej, uważamy, że podstawowym priorytetem stało się szybkie zmodernizowanie uzbrojenia Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Jednym z elementów niezbędnego uzbrojenia, które musi podlegać szybkiej modernizacji jest samobieżna artyleria lufowa. W skład tego typu uzbrojenia wchodzi systemy oparte na artylerii lufowej kal. 155 mm. W przypadku pojazdów opartych na trakcji gąsienicowej, problem ten został w dużej mierze rozwiązany zakupami pojazdów rodzimej produkcji AHS Krab oraz zakupem importowanych pojazdów koreańskich AHS K9 Thunder. Inaczej przedstawia się problem z pojazdami o trakcji kołowej. Obecnie posiadamy jedynie AHS wz. 1977 Dana kal. 122mm. Jest to konstrukcja z 1977 roku, produkcji czechosłowackiej. Jest to uzbrojenie przestarzałe i mimo gruntownej i dość kosztownej modernizacji nie spełnia ono już wymagań współczesnego pola walki. Przekonowująco pokazały to działania wojenne na terenie Ukrainy, gdzie wyraźnie ukazały się ograniczenia tego systemu oraz innych opartych na podobnej koncepcji, takich jak np. AHS Goździk. Oczywiście spełniają one swoją rolę, jednak nie pozwalają na uzyskanie przewagi przez

stronę ukraińską na polu walki. Taką przewagę strona ukraińska uzyskuje dzięki systemom kal. 155 mm, których najlepszym produktem używanym na polu walki są AHS Krab produkcji Huty Stalowa Wola SA. Podobne osiągi, lecz w trakcji kołowej uzyskuje ukraiński produkt AHS Bogdana.

Obecnie strona ukraińska ma poważny problem z pozyskaniem podwozia pod system AHS Bogdana. Jest to wynikiem zniszczenia fabryki produkującej podwozia dla tego typu uzbrojenia. Dotąd pozyskano 26 podwozi Tatra oraz prowadzone są rozmowy z koncernem Raihenmetall w celu pozyskania podwozia MAN. Stosowanie podwozi innych niż zaprojektowane dla tej konkretnej armatohaubicy powoduje poważne problemy techniczne, które wpływają negatywnie na zastosowanie bojowe. Dlatego cełowym jest uruchomienie produkcji całego systemu, który będzie składał się z elementów w całości do niego zaprojektowanych.

Analizując możliwości uruchomienia produkcji w Polsce należy zwrócić uwagę, że aby zabezpieczyć potrzeby Sił Zbrojnych Ukrainy, które wynikają z aktualnych potrzeb wojennych, zdolności produkcyjne takiego zakładu powinny wynosić 200 szt. rocznie. Dodatkowym elementem są potrzeby Polskich Sił Zbrojnych w zakresie kołowych samobieźnych systemów artyleryjskich kal. 155 mm. W niniejszym Stanowisku określamy je jako znaczne. Co do ilości pozostawiamy ten element do określenia odpowiednim organom Sił Zbrojnych RP. Jest to o tyle istotne, że należy dokładnie określić typy kołowych systemów artyleryjskich. W przypadku uruchomienia produkcji AHS Bogdana będziemy mieli do dyspozycji dwa uzupełniające się systemy kołowe, a mianowicie AHS Bogdana – opracowany przez ukraiński przemysł obronny oraz AHS Kryl – opracowany przez polski przemysł obronny. Są to dwie wzajemnie uzupełniające się konstrukcje, które powinny być na wyposażeniu sił zbrojnych. W jakiej ilości, to decyzje powinny podjąć odpowiednie komórki SZ RP.

Uwzględniając fakt uzupełniania się systemów AHS Bogdana i AHS Kryl należy także rozważyć ich produkcję w ramach wspólnego programu badawczego i produkcyjnego. Pozwoli to na unifikację produkcji oraz na poprawienie obu typów, w oparciu o doświadczenia bojowego ich wykorzystania. Dlatego uważamy, że nowo powołany podmiot w postaci spółki joint-venture powinien prowadzić prace nad obydwoimi typami uzbrojenia. AHS Kryl może być transportowany drogą lotniczą, co daje dodatkowe możliwości w przypadku działań ofensywnych, które na każdym froncie wojennym występują. W przypadku działań wojennych na Ukrainie pozwoli to na uzyskanie przewagi przez Siły Zbrojne Ukrainy, w oparciu o przewagę technologiczną. Obecnie w przypadku systemów kal. 155 mm, szybki przerzut za pomocą drogi lotniczej, gwarantują jedynie ciągnięte armatohaubice M777. Nie ma systemu tego typu w przypadku kołowych armatohaubic samobieźnych. Tego typu pojazdem jest AHS Kryl. Unikatowa konstrukcja AHS Kryl pozwala także na inne wykorzystanie bojowe tej armatohaubicy. Z kolei unikatowe rozwiązania AHS Bogdana i jej wykorzystanie bojowe, pozwoli nam na szybkie uzupełnienie luki w artylerii lufowej kal. 155 mm, jaka występuje w naszych Siłach Zbrojnych, w obrębie kołowych systemów artyleryjskich.

Podsumowując ten wątek należy stwierdzić, że AHS Bogdana stanowi gotowy produkt, który może być wdrażany do produkcji i przyjmowany na wyposażenie sił zbrojnych obu krajów. W przypadku AHS Kryl mamy doskonałą bazę do zbudowania unikatowego uzbrojenia, które pozwoli na uzyskanie przewagi na polu walki, gdzie wykorzystujemy jednostki areomobilne i specjalne.

Wobec powyższego wnosimy o jak najszybsze podjęcie rozmów z przemysłem obronnym Ukrainy, w celu utworzenia spółki joint venture, która uruchomi produkcję obydwu systemów, dla potrzeb Sił Zbrojnych obu krajów. Uważamy, że utworzenie spółki z równym udziałem obu stron pozwoli na partnerską współpracę, która uzupełni pilne braki w uzbrojeniu obu armii i pozwoli na opracowanie własnego systemu artyleryjskiego

Jednocześnie uważamy, że z uwagi na strategiczny charakter proponowanego przedsięwzięcia wskazane jest dokładne i wszechstronne rozeznanie wszystkich aspektów i okoliczności współpracy Polska – Ukraina w tej dziedzinie oraz precyzyjne określenie zakresu obowiązków i odpowiedzialności obu stron za poszczególne etapy realizacji wspólnych projektów.

Osobą kontaktową w tej sprawie na terenie Ukrainy może być szefowa Państwowej Komisji Budżetowej w Kijowie Pani Julia Kostecka (Yuliia Kostetska - pisownia w paszporcie). Dzięki niej możliwy jest kontakt z najwyższymi ukraińskimi dowódcami i przedstawicielami przemysłu ukraińskiego. Oto telefony do Julii Kosteckiej: +380 63 739 0677 oraz +48 888 523 389.

Zak.3

Otrzymuje:

I. Władysław Kosiniak-Kamysz-Wicepremier
Minister Obrony Narodowej

z należytym szacunkiem

**Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego**

Paweł Soroka
prof. dr hab. Paweł Soroka

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

Посольство України
в Республіці Польща

Patronat medialny

Stowarzyszenie
Euro-Atlantyckie

**Program Ukraińsko-Polskiego Forum Współpracy Przemysłów Obronnych
Centrum Konferencyjne Wojska Polskiego
27 maja 2013 r.**

- 9.30 **Otwarcie:**
 - Ambasador Ukrainy w Polsce Markijan Malskyj
 - dr Janusz Onyszkiewicz, który odczyta list Ministra Obrony Narodowej RP Tomasza Siemoniaka

- 9.45- 11.00 Sesja plenarna:
Możliwości bezpośredniej współpracy ośrodków badawczo-rozwojowych i przedsiębiorstw obronnych Ukrainy i Polski
 - 1) Z udziałem **Arturo Babenko** - Zastępcy Ministra Obrony Ukrainy i Gen. **Waldemara Skrzypczaka** – Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Obrony Narodowej ds. Uzbrojenia i Modernizacji oraz **Ihora Odnoralova** - p.o. Dyrektora Departamentu Opracowań i Zakupu Uzbrojenia i Techniki Wojskowej MOU i Gen. dyw. dr pil. **Leszka Cwojdzińskiego** – Dyrektora Departamentu Polityki Zbrojeniowej MON
 - 2) Wystąpienie Krzysztofa Krystowskiego – Prezesa Polskiego Holdingu Obronnego.

- 11.00 – 11.15 *przerwa na kawę*

- 11.15 – 13.15 **BLOK I**
 - Anatolij Deneka – Kompleks Naukowo-Produkcyjny „Iskra”
 - Wojciech Pałka – Polski Holding Obrony
 - Roman Dumicz i Bogdan Dawid – Państwowe Przedsiębiorstwo „Lwowskie Zakłady LORTA”
 - Edward Hajdukiewicz- Huta Stalowa Wola S.A.

- dr inż. Eugeniusz Milewski - Zastępca Dyrektora Wojskowego Instytutu Technicznego Uzbrojenia
- Bogdan Olyarnyk – I prezentacja -Lwowski Radiotechniczny Instytut Naukowo-Badawczy
- Zygmunt Mogiła-Lisowski – Przemysłowe Centrum Optyki S.A. (Polski Holding Obronny)
- Anna Aranowska – Silicon Fields Sp. z o.o.

• 13.15 – 14.15 *obiad, zwiedzanie stoisk promocyjnych*

14.15 – 16.15 **BLOK II**

- Romuald Ciszkievicz – Wojskowe Zakłady Uzbrojenia S.A. w Grudziądzu
- Petr Jakowenko – Państwowe Biuro Konstrukcyjne „Łucz”
- Michał Wąsiewicz- Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych
- Mirosław Brzozowski i Beata Deriugin – Wojskowe Zakłady Lotnicze nr 2 S.A. w Bydgoszczy
- Wiaczesław Korotkow – Państwowe przedsiębiorstwo Holdingowe „Topaz”
- Andrzej Golonko – WB Electronics S.A.
- Krzysztof Kozieł – Fabryka Broni w Radomiu (Polski Holding Obronny)
- Bogdan Olyarnyk – II prezentacja -Lwowski Radiotechniczny Instytut Naukowo-Badawczy

PODSUMOWANIE

16.15– 17.00 *Rozmowy przy kawie o możliwościach współpracy firm obu krajów*

Notatka prasowa

II Ukraińsko-Polskie Forum Współpracy Przemysłów Obronnych.

W dniach 14-15 listopada 2013 roku w Kijowie - z inicjatywy **Polskiego Lobby Przemysłowego, Stowarzyszenia Euro-Atlantyckiego, Ambasady Rzeczypospolitej Polskiej na Ukrainie i Ukrobronopromu** - odbyło się **II Ukraińsko-Polskie Forum Współpracy Przemysłów Obronnych**. Pierwsze miało miejsce 27 maja 2013 roku w Warszawie i stworzyło podstawy nowych relacji. W Konferencji, której ze strony polskiej przewodził **gen. dyw. Leszek Cwojdziański** - Szef Inspektoratu Implementacji Innowacyjnych Technologii Obronnych MON, jednocześnie Pełnomocnik Ministra Obrony Narodowej ds. współpracy z Ukrainą, zaś ze strony ukraińskiej **Igor Odnorałow** - Dyrektor Departamentu Opracowań Zakupów Uzbrojenia i Techniki Wojskowej Ministerstwa Obrony Ukrainy, wzięli udział przedstawiciele polskich i ukraińskich przedsiębiorstw zbrojeniowych. A także eksperci zajmujący się problematyką obronną z **Januszem Onyszkiewiczem** i **Pawłem Soroką** na czele.

Dwudniowe obrady, połączone ze zwiedzaniem ukraińskich przedsiębiorstw zbrojeniowych, zdominowała kwestia stworzenia najbardziej efektywnej formy współdziałania. Powołano **pięć stałych grup roboczych**, w ramach których będzie kontynuowana współpraca: **Grupę Śmigłowcową, Lotniczą, Pancerną, Obrony Powietrznej i Utylizacji Uzbrojenia**.

Forum dało pozytywną odpowiedź na pytanie o przyszłość naszych relacji w tym sektorze gospodarki. W ramach Forum **powołano Biuro Kontaktowe Ukraińsko-Polskiego Forum Współpracy Przemysłów** z oddziałami w Kijowie i Warszawie, którego zadaniem jest udzielanie wszelkiej pomocy i koordynacja działań.

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Biuro Prezesa Rady Ministrów
Zastępca Dyrektora
Grzegorz Gmyrek

BPRM.520.1.4.2024
Warszawa, 01 lutego 2024 r.

Pan
gen. bryg. Piotr Nidecki
Dyrektor Biura Ministra Obrony Narodowej
Ministerstwo Obrony Narodowej

Szanowny Panie Dyrektorze,

w załączeniu przekazuję, według kompetencji, skierowane m.in. do Prezesa Rady Ministrów pismo z 29 stycznia 2024 r. Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego dotyczące inicjatywy utworzenia polsko-ukraińskiej spółki joint venture.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Gmyrek
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pani Agata Krośnicka,
Dyrektor Biura Ministra, Ministerstwo Aktywów Państwowych

Pan prof. dr hab. Paweł Soroka,
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

telefon: +48 22 694 75 70
adres e-mail: lpirm@lpirm.gov.pl
adres strony internetowej: www.gov.pl/premier

adres: Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 22 827-17-68; **fax:** 22 826-03-54
tel. kom. 603-425-568
e-mail: pawel@plp.info.pl ; www.plp.info.pl

Warszawa, 29 grudnia 2023 r.

Szanowny Pan
Donald Tusk
Prezes Rady Ministrów

Szanowny Panie Premierze

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego przesyła w załączeniu swoje Stanowisko w sprawie złóż ropy naftowej w Polsce.

Zal. 1

z należnym szacunkiem

Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

Paweł Soroka

prof. dr hab. Paweł Soroka

Otrzymują:

- Andrzej Duda-Prezydent RP
- Paulina Hennig-Kłoska – Minister Klimatu i Środowiska
- Krzysztof Hetman – Minister Rozwoju i Technologii
- Poseł Ryszard Petru – Przewodniczący Sejmowej Komisji Gospodarki i Rozwoju
- Senator Waldemar Pawlak- Przewodniczący Komisji Gospodarki Narodowej i Innowacyjności Senatu RP

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie złóż ropy naftowej w Polsce

Wprowadzenie

Wszystko wskazuje na to, że w miarę rozwoju gospodarczego Polski kopalne źródła energii jeszcze przez wiele lat będą odgrywały ważną rolę w miksie energetycznym naszego kraju. Nie wyklucza to dalszego, stopniowego rozwoju odnawialnych źródeł energii. Transformacja energetyczna, naszym zdaniem, powinna bowiem przebiegać ewolucyjnie a nie rewolucyjnie. Nadrzędnym kryterium zmian powinno być zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Polski, a nie idealizm ekologiczny. Stąd poniższe propozycje.

1. Złóża Karlino

Możliwości znalezienia dużych złóż ropy naftowej, wydawałoby się definitywnie zostały rozstrzygnięte czterdzieści parę lat temu po widowiskowych efektach na złożu Karlino. Płonąca wówczas na wysokość ok. 40 metrów erupcja gazu i ropy naftowej wzbudzała emocje nie zorientowanych mediów. Po dwóch miesiącach udało się ją opanować, a po trzech latach, coraz skromniejszy wypływ ropy naftowej z tego otworu został całkowicie zaniechany. Łącznie do rafinerii ropy w Trzebini wysłano stamtąd ponad siedemset osiemdziesiąt ton ropy, znacznie mniej niż planowano. Eksperci komentujący to wydarzenie zgodnie orzekli, że w Polsce można znaleźć nawet liczne, ale jednak niewielkie zasoby tego cennego surowca energetycznego. Były też znacznie większe w tej materii sukcesy, którym ze względów widowiskowych nie nadawano tak wielkiego rozgłosu. Jednym z nich był wykonany w 2011 r. najgłębszy ot-

wór poszukiwaczy za gazem i ropą naftową w Polsce o nazwie Dukla-1 na Podkarpaciu. Osiągnął on głębokość 5,5 km, uzyskując zasoby 0,7 mld m³ gazu ziemnego i 2,5 mln ropy naftowej. Koszt wiercenia wyniósł 70 mln złotych. Jego efektywność nakładów, do wartości złoża waha się w granicach, jak 1:100. Jest to wskaźnik zachęcający do dalszych tego rodzaju poszukiwań.

2. Wiele niewielkich złóż

Po wydarzeniach w Karlino przyjęto zasadę, że tylko tego rodzaju złoża można znaleźć na terenie naszego kraju. Dlatego ich poszukiwania rzadko przekraczają głębokość 5 km. Klasyką poszukiwań ropy w Polsce jest średnia głębokość wiercenia w granicach ok. 3 km, dzięki czemu odkrywa się wiele niewielkich złóż. Dotychczas odkryto ich 87 przy łącznym z nich wydobyciu ok. 1 mln ton ropy naftowej. Geologicznym uzasadnieniem ma być teoria, że obszar naszego kraju był wielokrotnie zaangażowany tektonicznie, co spowodowało, że produkty gazowe i ciekłe nie zostały zatrzymane w górotworze. Choć tego typu poglądy są do dzisiaj głoszone, to przynajmniej za granicą są one już od ponad pół wieku uważane za przestarzałe. Według nich, intensywna tektonika sprzyjała właśnie powstawaniu tak zwanych pułapek, w których zatrzymywał się migrujący do góry gaz ziemny i ropa naftowa.

Jednoznaczne rozwiązanie tego problemu ma zasadnicze znaczenie dla poszukiwania tych złóż. Co najważniejsze teoria ich powstawania została wielokrotnie potwierdzona w praktyce. Okazało się, że podczas przetwarzania nagromadzonej flory i fauny w węgiel kamienny w karbonie (ok. 350 mln lat temu) powstawał produkt stały, jako węgiel kamienny oraz gaz ziemny i ropa naftowa, jako produkt płynny. Gaz i ropa, jako produkty lekkie migrowały ku górze zasilając wyżej położone warstwy permu (ok. 300 mln lat temu), triasu (ok. 250 mln lat temu), jury (ok. 200 mln lat temu) i kredy (ok. 150 mln lat temu). Pozostałością tego procesu jest metan występujący w wielu krajowych kopalniach węgla kamiennego. Dlatego

największe sukcesy w odkryciach tych surowców gazowych i płynnych dokonano na poziomach zalegających powyżej pokładów węgla. To znaczy w Europie i USA w basenach permskich, a w Arabii Saudyjskiej w wapieniach kredy.

3. Niecka szczecińsko – łódzko – mogileńska

To struktura geologiczna w formie głębokiej rynny przebiegająca od Szczecina w kierunku południowo – wschodnim. Według dotychczasowych studiów i opracowań naukowych wypełnia ją kompleks skał permsko – mezozoicznych o miąższości do 10 km! Nie został on dotąd przewiercony aż do swojego podłoża, co dałoby bardziej konkretne przesłanki, co do jego zasobów surowców naftopochodnych. Przyjmuje się prawdopodobne założenie, że kompleks ten zalega na skałach krystalicznych, a w związku z tym nie zawiera on głębszych złóż ropy naftowej gazu ziemnego. Założenie to nie potwierdzono jednak głębokimi wierceniami, co powoduje, że nie poszukuje się tych złóż w tej strukturze geologicznej.

4. Perm w mezozoicznym podłożu niecki

Dowody na jego wstępowanie przez nikogo nie są kwestionowane. Są to liczne wysady solne towarzyszące tej strukturze geologicznej. Przebijają one kilkukilometrowe osady mezozoiczne i docierają do samej powierzchni terenu, co ułatwia ocenę ich pochodzenia. Jednakże i tu względy ekonomiczne spowodowały, że ich szczegółowe badania organicznie do strefy przypowierzchniowej, zatem nie one sięgają do ich złóż macierzystych. Wysady te, jak Kłodawa, Wapno i Bełchatów i inne są wieku cechsztyńskiego zaliczane do górnego permu. Produktywnym poziomem gazu ziemnego i ropy naftowej są zwykle piaskowce dolnego permu (czerwonego spągowca). Jest to wskazówka, na to że pod pokładami solnymi piaskowce takie mogą występować, co też należałoby sprawdzić w praktyce.

5. Warto sprawdzić

Być może że studialne założenie jest słuszne i tych złóż nie będzie. Jednak nie jeden raz w naukach geologicznych przekonano się, że przyjęte założenia okazały się błędne. I z tego choćby tylko powodu winne być one sprawdzone. To wymaga jednak sporych nakładów, gdyż 1 km takiego wiercenia kosztuje ok. 20 mln zł, a 10 km to dla jednego tylko otworu suma ok. 200 mln zł. Nie mniej warto sumę taką nawet wielokrotnie zaryzykować, gdyż nic na tym świecie nie otrzymuje się za darmo. Dla przykładu można podać odkrycie jednego z największych złóż gazu ziemnego w Groningen na terenie Holandii, dla odkrycia którego w 1959 r. to małe państwo wydało sumę odpowiadającą wysłaniu człowieka na Księżyc. Złoże to przez pół wieku po minimalnych kosztach eksploatacyjnych zaopatrywało pół Europy Zachodniej. Tego typu wydatki potwierdza też klasyka poszukiwań tego rodzaju złóż mówiąca o tym, że na 100 otworów negatywnych jeden jest produktywny, ale za to pokrywa wszystkie dotychczasowe nakłady i przynosi jeszcze duże zyski.

6. Nowa szansa dla Bełchatowa

Kończąca się koniunktura na węgiel brunatny i będące na wyczerpaniu jego zasoby kilkunastotysięczną załogę kopalni i elektrowni stawiają w coraz trudniejszej sytuacji, dotyczącej jej przyszłości. Tymczasem okazuje się, że kopalnia i miasto znajduje się w centrum wspomnianej struktury szczecińsko – łódzko – mogileńskiej. Rozpoznanie tej struktury geologicznej na tym terenie ograniczało się tylko do złoża węgla brunatnego. Generalnie sięga ono ok. 800 m poniżej terenu. Głębiej struktury tej na tym terenie nie badano, bo nie było takiej potrzeby. Cała uwaga nauki i techniki skierowana była na stosunkowo płytko zalegających niezwykle bogatych zasobów węgla brunatnego. Tymczasem mezozoiczne warstwy skalne mogące zawierać produkty naftowo – gazowe osiągają tu miąższość do 10 km. Sprawdzenie ich ewentualnej produktywności naftowej jest kolejną szansą, dla tego regionu.

7. Rekordy wiertnicze USA za gazem i ropą naftową

Dziś brzmi to nieprawdopodobnie, ale najgłębsze na świecie otwory wiertnicze za gazem ziemnym i ropą naftową na rosyjskim Sachalinie i na szelfie Morza Ochockiego wykonał amerykański naftowy koncern Exxon. Odwiercił on na Sachalinie w 2012 roku pierwszy najgłębszy otwór na świecie o głębokości 12 376 m, a pięć lat później na szelfie Morza Ochockiego otwór o głębokości 15 km. Na terenie tym wykonano łącznie 6 najgłębszych tego rodzaju otworów na świecie. Uzyskany za ich pomocą potencjał szacowany jest na 2,3 mld baryłek ropy i 17 bln stóp sześciennych gazu. Ich wartość według aktualnie stosunkowo niskich cen tych surowców ocenia się na ok. 200 mld USD.

Warszawa, 28.12.2023 r.

Opracowali: Adam Maksymowicz wraz z zespołem ekspertów PLP

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Biuro Prezesa Rady Ministrów
Zastępca Dyrektora
Grzegorz Gmyrek

BPRM.5020.1.2024
Warszawa, 04 stycznia 2024 r.

Pan Paweł Kowalczyk
Dyrektor Departamentu Górnictwa i Hutnictwa
Ministerstwo Aktywów Państwowych

Pani Lidia Król
Dyrektor Departamentu Geologii i Koncesji Geologicznych
Ministerstwo Klimatu i Środowiska

Szanowni Państwo Dyrektorzy,

w załączeniu przekazuję, według kompetencji, skierowane do Prezesa Rady Ministrów pismo Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego z 29 grudnia 2023 r. wraz ze stanowiskiem w *sprawie złóż ropy naftowej w Polsce*.

Z wyrazami szacunku

Grzegorz Gmyrek
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pani Elżbieta Soltysek
Dyrektor Biura Wojewody, Śląski Urząd Wojewódzki w Katowicach

Pan prof. dr hab. Paweł Soroka
Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

telefon: +48 22 694 75 70
adres e-mail: bprm@kprm.gov.pl
adres strony internetowej: www.gov.pl/premier

adres: Al. Ujazdowskie 1/5
00-583 Warszawa

Polskie Lobby Przemysłowe
im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

ul. Świętokrzyska 14 "a" pok. 540 (ZG SIMP)
00-050 Warszawa
tel: 22 826-45-55 lub 22 632-13-14
www.plp.info.pl

Warszawa, 7 listopada 2023 r.

Pan Andrzej Szweda-Lewandowski
Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska
02-305 Warszawa, Al. Jerozolimskie 136

DOOŚ-OA.4205.1.2015.125

Odwołanie

Odwołanie od decyzji środowiskowej z dnia 19 września 2023 r., Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o sygnaturze jak wyżej.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska nie uwzględnił ważnych uwag i wniosków środowiskowych oraz ekonomicznych Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego dla przedsięwzięcia polegającego na: Budowie i eksploatacji pierwszej w Polsce Elektrowni Jądrowej, o mocy elektrycznej do 3750 MWe, na obszarze gmin: Choczewo lub Gniewino i Krokowa. Reaktor jądrowy AP 1000, generacji III/III+ Westinghouse Electric Company LLC.

Uzasadnieniem odwołania od decyzji (OOŚ) jest pominięcie bardzo ważnych informacji środowiskowych i ekonomicznych. Tak pod względem bezpieczeństwa energetycznego państwa, bezpieczeństwa zdrowotnego i bytowego mieszkańców oraz środowiska przyrodniczego.

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego wielokrotnie wyrażało na piśmie swoje krytyczne stanowisko w sprawie finansowania programu polskiej energetyki jądrowej. PLP uczestniczyło również w wielu debatach: m.in. w debacie sejmowej podczas wspólnego posiedzenia Komisji Skarbu Państwa i Komisji Gospodarki nr 19 w dniu 9 maja 2012 r.

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego pragnie przekazać ważne informacje w sprawie bezpieczeństwa energetycznego państwa, zdrowotnego i bytowego mieszkańców oraz środowiska naturalnego. Budowa dużych elektrowni jądrowych i obszernych chłodzi kominowych szkodzi przyrodzie i człowiekowi.

Uzasadnienie

Nadmiar pary wodnej oraz innych gazów cieplarnianych antropogenicznego pochodzenia w atmosferze zmienia procesy termodynamiczne w otoczce gazowej Ziemi, szczególnie odczuwalne w warstwie granicznej (GWA) troposfery. Obserwowane nowe zjawiska atmosferyczne, tzw. anomalie pogodowe, jak: lokalne trąby powietrzne, potężne wichury, lawiny błotne, susze i powodzie, nieznane były w przeszłości o tak dużej dynamice. Zmiana składu powietrza atmosferycznego wpływa na obserwowane obecnie gwałtowne zjawiska atmosferyczne. Substancjami

zanieczyszczającymi powietrze są gazy cieplarniane, w tym nadmiar pary wodnej (wody w trzech stanach skupienia) w atmosferze ziemskiej. Duże elektrownie jądrowe z olbrzymimi chłodniami kominowymi:

1. Zwiększają ilość pary wodnej i innych gazów cieplarnianych w atmosferze.
2. Wpływają na zmiany kierunków wiatrów w strefach klimatycznych.
3. Powodują zwiększanie strat gospodarczych w postaci utraconej energii cieplnej, oddawanej w tak dużej ilości do atmosfery.

Obecnie stosowane chłodnie kominowe emitujące w bardzo dużej ilości parę wodną do powietrza, szkodząc klimatowi (strefom klimatycznym) oraz wywołując niekorzystne zjawiska termodynamiczne w atmosferze, przynoszą straty gospodarcze i ekologiczne. Dlatego należy zmienić technologię chłodzenia innymi urządzeniami, które zastąpią skutecznie stosowane dotychczas urządzenia emitujące antropogenicznego pochodzenia parę wodną do atmosfery. Pozwoli również wykorzystać, marnowaną do tej pory energię kinetyczną pary wodnej wypuszczanej z instalacji do atmosfery i zamienić traconą w ten sposób energię odpadową, w ciepło użyteczne w domach i innych budynkach gospodarczych. Skuteczne zastosowanie kogeneracji energetycznej - energii skojarzonej w gospodarce energetycznej, z miejską siecią ciepłowniczą uchroni środowisko przyrodnicze przed emisją antropogenicznej pary wodnej do atmosfery.

Duża ilość pary wodnej i innych gazów cieplarnianych emitowanych z wyżej wymienionych instalacji przemysłowych wpływa na zmiany klimatyczne (strefy klimatyczne) na Ziemi. Mikroklimat powstały np. w rejonie elektrowni jądrowej wpływa na strefę klimatyczną i na kierunki wiatrów, a te kształtują pogodę – procesy termodynamiczne. Brakuje w wyżej wymienionych instalacjach dokładniejszych obliczeń efektów energetycznych (m.in. sprawności energetycznej), poprzez poznanie ilości pary wodnej mierzonej w tonach w przeliczeniu na jednostkę mocy zainstalowanej lub w przeliczeniu na ilości zużytego paliwa, wyrażona w tonach.

Słońce i Ziemia, jako doskonale zintegrowany ekosystem energetyczny. Słońce jest źródłem energii dla Ziemi, która jest geosystemem współzależności procesów zachodzących: w litosferze, hydrosferze, biosferze i atmosferze. Atmosfera jest obszarem transmisyjnym pomiędzy źródłem energii a ziemskim geosystemem. Dlatego w relacji Ziemi ze źródłem energii, najważniejszą funkcję pełni powietrze atmosferyczne w formie dwustronnej zdolności transmisji energii. Skład ilościowy i jakościowy powietrza atmosferycznego (otoczki gazowej) decyduje o ilości energii docierającej do Ziemi i decyduje o ilości oddawanego ciepła w przestrzeń kosmiczną przez geosystem, w tym szczególnie z udziałem warstwy chmurowej.

Skład gazowy powietrza atmosferycznego powinien odpowiadać naturalnym potrzebom geosystemu i nie może być zanieczyszczony innymi gazami i pyłami zawieszonymi (podwyższoną wilgotnością i różnymi związkami chemicznymi) szkodzącymi przyrodzie i człowiekowi. Nadmiar pary wodnej emitowanej bardzo intensywnie w aglomeracjach miejskich oraz obiektach przedstawionych wyżej, jak np. chłodnie kominowe, które powodują bardzo znaczące zmiany w składzie powietrza atmosferycznego, wpływającego negatywnie na procesy termodynamiczne w troposferze Ziemi.

Procesy termodynamiczne atmosfery oraz prawo grawitacji kształtują strefy klimatyczne i zjawiska pogodowe w poszczególnych rejonach, oraz w warstwie bliższej powierzchni Ziemi.

Dolna część troposfery, w której widoczny jest wpływ zjawisk pionowego transportu masy, pędu i energii, zachodzącego dzięki turbulencji wywoływanej ścinaniem przepływu (lub prądami konwekcyjnymi) przy powierzchni Ziemi. Graniczna warstwa atmosfery (GWA), cechuje się charakterystycznym występowaniem wyraźnego cyklu dobowego w przebiegu zmienności poszczególnych elementów termodynamicznych,

którego amplituda maleje z wysokością i zanika u górnej granicy GWA. W przebiegach czasowych obserwuje się również wzrastające z wysokością opóźnienie fazowe. W meteorologii warstwy granicznej interesują badaczy przede wszystkim procesy wymiany pionowej, zarówno ze względu na ich intensywność, jak i też ze względu na ich funkcję w procesach wymiany między powierzchnią planety a atmosferą.

Od górnej granicy warstwy przyziemnej do wysokości typowej 1 - 2 km nierównomierne nagrzewanie powierzchni planety i wymiana energii z atmosferą, w dolnej części warstwy granicznej - warstwie przyziemnej o grubości od kilku do ok. stu metrów i w zależności od warunków, przede wszystkim stanu równowagi statycznej. W aglomeracjach miejskich zwiększona ilość odparowanej wody do powietrza zmienia własności termodynamiczne tej warstwy atmosfery. Do tego jeszcze dochodzą inne gazy cieplarniane, tworząc mieszaninę gazów bardzo aktywnych również chemicznie. Ochrona jakościowa powietrza atmosferycznego winna polegać również na zapobieganiu powstawania stanów znacznego przekroczenia norm zdrowotnych - stężeń zanieczyszczenia (popularnie określanych jako „smog”) oraz ilości pary wodnej, które razem mają wpływ na zmianę własności fizykochemicznych powietrza atmosferycznego i stan jakości powietrza potrzebnego do oddychania.

Skład chemiczny atmosfery okołozemskiej - makroskładniki: azot 75 - 78 procent; tlen 20-24 procent; CO₂ 0,3 - 0,6 promila oraz argon i inne gazy szlachetne razem 0,5 - 1,5 procent. Taki ma skład czyste powietrze i to jest właśnie czyste powietrze. W aglomeracjach miejskich obserwuje się zwiększoną ilość pyłów i aerozoli (gazy cieplarniane) 1,5 - 3,5 procent oraz pary wodnej w bardzo dużym stężeniu. Sumaryczne zanieczyszczenie powietrza atmosferycznego może przekraczać nawet 5 procent. Europejska polityka klimatyczna tzw. „zielonego ładu”, nie rozwiązuje problemów związanych z zanieczyszczeniem powietrza. Walczy z dwutlenkiem węgla (który nie jest gazem cieplarnianym), a pomija: fenole, dioksyne, furany, perfluorowęglowodory, sześciofluorek siarki i kilkaset innych substancji zanieczyszczających powietrze ponad sto razy więcej. Faktyczne zanieczyszczenie, które szkodzi naszemu zdrowiu i przyrodzie, pochodzi z wyżej wymienionej instalacji przemysłowej. Substancje chemiczne zanieczyszczające powietrze, zanieczyszczają również wody opadowe, których skład chemiczny nie jest badany. Substancjami zanieczyszczającymi powietrze są rzeczywiste gazy cieplarniane, których ilość (ponad 500) przybywa z każdym rokiem. Antropogeniczna zmiana składu powietrza atmosferycznego wpływa na obserwowane obecnie gwałtowne zjawiska atmosferyczne i hydrologiczne. Gwałtowne opady deszczu i podwyższanie poziomu wód gruntowych niezatrzymanych w glebie i warstwach wodonośnych dla dostatecznej retencji wody na terenach zielonych. Susze z kolei powodują obniżanie poziomu wód gruntowych w czasie intensywnej wegetacji roślin.

Masa cząsteczkowa wody wynosząca 18,02 g/mol, jest istotnie mniejsza od efektywnej masy molowej powietrza suchego tj. 29 - 31 g/mol. Zatem, jeśli w pewnej objętości powietrza znajdzie się para wodna, będzie ona lżejsza od tej samej objętości powietrza suchego. Różnice ciężaru powietrza suchego i wilgotnego powodują istotne efekty wypornościowe, których uwzględnienie znacznie zwiększa stopień komplikacji opisu zjawiska i obliczeń procesu turbulencji w powietrzu atmosferycznym. Czynniki niniejsze zwiększają anomalie termodynamiczne w atmosferze, które to procesy z kolei wpływają negatywnie na rozwój flory i fauny oraz życie ludzi.

Gęstość czystego powietrza w temp. 20° C wynosi 1,2 kg/m³. Jeżeli zanieczyścimy innymi substancjami, to jego gęstość wzrośnie i wzrośnie siła rażenia takiej masy powietrza - powstałej z różnicy temperatur gorącego powietrza i zimnego oraz

bardzo wilgotnego i suchego. Powstająca większa energia kinetyczna wpływa na kierunki wiatrów, które kształtują pogodę i negatywne procesy termodynamiczne.

Widoczna gołym okiem mgła - aerozol składający się z drobnych kropelek wody lub kryształków lodu zawieszonych w powietrzu w pobliżu powierzchni Ziemi. Aerozol ten zawiera również substancje zanieczyszczające. Kropelki mgły tworzą się najczęściej na jądrach kondensacyjnych takich składników, cząstek różnych związków chemicznych (gazów cieplarnianych), emitowanych do powietrza. Chmury w wyższych warstwach atmosfery tworzą skupiska kondensatów również substancji zanieczyszczających (różne związki chemiczne są jądrami kondensacji) i cząsteczek wody (pary wodnej), pochodzące z emisji. Ochładzanie zmniejsza prężność pary nasyconej i dalsze ochładzanie wywołuje przesylenie i kondensację. Chmury są obiektami badań fizyki chmur (mikrofizyka oraz makrofizyka). Fizyka chmur zajmująca się zbiorowiskiem unoszących się w powietrzu cząstek w postaci kropelek wody, kryształów lodu, ich mieszaniny oraz innych substancji chemicznych, potwierdza zachodzące procesy. Wpływ czynników fizykochemicznych w tym siły ciężkości i ruchu względem powietrza (prędkości wiatru) i wzajemnego oddziaływania. Skraplanie może zachodzić przy odpowiednim ciśnieniu i temperaturze. Bardzo złożony proces kondensacji i skraplania zachodzi inaczej, gdy w powietrzu atmosferycznym znajdują się zanieczyszczenia, które stają się zarodkami rodzących się kropeł cieczy spadających później na powierzchnię ziemi w postaci zanieczyszczonego deszczu.

W Polsce i UE jest system uznaniowy w ochronie środowiska. Nie ma jeszcze systemu pełnego monitoringu. Na przykład, brak badania składu chemicznego deszczówki (wody opadowej), wilgotności powietrza wraz z zanieczyszczeniem powietrza. Wilgotność powietrza (ilość opadów) jest mierzona w systemie badań Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej, a zanieczyszczenie powietrza w odrębnym i nieskorelowanym programie Głównego Inspektora Ochrony Środowiska. Przy czym: PM10 i PM2,5 (badania wykonywane co godzinę) nie są badaniami składu chemicznego substancji zanieczyszczających powietrze. Każda miejska aglomeracja ma trochę inny skład chemiczny (w miejscu i czasie). Dlatego nie mamy informacji o źródłach zanieczyszczających powietrze (kto i czym zanieczyścił).

Para wodna jest gazem cieplarnianym, który ma największy wpływ na zachodzące procesy termodynamiczne w atmosferze. Chłodnie kominowe dużej elektrowni jądrowej dostarczają duże ilości tego gazu. Jeżeli takich instalacji będzie dużo, to zaparujemy całe środowisko naturalne. Rozwój bakterii i wirusów będzie nieograniczony, ponieważ ograniczymy wpływ promieniowania słonecznego potrzebnego do różnych procesów fizykochemicznych w atmosferze ziemskiej. W tym procesy: fotosyntezy oraz foto-dezynfekcji drobnoustrojów i inne. W jakim celu konstruować takie instalacje ?, które zagrażają zdrowiu i życiu. Bardzo wilgotne i zawierające inne gazy cieplarniane powietrze atmosferyczne (mieszanka gazowa) skażonego powietrza jest obszarem przenoszenia również wirusów i przyczynia się do rozwoju pandemii. Dodatkowo jeszcze, wymienione instalacje energetyczne są bardzo kosztowne i przyczyniają się do wzrostu cen energii. Ceny energii decydują o rozwoju całej gospodarki. Rosnące i niestabilne ceny energii wpływają na wzrost kosztów całej produkcji, która wywołuje inflację, co jest od wielu lat dobrze widoczne. Obieg wody w przyrodzie pod wpływem energii promieniowania słonecznego bilansuje procesy termodynamiczne, które mają decydujący wpływ na strefy klimatyczne Ziemi. Jeżeli zwiększymy dodatkowo udział wody i pary wodnej oraz substancji chemicznych w bilansie atmosfery planety, wpłyniemy w sposób rzeczywisty na „zmiany klimatu” oraz zmiany pogody – nowe zjawiska i procesy fizykochemiczne zachodzące w atmosferze, które szkodzą przyrodzie i człowiekowi.

Nie odróżnia się „zmian klimatycznych” (zmian w strefach klimatycznych) od nowych zjawisk atmosferycznych, tzw. anomalii pogodowych wywołanych przez wyżej przedstawione czynniki. Obecnie obserwowane anomalie, jak: lokalne trąby powietrzne, potężne wichury, lawiny błotne, nawałnice (wiatr, woda, śnieżyca), susze i powodzie, nieznanne były w przeszłości o tak dużej sile działania. Zmiana składu powietrza atmosferycznego wpływa na obserwowane obecnie gwałtowne zjawiska atmosferyczne. Ilość pary wodnej i kumulacja w warstwach chmurowych oraz kierunki wiatrów kształtują pogodę. Substancjami zanieczyszczającymi powietrze są rzeczywiste gazy cieplarniane, których ilość przybywa z każdym rokiem. Walczy się z dwutlenkiem węgla (który nie jest gazem cieplarnianym i nie szkodzi przyrodzie oraz człowiekowi), a pomija: dioksyny, furany, perfluorowęglowodory, sześciofluorek siarki, benzo(a)piren, fenole i kilkaset innych substancji zanieczyszczających powietrze, które szkodzą naszemu zdrowiu i przyrodzie.

Emisja dużej ilości antropogenicznej pary wodnej do atmosfery jest dużym zagrożeniem dla środowiska naturalnego oraz dla człowieka. Energia promieniowania słonecznego i ilość pary wodnej kształtuje warunki klimatyczne na Ziemi – strefy klimatyczne. Podstawowym warunkiem życia na Ziemi jest obieg (krążenie) węgla i wody oraz azotu w przyrodzie. W proporcjach wyznaczonych przez warunki przyrodnicze. W różnych publikacjach jest wiele nieprawdziwych informacji na temat funkcjonowania przyrody pod względem ilości pary wodnej. Nie odróżnia się „zmian klimatycznych” - stref klimatycznych od nowych zjawisk atmosferycznych, tzw. anomalii pogodowych (anomalii termodynamicznych atmosfery). Obecnie obserwowane anomalie, jak: lokalne trąby powietrzne, potężne wichury, lawiny błotne, nawałnice wodne oraz śnieżyce, susze i powodzie, nieznanne były w przeszłości o tak dużej dynamice. Zmiana składu powietrza atmosferycznego wpływa na obserwowane obecnie gwałtowne zjawiska atmosferyczne. Ilość pary wodnej i kumulacja jej w warstwach chmurowych oraz kierunki wiatrów kształtują pogodę i gwałtowne zmiany. Substancjami zanieczyszczającymi powietrze są rzeczywiste gazy cieplarniane, których przybywa z każdym rokiem. Szczególnie przybywa dużo pary wodnej pochodzącej z obszarów lądowych (aglomeracje miejskie).

Warunki życia na Ziemi zapewnia obieg węgla, wody i azotu w przyrodzie, pod wpływem naturalnych czynników. Zanieczyszczenia chemiczne powietrza atmosferycznego i zwiększona ilość wody powodują zakłócenia termodynamiczne. Antropogeniczna para wodna jest najbardziej wpływowym gazem cieplarnianym i dlatego jej podwyższona zawartość w atmosferze ma duży wpływ na radykalne zmiany warunków istniejącego ekosystemu energetycznego w atmosferze Ziemi. Błędne rozpoznanie i postępowanie przekłada się na wzrost cen energii, rozwój wirusów i pandemii oraz pogorszenie warunków ekonomicznych.

Duże elektrownie jądrowe są największym źródłem emisji pary wodnej i tworzenia warstwy chmurowej. Powierzchnia parowania do ilości pary wodnej - ilość pary wodnej w przeliczeniu na powierzchnię parowania jest najwyższa. Dodatkowo jeszcze parowanie odbywa się równo przez cały rok, bez względu na pory roku i okresy wegetacyjne. Obecnie budowane duże elektrownie jądrowe z bardzo obszernym systemem chłodzenia i emisją pary wodnej do atmosfery, stwarzają zagrożenie środowiskowe. Chłodnie kominowe w promieniu od 50 do 100 kilometrów, stwarzają mikroklimat mający wpływ na strefy klimatyczne Ziemi. Regionalne mikroklimaty mają wpływ na kierunki wiatrów, które z kolei mają wpływ na strefy klimatyczne Ziemi. W jakim celu konstruować takie instalacje ?

The World Nuclear Industry Status Report 2019 Mycle Schneider Independent International Consultant on Energy. Niniejszy raport pokazał w całej rozciągłości, jakie są problemy: finansowe, inwestycyjne i technologiczne z bardzo dużymi instalacjami reaktorów jądrowych i systemami chłodzenia. Z zaplanowanych i

podjętych inwestycji, tylko niecałe 10 procent instalacji zostało zrealizowanych. Z punktu widzenia ochrony „klimatu” to bardzo dobrze, bo uchroniona została atmosfera ziemiska od nadmiaru wody w 90 procentach.

Bill Gates poinformował, że buduje „rewolucyjny reaktor jądrowy”. Wieloletnie doświadczenia dużych prywatnych korporacji dotyczących inwestycji w energetykę jądrową, potwierdziły nierentowność budowy elektrowni z obszernymi dużymi chłodniami kominowymi. Przedłużający się czas budowy oraz nieprzewidywalne koszty końcowe spowodowały, że wiele rozpoczętych inwestycji nie zostało ukończonych. Straty były bardzo duże i wielkie korporacje finansowe, uległy degradacji, a wiele z nich poniosło straty, doprowadzające do likwidacji. Bill Gates doszedł do wniosku, że trzeba budować mniejsze elektrownie z przewidywalnymi kosztami. Do tego jest potrzebna produkcja seryjna reaktorów jądrowych, których koszty będą znane jeszcze przed zakupem. Ze wstępnych obliczeń, elektrownię jądrową (SMR) o mocy 345 MW można wybudować już za 1 mld dolarów. Gdy będzie przemysłowa produkcja seryjna reaktorów jądrowych, ceny zostaną bardziej ustabilizowane i znane dokładne koszty przed rozpoczęciem inwestycji.

Małe elektrownie jądrowe (SMR), mają szansę stać się rentownymi instalacjami energetycznymi oraz nie będą szkodzić środowisku, pod warunkiem, że:

A. Produkowane będą seryjnie i w ten sposób cena jednostkowa małego reaktora jądrowego zostanie obniżona wielokrotnie.

B. Moc reaktora jądrowego (modułowa) zostanie dobrana do całkowitego zagospodarowania energii cieplnej, wraz z pełnym zastosowaniem odpowiedniego systemu chłodzenia. Wykorzystana energia kinetyczna oraz energia cieplna wody zostanie dostarczona do sieci ciepłowniczej odpowiedniej aglomeracji miejskiej. Nie będzie emisji pary wodnej, jeżeli moc zainstalowana SMR pod względem energii cieplnej dobrana zostanie do wielkości miejskiej aglomeracji - odbiorcy ciepła w stu procentach. W ten sposób nie trzeba będzie budować wielkich chłodni kominowych i tracić dwie trzecie energii.

Duże elektrownie jądrowe stanowią potężne instalacje, które w promieniu ok. stu kilometrów wytwarzają tzw. mikroklimat w danym regionie na powierzchni Ziemi. Mikroklimat ze względu na nadmierne parowanie do atmosfery, bez względu na temperaturę otoczenia. Warunki mikroklimatyczne wpływają na kierunki wiatrów, które kształtują pogodę i warunki atmosferyczne o zasięgu regionalnym. Zmiany regionalne wpływają na warunki termodynamiczne całej atmosfery. Chłodnie kominowe - potężne komory chłodnicze - w dużym stopniu oddziałują na skład powietrza atmosferycznego i zachodzące zjawiska w atmosferze.

Proces rozszczepienia jądra atomowego jest reakcją łańcuchową, która musi być w pełni kontrolowana w czasie i przestrzeni, pod względem wzrostu temperatury. Pełna kontrola uwzględnia jedną sekundę rozłożoną na dziesiątki jej części. Przyrost temperatury w bardzo krótkim czasie jest tak bardzo gwałtowny, że jej wartość w stopniach Celsjusza przekracza granice wytrzymałości materiałów. Nawet najbardziej odpornych materiałów (tzw. materiało-odpornych), części instalacji. Dlatego proces chłodzenia, składający się z wielu kanałów odbierania ciepła (obieg pierwotny i wtórny), decyduje o zdolności zapanowania nad procesem termicznym rozszczepiania jądra atomowego. Krótki czas odbioru tak dużej energii cieplnej i sposób przekazania jej na bezpieczną odległość decyduje o bezpieczeństwie całego reaktora jądrowego. Jest wiele systemów chłodzenia i stale są ulepszone sposoby pozyskiwania energii z równoczesnym zwiększaniem bezpieczeństwa. Mamy kilka generacji instalacji reaktorów jądrowych do celów energetycznych i najnowsze generacje powstawały w kolejnych latach. Zwiększanie bezpieczeństwa całego urządzenia jest wykonywane kosztem zmniejszania sprawności energetycznej instalacji. Sprawność energetyczna jest obniżana kosztem bezpieczeństwa, które

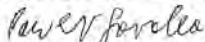
wymaga ulepszenia systemu chłodzenia. Proponowane rozwiązanie technologiczne z zastosowaniem małych reaktorów jądrowych i nowego systemu chłodzenia pozwoli usprawnić cały proces, począwszy od rozszczepienia jądra atomowego aż do schłodzenia procesu termicznego i odbioru bezpiecznej energii.

Najbardziej wpływowym gazem cieplarnianym oddziaływającym na strefy klimatyczne Ziemi, jest para wodna. Elektrownie jądrowe są największym źródłem pary wodnej i tworzenia warstwy chmurowej. Ilość pary wodnej w przeliczeniu na powierzchnię parowania jest bardzo duża oraz bezwzględna na porę roku. Dlatego też działanie chłodni kominowych jest tak bardzo destrukcyjne w termodynamice atmosfery.

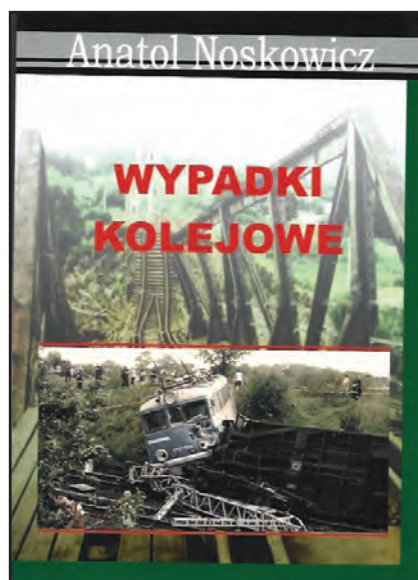
Uzasadnienie ekonomiczne

Uzależnienie od importu paliwa jądrowego oraz importu przestarzałej technologii jest niekorzystne dla gospodarki krajowej. Budowa dużej elektrowni jądrowej jest nierentowna. Efekty środowiskowe omawianej instalacji są sprzeczne z porozumieniem klimatycznym - Paryż COP21 (redukcja gazów cieplarnianych). Energia elektryczna uzyskana z energii jądrowej jest co najmniej dwa razy droższa od energii elektrycznej uzyskanej z węgla kamiennego, nie mówiąc już o węglu brunatnym. Sprawność energetyczna dużej instalacji jądrowej jest poniżej 10 proc. Można przedstawić zarzuty niegospodarności decydentom i działania na szkodę interesu publicznego. Omawiana inwestycja w energetykę jądrową zwiększy deficyt handlowy Polski i przyczyni się do wzrostu zadłużenia kraju. Wyższe ceny energii elektrycznej obniżą konkurencyjność polskiej gospodarki. Wbrew temu, co jest medialnie propagowane na temat emisyjności, energetyka jądrowa nie może zostać zaliczona do instalacji bezemisyjnej z dwóch powodów.

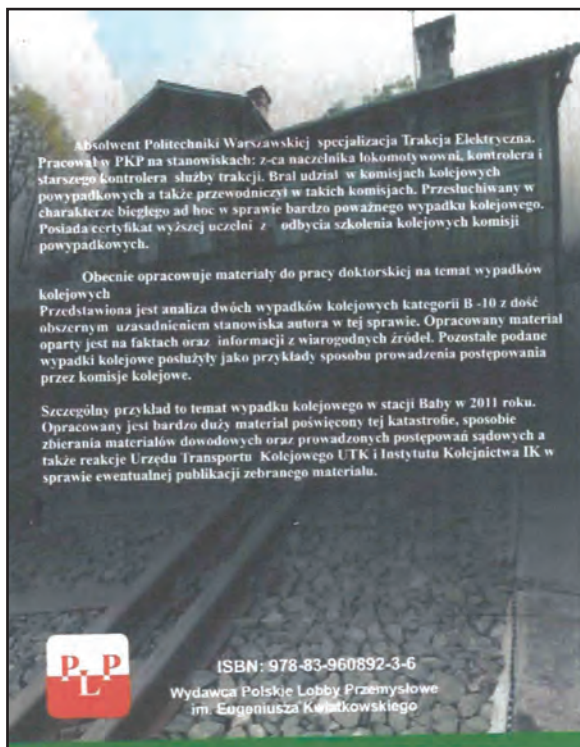
Koordynator
Polskiego Lobby Przemysłowego

prof. dr hab. Paweł Soroka

Monografia wydana w 2023 r. przez Polskie Lobby Przemysłowe.

**UDZIAŁ
POLSKIEGO LOBBY PRZEMYSŁOWEGO
W WAŻNYCH WYDARZENIACH**

Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt. „*Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń*”

ZAPROSZENIE

Zapraszamy na Ogólnopolską Konferencję Naukową pt: **Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń**”, która odbędzie się w ramach XXXI Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego w Kielcach w dniu **5 września 2023 roku o godz. 12.45**. Jej organizatorami są: Instytut Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych wraz z Instytutem Nauk o Bezpieczeństwie na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych UJK oraz Targi Kielce S.A., wspólnie z innymi partnerami: Warszawską Szkołą Zarządzania-Szkołą Wyższą, Staropolską Akademią Nauk Stosowanych w Kielcach, Instytutem Technicznym Wojsk Lotniczych, Polską Agencją Przemysłowo-Obronną i Polskim Lobby Przemysłowym.

Miejsce obrad: Targi Kielce S.A., Kielce ul. Zakładowa 1, Hala G2, sala G2

I. Program Konferencji

(wystąpienia w formie prezentacji multimedialnej):

- **Audrius Butkevičius** (Litwa, były Minister Obrony Narodowej Litwy) -*Wojna w Ukrainie. Wezwania dla NATO. Rola przemysłu wojskowego w czasie wojny.*

- **Dr Paulina Zamelek** (Wojskowa Akademia Techniczna) – *Zależności technologiczne przemysłu obronnego.*

- **Dr Katarzyna Rawska**(Państwowa Wyższa Szkoła Techniczno - Ekonomiczna w Jarosławiu)-*Nowe technologie na rynku uzbrojenia.*

- **Dr inż. Józef Zakrzewski** (Polska Agencja Przemysłowo-Obronna)- *Problemy transferu technologii przy zakupie uzbrojenia zagranicą.*

- **Mgr Dawid Kołodziej (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) - Nowe technologie zbrojeniowe- szansa na bezpieczną ojczyznę.**

-**Dr Pająk Krzysztof (Polskie Lobby Przemysłowe)- Technologiczne aspekty autonomicznych, bezzałogowych pojazdów podwodnych.**

- **Mgr Kamil Gawęcki (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) - Zagrożenia i wyzwania dla środowiska cyberbezpieczeństwa - aspekty militarne.**

- **Prof. dr hab. inż. Waldemar Świdorski(Wojskowy Instytut Techniczny Uzbrojenia)- Nowatorskie metody badań nieniszczących materiałów stosowanych w aplikacjach militarnych.**

- **Dr hab. prof. UJK Grzegorz Rdzanek, dr Aleksandra Kusztal (Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) - F35 JSF - przełomowe technologie w systemie obrony powietrznej Danii.**

- **Kmdr dr Bohdan Pac (Polskie Lobby Przemysłowe)-Operacyjne i logistyczne uzasadnienie programu modernizacji sił morskich Rzeczypospolitej Polskiej.**

- **Dr hab. inż. Zbigniew Wrzesiński (Politechnika Warszawska) - Problemy techniczne wstępnego projektu inteligentnego pocisku o przedłużonej donośności kalibru 155 mm dla armato-haubicy „Krab”**

- **Dr Janusz Olszewski (Akademia Sztuki Wojennej) - Sanckje ekonomiczne jako element wojny gospodarczej i ich wpływ na potencjal ekonomiczno – obronny przeciwnika.**

- **Dr Rafał Kołodziejczyk, Patryk Manowiecki(Uniwersytet Jana Kochanowskiego w Kielcach) -Cyberterroryzm jako element wojny hybrydowej.**

- **Dr Jolanta Cichosz(Polskie Towarzystwo Studiów Europejskich)- Wyzwania w bezpieczeństwie cyberprzestrzeni Rzeczypospolitej Polskiej - wybrane przykłady.**

Założenia programowe Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej pt. „Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń”

II. Cele i tezy Konferencji:

Jedną z głównych przejawów współczesnego wyścigu zbrojeń jest postęp w technologiach wojskowych. Dzięki nim dokonuje się jakościowy rozwój uzbrojenia i możliwe są nowe konstrukcje środków walki i sprzętu wojskowego wdrażane do produkcji seryjnej, a także modernizacja uzbrojenia znajdującego się już na wyposażeniu sił zbrojnych. Nowe technologie przyczyniają się do polepszenia parametrów uzbrojenia i uczynienia go skuteczniejszym.

- We współczesnych konfliktach zbrojnych jeśli chodzi o zdolności wojskowe bardziej liczy się przewaga jakościowa a nie ilościowa. Tendencje te najbardziej znalazły swój wyraz w Stanach Zjednoczonych, gdzie mamy do czynienia z rewolucją w sferze wojskowości (RMA- Revolution in Military Affairs). Oznacza ona głębokie zmiany, jakościowe przekształcenia we wszystkich dziedzinach wojskowości, w tym również w strukturze sił zbrojnych i sposobach prowadzenia działań wojennych. Praktycznym potwierdzeniem tych tendencji był dotychczasowy przebieg wojny na Ukrainie. Otóż dzięki wyposażeniu armii ukraińskiej przez Stany Zjednoczone w najnowsze systemy informacyjne, wykrywania, naprowadzania i

kierowania udało się jej zadać dotkliwie straty armii rosyjskiej, jeszcze niedawno uważanej za drugą w świecie

- W ciągu najbliższych kilkunastu lat modernizacja techniczna Sił Zbrojnych RP generować może nowoczesne technologie, w tym technologie podwójnego zastosowania ("Dual Use Science & Technology). We współczesnym przemyśle obronnym bowiem są już - a przyszłości jeszcze bardziej będą - rozwijane i wdrażane technologie uważane powszechnie za najbardziej innowacyjne, decydujące o rynkowej przewadze konkurencyjnej i napędzające całą gospodarkę. Będą to m.in. technologie teleinformatyczne, mechatroniczne, optoelektroniczne, nanotechnologia i inżynieria materiałowa, a także badawcze, treningowe i wspomagające platformy modelowania i symulacji działań bojowych w wielowymiarowej przestrzeni. Szczególny nacisk będzie położony na technologie i rozwiązania wzmacniające czynnik ludzki w sytuacjach ekstremalnych. Dziedziny te wykorzystują najnowsze osiągnięcia nauk fizycznych i technicznych, stymulując jednocześnie rozwój tych naukowych dyscyplin stosowanych. W wielu państwach NATO transfer technologii od zastosowań wojskowych do wykorzystania w sektorze cywilnym i vice versa jest integralnie związany z technologiami podwójnego zastosowania. Komercjalizacja takich technologii odbywa się poprzez znalezienie dla nich właściwego zastosowania cywilnego. W tej sytuacji nakłady na technologie militarne można traktować, jako inwestycje, które charakteryzują się odpowiednio wysokim mnożnikiem inwestycyjnym oraz przynoszą tzw. efekty zewnętrzne w postaci rozprzestrzeniania się innowacji. Technologie podwójnego zastosowania, będące w większości technologiami przełomów, umożliwiają ponadto obniżanie kosztów wprowadzania na rynek nowych wyrobów i rozwiązań. Odpowiednio koordynowane mogą przyczynić się do rozwoju całych sektorów gospodarki przy równoczesnym dofinansowaniu prac na rzecz systemu obronnego państwa.

- Celem tegorocznej konferencji podczas XXXI MSPO będzie określenie pożądanych zmian w polskim przemyśle obronnym i jego zapleczu badawczo-rozwojowym, sprzyjających tworzeniu i wdrożeniu nowoczesnych technologii o zastosowaniu wojskowym oraz technologii podwójnego zastosowania, a co za tym idzie-wytwarzaniu nowych rodzajów uzbrojenia i sprzętu wojskowego. A w przypadku technologii podwójnego zastosowania - powodujących rozprzestrzenianie innowacji w sektorze cywilnym.

- Kolejnym celem będzie przedstawienie postulatów i propozycji adresowanych do zaplecza badawczo-rozwojowego polskiego przemysłu obronnego, skupionego zwłaszcza w Polskiej Grupie Zbrojeniowej S.A., dotyczących zainicjowania - w oparciu o nowoczesne technologie - nowych programów zbrojeniowych, a także podjęcia prac modernizujących uzbrojenie będące już na wyposażeniu Sił Zbrojnych RP;

- Innym celem konferencji będzie analiza w jakim stopniu wyżej przedstawione cele będą realizowane samodzielnie przez polski przemysł obronny, a w jakich dziedzinach we współpracy z partnerami zagranicznymi z NATO i Unii Europejskiej, w tym przy wykorzystaniu umów offsetowych. Tylko wtedy będzie możliwy serwis i naprawy w Polsce zakupionego za granicą uzbrojenia, a w przyszłości choćby częściowa jego polonizacja. Szczególnie pożądane jest włączenie Polski w międzynarodowe programy zbrojeniowe, m.in. inicjowane przez Europejską Agencję Obrony.

- W lutym 2022 r. w Siłach Zbrojnych RP powstał nowy komponent - Wojska Obrony Cyberprzestrzeni. Posiadać będą zdolności zarówno obronne, zdolności służące rozpoznaniu oraz zdolności służące ofensywnie. Szczególnie istotne jest dysponowanie programami, które

mogą zabezpieczać centra dowodzenia i obiekty infrastruktury krytycznej i obronnej oraz kluczowe usługi. Współczesne działania zbrojne w coraz większym stopniu zależą od umiejętności spożytkowania informacji. Pojawiło się pojęcie walki informacyjnej. Powstają nowe środki gromadzenia, przetwarzania i rozprzestrzeniania informacji pozwalające m.in. na dokładną obserwację i rozpoznanie pola walki. Rozwijają się bronie coraz precyzyjnego rażenia. Jednocześnie rozwijane są zdolności zakłócania systemów informatycznych przeciwnika i dezinformacji. Tendencje te powinien uwzględnić polski przemysł obronny i jego zaplecze badawczo-rozwojowe przy projektowaniu i produkcji uzbrojenia i sprzętu wojskowego na potrzeby poszczególnych rodzajów Sił Zbrojnych RP.

III. Rada Naukowa Konferencji:

Przewodniczący: prof. dr hab. Paweł Soroka – Instytut Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych UJK, koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego,

Wiceprzewodnicząca: prof. dr hab. Agnieszka Kasińska-Metryka - Dyrektor Instytutu Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych UJK,

Wiceprzewodniczący: prof. ucz. dr hab. Marek Leszczyński -Dyrektor Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie UJK,

- prof. ucz. dr hab. Ryszard Niedźwiecki – kierownik Zakładu Studiów Strategicznych w Instytucie Nauk o Bezpieczeństwie na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych UJK,

- Dr hab. prof. ITWL Mirosław Kowalski – Dyrektor Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych,

- prof. dr hab. inż. Andrzej Żyłuk- Zastępca Dyrektora Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych,

- prof. ucz. dr inż. Waldemar Gajda – Prezydent Warszawskiej Szkoły Zarządzania – Szkoły Wyższej,

- dr Tomasz Konopka - Dziekan Staropolskiej Akademii Nauk Stosowanych w Kielcach,

- dr Witold Sokała- Zastępca Dyrektora Instytutu Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych UJK,

- dr Tomasz Gajewski – Zastępca Dyrektora Instytutu Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych UJK,

- dr Tomasz Jarocki--Zastępca Dyrektora Instytutu Nauk o Bezpieczeństwie UJK

- dr Rafał Kołodziejczyk - Instytut Nauk o Bezpieczeństwie UJK,

-dr Katarzyna Rawska - Państwowa Wyższa Szkoła Techniczno - Ekonomiczna w Jarosławiu,

- dr Anna Zagórska- Instytut Nauk o Bezpieczeństwie UJK,

- dr inż. Józef Zakrzewski – Polska Agencja Przemysłowo-Obronna.

- dr Paulina Zamelek-Wojskowa Akademia Techniczna.

IV. Komitet Organizacyjny Konferencji:

- prof. dr hab. Paweł Soroka - przewodniczący, e-mail: pawel@plp.info.pl, tel. 603-425-568

- prof. ucz. dr hab. Ryszard Niedźwiecki,

- dr Rafał Kołodziejczyk,

- Arkadiusz Krzeczkowski- Dyrektor Wydziału Targów - Targi Kielce S.A., tel. 41 365 12 30,

- dr Anna Zagórska-sekretarz. e-mail: cyrana_a@wp.pl , tel. 602-336-251.

W trakcie konferencji kolportowana będzie monografia wieloautorska zawierająca referaty z ubiegłorocznej konferencji podczas XXX MSPO: **Paweł Soroka, Grzegorz Rdzanek, Anna Zagórska, Katarzyna Rawska (redakcja naukowa),** *Konsekwencje wojny na Ukrainie dla polskiego przemysłu obronnego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego*, Dom Wydawniczy ELIPSA, Warszawa 2023.

Prof.dr hab. Paweł Soroka otwiera obrady Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej podczas XXXI MSPO pt. „Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń” w dniu 5 września 2023 r.

Prof. ucz. dr hab. Ryszard Niedźwiecki prowadzi obrady Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej podczas XXXI MSPO pt. „Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń”.

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej podczas XXXI MSPO pt. „Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń”.

Uczestnicy Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej podczas XXXI MSPO pt. „Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń”.

Obchody 105. rocznicy zdobycia lotniska Ławica przez Powstańców Wielkopolskich z udziałem Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego

W mroźne samo południe 6 stycznia przed pomnikiem Powstańców Wielkopolskich 1919 roku zdobywców lotniska Ławica usytuowanego opodal starego terminala Portu Lotniczego w Poznaniu odbyła się pod patronatem honorowym Marka Woźniaka – marszałka województwa wielkopolskiego z udziałem asysty wojskowej okolicznościowa uroczystość upamiętniająca 105. rocznicę wielkopolskiej wiktorii, która wywarła kolosalny wpływ na dalsze losy całego kraju i jego kształt.

Wszystkie wydarzenia w województwie wielkopolskim poświęcone tegorocznym obchodom rocznicowym oddające hołd powstańcom odbywały się pod wspólnym hasłem: „Nasze Powstanie WielkoPOLSKIE”.

Brawurowo przeprowadzona akcja zbrojna wczesnym rankiem 6 stycznia 1919 roku była jednym z najważniejszych wydarzeń w historii lotnictwa odradzającej się Polski a samoloty zdobyte przez powstańców stały się załącznikiem lotnictwa II Rzeczypospolitej. Przejęty sprzęt lotniczy umożliwił zorganizowanie pierwszych eskadr polskiego Lotnictwa Wojskowego.

W wyniku działań zbrojnych w ręce powstańców trafiło uzbrojenie wartości 200 milionów marek niemieckich, będące największym łupem wojennym w dziejach oręża polskiego. W hangarach bazy lotniczej zdobyto 30 sprawnych do lotu samolotów, wiele silników, części zapasowych oraz sporo amunicji lotniczej. Z kolei w starej hali sterowców Zepelina na poznańskich Winiarach znaleziono około 300 samo-

lotów, a w zasadzie w większości ich kadłuby oraz różny sprzęt lotniczy. Umożliwił on nie tylko wyposażenie wielkopolskich eskadr ale i tworzących się wojskowych jednostek lotnictwa na terenie kraju.

Zwycięska walka o lotnisko w Ławicy zakończyła etap przejmowania na obszarze odradzającego się państwa polskiego większości lotnisk spod niemieckiego panowania.

A tak zanotował w swoim pamiętniku z okresu Powstania Wielkopolskiego ówczesny sierżant pilot, pierwszy komendant Stacji Lotniczej Ławica, późniejszy dowódca 1 Wielkopolskiej Eskadry Polnej Wiktor Pniewski (1891 – 1974): „musieliśmy zwyciężyć, albowiem przed przemocą wroga szły nasze święte prawa do ziemi polskiej i wspólnie z mieczem szedł duch narodu”.

Pośród licznych pocztów sztandarowych, parlamentarzystów, władz państwowych i samorządowych, organizacji cywilnych i wojskowych, stowarzyszeń, młodzieży szkolnej i mieszkańców regionu, tradycyjnie hołd Powstańcom Wielkopolskim w imieniu prof. dr hab. Pawła Soroki, Koordynatora Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, oddał Krzysztof Borowiak, laureat Honorowego Wyróżnienia PLP „Bene Meritus pro Industria Poloniae”, składając na płycie pomnika znicz Hołdu i Chwały.

Na zakończenie uroczystości odbył się piknik historyczny, podczas którego odbyła się inscenizacja wydarzeń zdobycia Ławicy z udziałem grup rekonstrukcyjnych, koncert pieśni patriotycznych i świątecznych, wystawa sprzętu militarnego i starych pojazdów.

Krzysztof Borowiak

Obchody 105. rocznicy zdobycia lotniska Ławica przez Powstańców Wielkopolskich z udziałem Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego.

Wiązanka kwiatów i znicz Hołdu i Chwały od Polskiego Lobby Przemysłowego przy tablicy pamiątkowej na lotnisku w Ławicy.

Uroczystość 43-rocznicy Porozumień Rzeszowsko-Ustrzyckich w dniu 18 lutego 2024 r. w Rzeszowie

PATRONAT HONOROWY

Prezydent RP Andrzej Duda

Jego Ekszelencja Ks. ABP Adam Szal Metropolita Przemyski

ORGANIZATORZY

Stronnictwo Ludowe "Ojcowizna" RP

Komitet Organizacyjny 43-rocznicy Porozumień Rzeszowsko-Ustrzyckich

WSPÓLORGANIZATORZY

Stronnictwo PIAST

Polskie Lobby Przemysłowe

Komitet Obrony Polskiej Ziemi "Placówka"

Polskie Forum Ludowo-Chrześcijańskie "Ojcowizna"

Stowarzyszenie Zrównoważonego Rozwoju Polski im. Jana Szyszko

Stowarzyszenie Poszkodowanych Obrońców Ziemi i Ojczyzny

Międzynarodowa Koalicja dla Ochrony Polskiej Wsi

NSZZ Rolników Indywidualnych "Solidarność" Wielkopolska

Małopolskie Stowarzyszenie Sołtysów im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego

mają zaszczyt zaprosić

na Konferencję "Konstytucja Polskiej Wsi" w Rzeszowie

PROGRAM:

18 luty 2024r. /niedziela/, godz. 11.00

1. Msza św. koncelebrowana w intencji polskich rolników i suwerennej ojczyzny w Kościele Farnym w Rzeszowie, ul. Farna 5, (godz.11.00).
2. Złożenie wieńców pod pomnikiem Tadeusza Kościuszki w Rynku i tablicą upamiętniającą miejsce strajku w 1981r. w dawnym Domu Kolejarza.
3. Konferencja "Konstytucja Polskiej Wsi" w auli Uniwersytetu Rzeszowskiego - otwarcie konferencji i powitanie zebranych, ul. Ofiar Getta 5, (godz.13.00).
4. Odczytanie listów i wystąpienia zaproszonych gości.
5. Wręczenie odznaczeń okolicznościowych "W obronie polskiej ziemi" osobom zasłużonym.
6. Podziękowanie w imieniu odznaczonych.
7. Referaty problemowe; wprowadzenie Wieńczysław Nowacki.
- Prof. dr hab. Paweł Soroka - "Zmiany geopolityczne w świecie i miejsce w nich Polski".
- Prof. Jerzy Szymona - "Migracja - problem współczesnego świata i Europy",
- Prof. Roman Niżnikowski - "Rola zwierząt hodowlanych w zagospodarowaniu nieużytków i pielęgnowaniu krajobrazu".
Przerwa na posiłek (godz.16.00)
8. Dyskusja plenarna, występy artystyczne, świadectwa i relacje.
9. Przyjęcie dokumentów końcowych.
Zakończenie ok. godz. 17.30)

18 luty 2024 r. – uczestnicy 43-rocznicy Porozumień
Rzeszowsko-Ustrzyckich

Przed pomnikiem Tadeusza Kościuszki w Rzeszowie w dniu
18 lutego 2024 r. uczestnicy uroczystości 43-rocznicy
Porozumień Rzeszowsko-Ustrzyckich

**EUROPEJSKI
DZIEŃ MASZYNISTY KOLEJOWEGO
W CHOTOWEJ**

Poczty sztandarowe w czasie obchodów Europejskiego Dnia Maszynisty Kolejowego w Chotowej k. Dębicy w dniu 16 września 2023 r.

Przemarsz przez Chotowę maszynistów uczestniczących w centralnych obchodach Europejskiego Dnia Maszynisty Kolejowego.

Uczestnicy centralnych obchodów Europejskiego Dnia Maszynisty Kolejowego przed kościołem w Chotowej.

Wystąpienie Leszka Miętka – Prezydenta Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych w czasie akademii z okazji centralnych obchodów Europejskiego Dnia Maszynisty Kolejowego w Chotowej w dniu 16 września 2023 r. Z prawej: Andrzej Bittel – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury.

Uczestnicy Regionalnego Święta Maszynistów Kolejowych w Piotrkowie Trybunalskim w dniu 24 września 2023 roku. W środku koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka.

**POLSKIE LOBBY PRZEMYSŁOWE
W INTERNECIE
(marzec 2023 – marzec 2024 r.)**

MILMAG-22.042023. Grzegorz Sobczak

Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego po raz jedenasty przyznało Honorowe Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”). Wśród wyróżnionych znaleźli się managerowie ze spółek PIT-RADWAR i Huty Stalowa Wola.

22 kwietnia br. odbyło się uroczyste spotkanie z okazji 30-lecia Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, którego koordynatorem od chwili powstania jest niestrudzony prof. dr. hab. inż. Paweł Soroka. Podczas tego spotkania wręczono doroczne Honorowe Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” („Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”). Była to już XI edycja tego wyróżnienia. Jest ono nadawane przez Kapitułę w składzie: prof. dr. hab. inż. Ryszard Szczepaniak (przewodniczący), inż. Zygmunt Dębiński (sekretarz), dr Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i płk w st. spocz. mgr inż Edmund Misternski. Kandydatów do wyróżnienia zgłaszają towarzyszenia, placówki naukowe i związki zawodowe oraz członków władz Polskiego Lobby Przemysłowego. W swoich decyzjach Kapituła kieruje się całokształtem dorobku zawodowego zgłoszonych osób, ich znaczącymi dokonaniem w działalności przemysłowo-gospodarczej, osiągnięciami naukowymi wdrożonymi do praktyki przemysłowej oraz ich znaczeniem dla społeczeństwa i gospodarki narodowej.

Laureaci XI edycji Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” wraz z przedstawicielami organizacji zgłaszających nagrodzonych kandydatów oraz przedstawiciele Polskiego Lobby Przemysłowego

W tegorocznej edycji wyróżnieni zostali m.in. dwaj przedstawiciele polskiego przemysłu zbrojeniowego:

mgr inż. Andrzej Kątcki – wysokiej klasy specjalista w dziedzinie projektowania systemów automatyzacji, który przez wiele lat kierował w Przemysłowym Instytucie Telekomunikacji, a następnie w PIT-RADWAR S.A. zespołem realizującym systemy automatyzacji i kierowania dla Sił Zbrojnych RP

oraz
mgr inż. Jan Szwedo – wybitny menadżer, prezes zarządu Huty Stalowa Wola S.A., związany z tą spółką od wielu lat, gdzie był m. in. zastępcą szefa Biura Konstrukcyjnego oraz dyrektorem technicznym i operacyjnym. W okresie pracy zawodowej uczestniczącemu w opracowaniu i wdrożeniu nowoczesnego sprzętu wojskowego.

Wśród wyróżnionych znaleźli się także:

inż. Stanisław Jankowski – inicjator powstania i prezes Zakładu Urządzeń Technicznych UNIMASZ Sp. z o.o. w Olsztynie, który swoje innowacyjne produkty wdraża w przemyśle przetwórstwa spożywczego, ciężkim, farmaceutycznym, oponiarskim i energetycznym;

mgr inż. Wiesław Klimek – geologowi, który przez wiele lat z powodzeniem prowadził badania poszukiwawcze złóż węglowodorów dla przemysłu wydobywczego oraz badania i analizy w zakresie polityki energetyczno-klimatycznej ukazujące słabości i wady „zielonej” polityki Unii Europejskiej, osłabiającej konkurencyjność niektórych branż gospodarki;

inż. Józef Leśniak – doświadczony i bardzo sprawny menadżer, założyciel i prezes AUTOMET GROUP Sp. z o.o. w Sanoku, która należy do czołówki światowych firm dostarczających dla motoryzacji oraz jednego z trzech największych w Polsce producentów nadwozi autobusowych;

mgr inż. Artur Martyniuk – prezes zarządu POLREGIO, największego kolejowego przewoźnika pasażerskiego, który przyczynił się do sukcesywnego rozwoju kolei regionalnej w Polsce, wypełniającej istotną misję społeczną, zapewniając – w ścisłej współpracy z samorządami – przystępny cenowo transport publiczny dla każdego mieszkańca Polski;

dr inż. Edward Przybysz – autor wielu wdrożonych i nagrodzonych projektów przemysłowych oraz publikacji naukowych, ekspert w zakresie polityki energetyczno-klimatycznej;

prof. dr hab. inż. Romuald Rządkowski – twórca wielu innowacji technicznych i autor licznych publikacji naukowych, kierownik Zakładu Aerosprężystości w Instytucie Maszyn Przepływowych

PAN i pracownik naukowy Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych w Warszawie, zajmujący się m.in. żywotnością łopatek i ułopatkowanych tarcz wirnikowych maszyn przepływowych, projektowaniem i wykonaniem turbin parowych małej mocy;
mgr Andrzej Adam Stępniewski – działacz gospodarczy i społeczny o ogromnym dorobku, zasłużonemu dla rozwoju polskiego przemysłu elektronicznego, aktywny działacz opozycji demokratycznej w okresie PRL.

Honorowe Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” przygotowane do wręczenia /
Zdjęcia: Grzegorz Sobczak

Uroczystości rocznicowe Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego
odbyły się w sali widowiskowej zakładów PIT-RADWAR w Warszawie. Patronat Honorowy nad
uroczystością objął Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Andrzej Duda. Tekst pochodzi z Magazynu
Militarynego MILMAG. Przeczytaj więcej na: <https://milmag.pl/przedstawiciele-spolek-pit-radwar-i-huty-stalowa-wola-dobrze-zasluzeni-dla-polskiego-przemyslu/>

Wyróżnienia honorowe w 30-rocznicę powstania Polskiego Lobby Przemysłowego

Szczegóły

Kategoria: [Innowacje i biznes](#)

Opublikowano: 09 maj 2023

Odsłon: 568

W sali widowiskowej PIT-RADWAR S.A. w Warszawie odbyła się uroczystość 30-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego pod patronatem Honorowym Prezydenta RP Andrzeja Dudy.

W uroczystości wzięli udział m.in. poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek i senator Jarosław Rusiecki, przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP, działacze związków zawodowych współpracujących z Polskim Lobby Przemysłowym, prezesi przedsiębiorstw i firm, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń oraz dziennikarze.

Gości powitali koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka, który omówił dokonania PLP w roku 2022 i na początku 2023 roku oraz Andrzej Kątecki, przedstawiciel PIT-RADWAR S.A. (przedstawił prezentacji działalność i dokonania tego przedsiębiorstwa, zaś prof dr hab. Paweł Soroka

Najważniejszą częścią uroczystych obchodów 30-lecia PLP było wręczenie po raz jedenasty wyróżnień honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Wręczono także medale „Za Zasługi dla Obronności Kraju” przyznane przez Ministra Obrony Narodowej ekspertom PLP: Mariuszowi Gwardenkiemu, dr Krzysztofowi Pająkowi i dr Katarzynie Rawskiej.

W dalszej części uroczystości o charakterze seminaryjnym wystąpili:

- Leszek Miętek- prezydent Związku Zawodowego Maszynistów Kolejowych, który omówił sytuację polskich kolei i wyzwania na przyszłość,
- Prof. ucz. der hab. Marek Gruchelski i inż. Marcin Gruchelski, którzy przedstawili wykorzystanie przemysłu węglowego w procesie zielonej transformacji,
- Dr Krzysztof Pająk przybliżył uczestnikom problematykę zielonej energetyki na obszarach morskich oraz szanse dla polskiego przemysłu stoczniowego.

Ponadto w trakcie uroczystości odbyła się promocja najnowszego Rocznika Polskiego Lobby Przemysłowego zawierającego materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2022 i początku 2023 roku.

W drugiej części uroczystości odbyło się spotkanie towarzyskie połączone z poczęstunkiem i wymianą poglądów

Kapituła Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego w składzie: prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik (przewodniczący), inż. Zygmunt Dębiński (sekretarz), dr Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i plk w st. spocz. mgr inż. Edmund Misterski, która wybrała tegorocznych laureatów XI edycji Honorowego Wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae” - „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” następującym osobom:

- **Stanisławowi Jankowskiemu** - Prezesowi zarządu REMONTOWA MARINE DESIGN&CONSULTING Sp. z o.o w Gdańsku, od ponad 25 lat związanemu z polskim przemysłem okrętowym (m.in. pracował w Stoczni Gdańskiej i Stoczni Gdynia, pełnił też funkcję dyrektora Zakładu Nowych Budów Stoczni Remontowej Nauta SA), aktualnie zaliczanemu do grona najwybitniejszych menadżerów tego przemysłu, które kandydaturę zgłosiła Rada Budowa Okrętów;
- Dr inż. **Andrzejowi Kątckiemu** z PIT-RADWAR SA , wybitnemu specjalście z dziedziny radiolokacji i wieloletniemu dyrektorowi Przemysłowego Instytutu Telekomunikacji, którego kandydaturę zgłosił Zygmunt Dębiński, członek Gremium Koordynacyjnego PLP;
- **Wiesławowi Klimkowi** – od 40 lat związanemu z Fiat Auto Poland, znakomitemu menadżerowi przemysłu motoryzacyjnego oraz zasłużonemu działaczowi związkowemu, który w czasie w swojej pracy zawodowej przyczynił się do optymalizacji procesów technologicznych i propagowania rozwoju polskiej myśli technicznej, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Krajowy Związku Zawodowego Inżynierów i Techników;
- Dr **Arturowi Martyniukowi** – długoletniemu zasłużonemu działaczowi Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich, związanemu z Sekcją Lotniczą SIMP i Towarzystwem Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP, zatrudnionemu przez wiele lat w służbie bezpieczeństwa lotów w charakterze głównego inżyniera Wojsk Lotniczych, wysokiej klasy specjalście od wypadków lotniczych, który przez cały okres zawodowej służby wojskowej ściśle i owocnie współpracował z polskim przemysłem lotniczym i jego zapleczem badawczo-rozwojowym, którego kandydaturę zgłosiło Towarzystwa Polskich Inżynierów Lotnictwa SIMP;
- Dr inż. **Edwardowi Przybyszowi** - długoletniemu zasłużonemu działaczowi SIMP związanemu z Oddziałem SIMP w Lublinie, założycielowi firmy WEREMCZUK FMR Sp. z o.o., producenta kombajnów do zbioru owoców i warzyw, których odbiorcami są klienci krajowi oraz niemal ze wszystkich krajów europejskich, a także z USA i Kanady, autorowi i współautorowi wielu patentów i wzorów użytkowych, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny SIMP;
- **Janowi Szwedo** – Prezesowi Zarządu, Dyrektorowi Generalnemu Huty Stalowa Wola S.A., z którą jest związany od 2007 roku, projektantowi i utalentowanemu menadżerowi, którego kandydaturę zgłosiła dr Katarzyna Rawska - członek Gremium Koordynacyjnego PLP;
- **Andrzejowi Stepniewskiemu** - Prezesowi Spółki HYDROMEGA Sp. z o.o. w Gdyni, od ponad 30 lat związanemu z przemysłem technologii morskich i zasłużonemu dla implementacji polskiej myśli technicznej w obszarze przemysłowym, którego kandydaturę zgłosił Zarząd Główny Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT;

zdjęcie: PLP

Nagroda odebrana

W majowym wydaniu Głosu Maszynisty informowaliśmy o przyznaniu wyjątkowego wyróżnienia „Bene Meritus pro Industria Poloniae - Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu” Arturowi Martyniukowi, który do kwietnia pełnił funkcję prezesa Polregio S.A.

Laureat odebrał ją 19 czerwca w siedzibie Warszawskiej Wyższej Szkoły Zarządzania. Kapituła Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego obecna była w składzie: prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, inż. Zygmunt Dębiński, Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i plk w st. spocz. mgr inż Edmund Misterski. WSZ reprezentowali prof. ucz. dr inż. Waldemar Gajda i prof. dr hab. Paweł Soroka.

Kandydaturę do nagrody zgłosiła Rada Krajowa ZZM, a reprezentował ją wiceprezydent Sławomir Centkowski.

(PS)

„Głos Maszynisty”, 7/2023 r.

Portal-mundurowy.pl – 02 luty 2024

Polskie Lobby Przemysłowe proponuje wspólną produkcję z Ukrainą AHS Bogdana

Szczegóły

Kategoria: [Innowacje i biznes](#)

Opublikowano: 02 luty 2024

Odślon: 1393

Polskie Lobby Przemysłowe zwróciło się w piśmie z 29 stycznia do premiera Donalda Tuska oraz wicepremiera i ministra obrony narodowej Władysława Kosiniaka-Kamysza o rozważenie możliwości produkcji armatohaubicy 155 mm AHS Bogdana w ramach spółki joint venture z udziałem spółek Polskiej Grupy Zbrojeniowej i państwowego przemysłu obronnego Ukrainy.

W obliczu wojny, jaką obecnie toczy granicząca z Polską Ukraina oraz napiętej sytuacji międzynarodowej, Polskie Lobby Przemysłowe uważa, że podstawowym priorytetem stało się szybko zmodernizowanie uzbrojenia Sił Zbrojnych RP. Jednym z jej elementów, które musi podlegać szybkiej modernizacji jest samobieżna artyleria lufowa. W skład tego typu uzbrojenia wchodzi systemy oparte na artylerii lufowej kal. 155 mm. W przypadku pojazdów opartych na trakcji gąsienicowej, problem ten został w dużej mierze rozwiązany zakupami pojazdów rodzimej produkcji AHS Krab oraz zakupem importowanych pojazdów koreańskich AHS K9 Thunder.

Inaczej przedstawia się problem z pojazdami o trakcji kołowej. Obecnie posiadamy jedynie AHS wz. 1977 Dana kal. 122mm. Jest to konstrukcja przestarzała z 1977 roku, produkcji czechosłowackiej, która mimo gruntownej i dość kosztownej modernizacji nie spełnia już wymagań współczesnego pola walki. Przekonowująco pokazały to działania wojenne na terenie Ukrainy, gdzie wyraźnie ukazały się ograniczenia tego systemu oraz innych opartych na podobnej koncepcji, takich jak np. AHS Goździk. Spełniają one swoją rolę, jednak nie pozwalają na uzyskanie przewagi przez stronę ukraińską na polu walki. Taką przewagę strona ukraińska uzyskuje dzięki systemom kal. 155 mm, których najlepszym produktem używanym na polu walki są AHS Krab produkcji Huty Stalowa Wola SA. **Podobne osiągi, lecz w trakcji kołowej uzyskuje ukraiński produkt AHS Bogdana.**

Obecnie strona ukraińska ma poważny problem z pozyskaniem podwozia pod system AHS Bogdana. Jest to wynikiem zniszczenia fabryki produkującej podwozia dla tego typu uzbrojenia. Dotąd pozyskano 26 podwozi Tatra oraz prowadzone są rozmowy z koncernem Raihenmetall w celu pozyskania podwozia MAN. Stosowanie podwozi innych niż zaprojektowane dla tej konkretnej armatohaubicy powoduje poważne problemy techniczne, które wpływają negatywnie na zastosowanie bojowe. Dlatego celowym jest uruchomienie produkcji całego systemu, który będzie składał się z elementów w całości do niego zaprojektowanych.

Analizując możliwości uruchomienia produkcji w Polsce należy zwrócić uwagę, że aby zabezpieczyć potrzeby Sił Zbrojnych Ukrainy, które wynikają z aktualnych potrzeb wojennych, **zdolności produkcyjne takiego zakładu powinny wynosić 200 szt. rocznie.** Dodatkowym elementem są potrzeby Polskich Sił Zbrojnych w zakresie kołowych samobieżnych systemów artyleryjskich kal. 155 mm. Jak uzasadnia to PLP, w przypadku uruchomienia produkcji AHS Bogdana będziemy mieli do dyspozycji dwa uzupełniające się systemy kołowe, a mianowicie AHS Bogdana – opracowany przez ukraiński przemysł obronny oraz AHS Kryl – opracowany przez polski przemysł obronny. **Są to dwie wzajemnie uzupełniające się konstrukcje, które powinny być na wyposażeniu sił zbrojnych.** W jakiej ilości, to decyzje powinny podjąć odpowiednie komórki SZ RP.

Uwzględniając fakt uzupełniania się systemów AHS Bogdana i AHS Kryl należy także rozważyć ich produkcję w ramach wspólnego programu badawczego i produkcyjnego. Pozwoli to na unifikację produkcji oraz na poprawienie obu typów, w oparciu o doświadczenia bojowego ich wykorzystania. Dlatego PLP uważa że nowo powołany podmiot w postaci spółki joint-venture powinien prowadzić prace nad obydwooma typami uzbrojenia. AHS Kryl może być transportowany drogą lotniczą, co daje dodatkowe możliwości w przypadku działań ofensywnych, które na każdym froncie wojennym występują. W przypadku działań wojennych na Ukrainie pozwoli to na uzyskanie przewagi przez Siły Zbrojne Ukrainy, w oparciu o przewagę technologiczną. Obecnie w przypadku systemów kal. 155 mm, szybki przerzut za pomocą drogi lotniczej, gwarantują jedynie ciągnięte armatohaubice M777. Nie ma systemu tego typu w przypadku kołowych armatohaubic samobieźnych. Tego typu pojazdem jest AHS Kryl. Unikatowa konstrukcja AHS Kryl pozwala także na inne wykorzystanie bojowe tej armatohaubicy. Z kolei unikatowe rozwiązania AHS Bogdana i jej wykorzystanie bojowe, pozwoli na szybkie uzupełnienie

luki w artylerii lufowej kal. 155 mm, jaka występuje w naszych Siłach Zbrojnych, w obrębie kołowych systemów artyleryjskich.

W ocenie PLP AHS Bogdana stanowi gotowy produkt, który może być wdrażany do produkcji i przyjmowany na wyposażenie sił zbrojnych obu krajów. W przypadku AHS Kryl mamy doskonałą bazę do zbudowania unikatowego uzbrojenia, które pozwoli na uzyskanie przewagi na polu walki, gdzie wykorzystujemy jednostki areomobilne i specjalne.

PLP proponuje jak najszybsze podjęcie rozmów z przemysłem obronnym Ukrainy, w celu utworzenia spółki joint venture, która uruchomi produkcję obydwu systemów, dla potrzeb Sił Zbrojnych obu krajów.

Zdaniem prof. dr hab. Pawła Soroki, koordynatora PLP, utworzenie spółki z równym udziałem obu stron pozwoli na partnerską współpracę, która uzupełni pilne braki w uzbrojeniu obu armii i pozwoli na opracowanie własnego systemu artyleryjskiego.

Zdjęcie: Ministry of Defense of Ukraine

HSW SA (Kryl)

DOKUMENTY

Stanowisko Polskiego Lobby Przemysłowego w sprawie złóż ropy naftowej w Polsce

Wszystko wskazuje na to, że w miarę rozwoju gospodarczego Polski kopalnie źródła energii jeszcze przez wiele lat będą odgrywały ważną rolę w miksie energetycznym naszego kraju. Nie wyklucza to dalszego, stopniowego rozwoju odnawialnych źródeł energii.

Transformacja energetyczna, naszym zdaniem, powinna bowiem przebiegać ewolucyjnie a nie rewolucyjnie. Nadzernym kryterium zmian powinno być zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Polski, a nie idealizm ekologiczny. Stąd poniszsze propozycje.

1. Złóża Karłino

Możliwość znalezienia dużych złóż ropy naftowej, wydatkowałyby się definitywnie zostały rozstrzygnięte czterdzieli parę lat temu po widowskich efektach na złożu Karłino. Płonąca wówczas na wysokości ok. 40 metrów erupcja gazu i ropy naftowej wzbudziła emocje nie zorientowanych miedów. Po dwóch miesiącach udało się ją oparować, a po trzech latach, coraz słomniejszy wpływ ropy naftowej z tego otworu został całkowicie zaniedbany. Łącznie do rafinerii ropy w Trzebnicy wysłano stamtąd ponad siedemset osiemdziesiąt ton ropy, znacznie mniej niż planowano. Eksperti komentujący to wydarzenie zgodnie orzekli, że w Polsce można znaleźć nawet więcej, ale jednak niewieleż zasobny tego cenowego surowca energetycznego. Był to też znacznie więcej w tej mate-

ri sukcesy, którym ze względu na widowskich nie nadawano tak wielkiego rozgłosu. Jednym z nich był wykryty w 2011 r. najgłębszy otwór poszukiwaczy za gazem i ropą naftową w Polsce o nazwie Duża-1 na Podkarpaczu. Osiągnął on głębokość 5,5 km, wyszukując zasoby 0,7 mld m³ gazu ziemnego i 2,5 mln ropy naftowej. Koszt wiercenia wyniósł 70 mln złotych. Jego efektywność nakładów, do wartości złoża waha się w granicach, jak 1-100. Jest to wskaźnik zachęcający do dalszych tego rodzaju poszukiwań.

2. Wiele niewielkich złóż

Po wydarzeniach w Karlinie przyjęto zasadę, że tylko te rodzaje złóża można znaleźć na terenie naszego kraju. Dlatego ich poszukiwania rzadko przekraczają głębokość 5 km. Klasyfikując poszukiwane ropy w Polsce jest średnia głębokość wiercenia w granicach ok. 3 km, dzięki czemu odkrywa się wiele niewielkich złóż. Dotychczas odkryto ich 87 przy łącznym z nich wydobywaniu ok. 1 mln ton ropy naftowej. Geologicznym uzasadnieniem ma być teoria, że obszar naszego kraju był wielokrotnie zaangażowany tektonicznie, co spowodowało, że produkty gazowe i ciekłe nie zostały zatrzymane w górotworze. Choć tego typu poglądy są do dzisiaj głoszone, to przynajmniej za granicą są one już od ponad pół wieku uprzemysłowane za pomocą. Według danych, intensywna tektonika sprzyjała właśnie powstawaniu tak zwa-

rych pakupek, w których zatrzymywali się migrujący do góry gaz ziemny i ropa naftowa.

Jednocześnie rozwiązanie tego problemu ma zasadnicze znaczenie dla poszukiwania tych złóż. Co najważniejsze teoria ich powstawania została wielokrotnie potwierdzona w praktyce. Okazało się, że podczas przetwarzania nagromadzonej flory fauny w węgiel kamienny w karbonie (ok. 350 mln lat temu) powstawał produkt stały, jako węgiel kamienny oraz gaz ziemny i ropa naftowa, jako produkt płynny. Gaz i ropa, jako produkty lekkie migrowały ku górze zasilając wyżej położone warstwy permu (ok. 300 mln lat temu), triasu (ok. 250 mln lat temu) i kredy (ok. 150 mln lat temu). Poistalnością tego procesu jest metan występujący w wielu krzywych kopalinach węgla kamiennego. Dlatego największe sukcesy w odkryciach tych surowców państwowych i płynnych dokonano na porożach zalegających powyżej pokładów węgla. To znaczy w Europie i USA w basenach piarńskich, a w Arabii Saudyjskiej w wapieniach kredy.

3. Nieka szczezińska – Iódzko – moglińska

To struktura geologiczna w formie głębokiej ryny przebiegająca od Szczecina w kierunku południowo-wschodnim. Według dotychczasowych studiów i opracowań naukowych wypełnia ją kompleks

skal permsko – mezozoicznych o miąższości do 10 km. Nie jest on dość przewierczony aż do swojego podłoża, co dałoby bardziej konkretnie przesłanki, co do jego zasobów surowców naftopochodnych. Przyjmuje się prawdopodobnie założenie, że kompleks ten zalega na skałach krystalicznych, a w związku z tym nie zawiera on głębszych złóż ropy naftowej gaz ziemnego. Założenie to nie potwierdzono jednak głębokimi wierceniami, co powoduje, że nie poszukuje się tych złóż w tej strukturze geologicznej.

4. Perm w mezozoicznym podłożu niecki

Dowody na jego występowanie przez riasko nie są kwestionowane. Są to liczne wydobywane towary. Przejmują one kilokilometrywe osady mezozoiczne i docierają do samej powierzchni terenu, co ułatwia ocenę ich pochodzenia i jakości i tu węgla ekonomicznie rozpoznawalne. Ich szczegółowe badania ograniczone do strefy przypoверхиowej, zatem nie one sięgają do ich złóż macierzystych. Wydobywane, jak Kłodawa, Wąpno i Bełchatów i inne są wiekiem czwartorzędowego zaliczane do górnego permu. Produktywne poziomie gazu ziemnego i ropy naftowej są zwykle piaskowce dolnego permu (czworoletni spajowca). Jest to wskazówka na to, że pod pokładami innymi piaskowcami także mogą występować, co też należałoby sprawdzić w praktyce.

5. Warto sprawdzić

Być może, że studialne założenie jest słuszne i tych złóż nie będzie. Jednak nie jeden raz w naukach geologicznych przekształcono się, że przyjęte założenia okazały się błędne. I z tego choćby tylko powodu winno być one sprawdzone. To wymaga jednak sporych nakładów, gdyż 1 km takiego wiercenia kosztuje ok. 20 mln zł, a 10 km to dla jednego tylko otworu suma ok. 200 mln zł. Nie mniej warto sumy taką nawet wielokrotnie zaryzykować, gdyż nie na tym świecie nie otrzymuje się za darmo. Dla przykładu można podać odkrycie jednego z największych złóż gazu ziemnego w Groningen na terenie Holandii, dla odkrycia którego w 1959 r. to male parowca wyłała sumę odpowiadającą wydatkowi zlożuwa na Kłódę. Złóżo to przez pół wieku po minimalnych kosztach eksplo-

atacyjnych zaspotrzywało pół Europy Zachodniej. Tego typu wydatki potwierdzają też kłasyk poszukiwań tego rodzaju złóż mówiąca o tym, że na 100 otworów negatywnych jeden jest produktywny, ale za to pokrywa wszystkie dorychczasowe nakłady i przynosi jeszcze duże zyski.

6. Nowa szansa dla Bełchatowa

Kończąca się koniunktura na Węgiel brunatny i będąca na wyczerpaniu jego zasoby kilkunastotygodniowa zaspotrzywa kopalni i elektrowni stawiają w coraz trudniejszej sytuacji, dotyczącej jej przyszłości. Tymczasem okazuje się, że kopalnia i miasto znajdują się w centrum wspieranej struktury szczezińska – Iódzko – moglińska. Rozpoznanie tej struktury geologicznej na tym terenie ograniczało się tylko do złóża węgla brunatnego. Generalnie sięga ono ok. 800 m poniżej terenu. Głębiej struktury tej na tym terenie nie badano, bo nie było takiej potrzeby. Cała wiaga nakali i techniki skierowana była na wyszukanie płytko zalegających niewielkich bogatych zasobów węgla brunatnego. Tymczasem mezozoiczne warstwy słabe mogące zawierać produkty naftowo – gazowe osiagają tu miąższości do 10 km. Sprawdzenie ich ewentualnej produktywności naftowej jest kolejną szansą, dla tego regionu.

7. Rekordy wiertnicze USA za gazem i ropą naftową

Dziś brzmi to nieprawdopodobnie, ale najgłębiej na świecie otworzy wiertnicze za gazem ziemnym i ropą naftową na myślimi Sachalinie i na szelfie Morza Ochockiego wykonał amerykański naftowy koncern Exxon. Odwiercił on na Sachalinie w 2012 roku pierwszy najgłębiej otwór na świecie o głębokości 12 376 m, a pięć lat później na szelfie Morza Ochockiego otwór o głębokości 15 km. Na terenie tym wykonano łącznie 6 najgłębszych tego rodzaju otworów na świecie. Uspokajany za ich pomocą potencjał szczeziński jest na 2,3 mld baryłek ropy i 17 mln stóp sześciennych gazu. Ich wartość według aktualnie stosunkowo niskich cen tych surowców osiemia się na ok. 200 mld USD.

Warszawa, 28.12.2023 r.

Opracowali: Adam Makymowicz wraz z zespołem ekspertów P.P.P.

Portal-mundurowy.pl

Stanowisko PLP i RRPMWiH ws. programów odbudowy potencjału i modernizacji Marynarki Wojennej RP

Szczegóły

Kategoria: [Innowacje i biznes](#)

Opublikowano: 01 marzec 2024

Odsłon: 275

Marynarka Wojenna RP od lat pozostaje najbardziej niedofinansowanym rodzajem Sił Zbrojnych RP. Średni wiek okrętów w MW RP przekracza 35 lat, zaś dynamika pozyskiwania nowych jednostek jak i modernizacji będących w służbie nie jest satysfakcjonująca. Wojna na Ukrainie zdeterminowała przede wszystkim zakupy dotyczące wojsk lądowych i sił

powietrznych choć udało się rozpocząć długo przygotowywany program budowy fregat typu **Miecznik**. Jednak sam wiek i skromna liczba okrętów to tylko część problemów trwających morski rodzaj sił zbrojnych Rzeczypospolitej.

Brakuje dokumentów strategicznych

W stanowisku przesłanym do najwyższych władz państwowych i rządowych z prezydentem RP włącznie Polskie Lobby Przemysłowe i Rada Rozwoju Polskiej Marynarki Wojennej i Handlowej podkreśla, że Marynarka Wojenna RP nie ma sprecyzowanych zadań na szczeblu państwowym. Nie ma w Polsce dokumentu strategicznego, który definiowałby zadania MW RP. Dokumentem precyzującym zadania Wojska Polskiego jest Strategia Bezpieczeństwa Narodowego RP - która została wydana w maju 2020 r., zatem prawie dwa lata przed atakiem Rosji na Ukrainę - i w sposób niedostateczny precyzuje zadania MW RP. Ostatnim zaś dokumentem dedykowanym MW RP jest Strategiczna Koncepcja Bezpieczeństwa Morskiego wydana niemal 6 lat temu – w lutym 2017 r. Należy jednoznacznie podkreślić, że **brak dokumentów strategicznych określających zadania MW RP utrudnia obranie właściwego kierunku rozwoju polskich sił morskich**. Jest to jedną z przyczyn, że modernizacja MW RP odbywa się zbyt wolno, chaotycznie i często w oderwaniu od potrzeb operacyjnych i możliwości finansowych państwa.

Dodatkowo rozwój MW RP komplikują niekiedy odmienne poglądy Inspektora Marynarki Wojennej RP (podległego pod Dowódcę Generalnego RSZ) i Dowódcy Centrum Operacji Morskich (podległego pod Dowódcę Operacyjnego RSZ). W przypadku niedużej skali morskich sił zbrojnych w Polsce oraz braku strategicznego zaplecza wzajemne konkurowanie i rywalizacja między *force provider* i *force user* skutkuje niczym więcej niż brakiem spójności działania i synergii. Dodatkowo należy nadmienić, że głos najwyższych dowódców MW RP ginie w licznych szeregach generalicji innych rodzajów sił zbrojnych podległych pod Dowódcę Generalnego lub Operacyjnego, a oni sami nie posiadają wpływu na kierunek modernizacji, czy rodzaj zakupywanego uzbrojenia.

W sytuacji rozbudowy sił morskich Federacji Rosyjskiej będących w stanie zablokować wejście na Bałtyk z kierunku Morza Północnego oraz przeprowadzać ataki na morską infrastrukturę krytyczną, w tym gazociągi, kable podwodne, jak również infrastrukturę portową, polska marynarka wojenna traci kolejne zdolności. Siły uderzeniowe i zwalczania okrętów podwodnych oparte są na jednych z najstarszych platform w całym NATO. Polskie siły morskie nie posiadają na dzień dzisiejszy skutecznej zdolności wielostrefowej obrony powietrznej, co sprawia, że mogą być łatwym celem ataku raketowego.

Realizacja programu „Miecznik” przywraca zdolności operacyjne MW

Program „Miecznik” realizowany we współpracy z brytyjskim partnerem zagranicznym – koncernem BABCOCK – mający na celu budowę trzech wielozadaniowych fregat najnowszej generacji – jest konieczny do przywrócenia zdolności operacyjnych MW RP oraz odtworzenia zaplecza technologiczno-remontowego polskiego sektora stoczniowego. Oficjalne położenie stępki pod ORP WICHER odbyło się w Stoczni Wojennej w Gdyni 31 stycznia 2024 r. Istotnym aspektem programu „Miecznik” jest to, iż zakupione śmigłowce AW 101 w wersji ZOP będą mogły korzystać z pokładowego lądowiska okrętów typu „Miecznik”, zwiększając tym samym możliwości wykonywania różnorodnych zadań przez te jednostki. Uzupełnieniem śmigłowców z załogą powinny być drony takie jak bezpilotowe śmigłowce SW 4 Solo RUAS o udźwigu użytecznym ok. 800 kg oraz mniejszy ILX 27 o udźwigu użytecznym ok. 300 kg. Decyzje dotyczące rozwoju systemu raketowego CAMM w Polsce oraz wybór tych rakiet w wersji CAMM –zasięg 25 km,

CAMM ER – 45 km oraz CAMM MR – ponad 100 km jako wyposażenie dla fregat typu „Miecznik” umożliwią w przyszłości włączenie tych okrętów do systemu Obrony Powietrznej Polski.

Z uwagi na ogromne zagrożenie ataku dronami i bronią hipersoniczną należy wdrożyć instalację laserowych systemów defensywnych oraz zaimplementować na obecnym projekcie, kompatybilne systemy o adekwatnym poziomie technologicznym, który w niedalekiej przyszłości, umożliwi instalację okrętowych rakiet antyhipersonicznych dla okrętów budowanych w ramach Programu „Miecznik”, tak jak byłoby to możliwe w przypadku wyboru hiszpańskiego projektu F-100PL koncernu Navantia. Należy również pozyskać zdolności współpracy pomiędzy myśliwcami F-35 a okrętami projektu programu „Miecznik”, tak jak byłoby to możliwe w przypadku wyboru hiszpańskiego projektu F-100PL koncernu Navantia. Obecnie możliwości te posiadane są tylko przez amerykański system zarządzania walką AEGIS w wersji Baseline 9, instalowany głównie na niszczycielach typu Arleigh Burke. Nota bene proponowany on był dla Polski wraz z hiszpańskim projektem F-100PL. Tym samym dla Polskich Sił Zbrojnych pozbyliśmy się Morskiego, Zintegrowanego Systemu Kontroli i Obrony Przeciwlotniczej Naval Integrated Fire Control - Counter Air (NIFC-CA), który umożliwi współpracę z myśliwcami F-35. A jak wiadomo, oprócz Polski, F-35 planują pozyskać takie kraje w rejonie Morza Bałtyckiego jak Dania, Niemcy i Finlandia oraz Norwegia. Nie mówiąc już o tym, iż w czasie konfliktu na Ukrainie stacjonują w Polsce samoloty F-35 Sił Powietrznych Włoch i Wielkiej Brytanii.

Należy również nadmienić fakt dotyczący ograniczenia w programie „Miecznik” wsparcia wojsk lądowych przez artylerię okrętową. W Programie „Miecznik” zrezygnowano bowiem z promienia rażenia celów do 110 km, na maksymalny promień rażenia do 40 km. Zamiast armaty kalibru 127 mm wybrano armatę o kalibrze 76 mm.

Niszczyciele min klasy „Kormoran II” przywracają zdolności produkcyjno-remontowe

Ważną rolę w realizacji rozwoju zdolności produkcyjno-remontowych odgrywa budowa serii niszczycieli min klasy „Kormoran II”. Dotychczas wybudowane 3 okręty i zamówione kolejne 3 tworzą dopiero próg startowy do jakichkolwiek możliwości eksportowych tej konstrukcji. Zwiększenie tej szansy powinno się dokonać w kolejnych zamówieniach okrętów tej klasy oraz konsekwentnej modernizacji jednostek już eksploatowanych. Przykładem mogą być polskiej konstrukcji i produkcji trałowce redowe proj. 207 D i 207 M o kadłubie z tworzyw sztucznych. Kadłuby tych okrętów są zaskakująco trwałe, a sama konstrukcja tych trałowców ma duży potencjał modernizacyjny. Polska ma bogate doświadczenie w modernizacjach jednostek różnych typów. Wystarczy przypomnieć bardzo udaną przebudowę trzech trałowców proj. 206 F w latach 1999 – 2001 do standardu trałowców/niszczycieli min 206 FM przy korzystnym stosunku koszt/efekt.

Szczególnie słabą kondycję prezentują polskie siły podwodne. Po wycofaniu czterech okrętów klasy Kobben na wyposażeniu Marynarki Wojennej RP pozostał tylko jeden okręt podwodny ORP „Orzeł”. Jest to niemal 38-letni poradziecki okręt podwodny, który swoimi zdolnościami wyraźnie odstaje od wymagań współczesnego morskiego teatru działań. W związku z problemami z dostępnością części zamiennych oraz trudnościami w realizowaniu remontów przez polskie stocznie, jak również wypadkami, okręt ten przez coraz dłuższe okresy znajduje się w naprawie lub pozostaje niesprawny. Jeśli w najbliższym czasie nie zostaną pozyskane nowe jednostki tego typu po raz pierwszy, w niemal 90-letniej historii, nasze państwo utraci ten rodzaj sił morskich. Dlatego jesteśmy bardzo zaniepokojeni, że dotąd nie udało się zrealizować rozwiązania pomostowego

mającego na celu pozyskanie co najmniej dwóch używanych okrętów podwodnych, by zachować potencjał kadrowy floty podwodnej do momentu zakupu nowych jednostek. Z niewiadomych przyczyn każda kolejna próba uruchomienia rozwiązania pomostowego dla polskich sił podwodnych przed planowanym rozpoczęciem Programu ORKA napotykała dotąd na wielki opór. W dłuższej perspektywie, w ramach programu ORKA, wskazane jest pozyskanie co najmniej kilku okrętów podwodnych najnowszej generacji.

Wnioski z wojny morskiej na Morzu Czarnym

Kontynuacji i dokończenia wymaga program "Delfin", zakładający wyposażenie naszej Marynarki Wojennej docelowo w dwa okręty przeznaczone do rozpoznawania radioelektronicznego. Zgodnie z kontraktem zawartym przez MON w końcu zeszłego roku ze szwedzką spółką SAAB, Stocznia Remontowa Shipbuilding S.A. będzie pełnił rolę ich podwykonawcy. Potrzeby okrętowe MW RP są jednak większe. Modernizacji powinny podlegać, zwłaszcza w sytuacji posiadania sił podwodnych, obecne okręty ratownicze oraz powinien być ponownie zainicjowany Program Ratownik. W najbliższych latach należy zmodernizować lub nabyć również nowe okręty hydrograficzne (obecne mają 42 lata), zbiornikowiec, jak również okręt zabezpieczenia logistycznego. Należy niedługo podjąć decyzję o modernizacji pięciu okrętów transportowo-desantowych, które osiągną 33-35 lat. Okręty typu „Lublin” proj. 767 są polską konstrukcją, unikalną w skali światowej. Potrafią wysadzać desant lub pomoc humanitarną na nieprzygotowany brzeg i łączyć się ze sobą, tworząc „sztuczny port”- pirs przeladunkowy dla innych statków.

Należy również wyciągnąć wnioski z wojny morskiej na Morzu Czarnym i szerzej wdrażać platformy bezzałogowe do MW RP, w tym morskich, bezzałogowych pojazdów podwodnych, dbając, aby przy ich budowie i rozwoju maksymalnie uczestniczyły polskie stocznie i ośrodki badawczo-rozwojowe. Nowoczesne konstrukcje tego rodzaju – zarówno nawodne jak i podwodne – są w stanie bezzałogowo wykonywać szereg zadań począwszy od ataków na okręty nawodne i infrastrukturę portową, poprzez minowanie, rozpoznanie, na monitoringu infrastruktury podwodnej i zadaniach hydrograficznych kończąc.

PLP i RRPWiH postuluje także przywrócenie Bojowego Lotnictwa Morskiego (dla przykładu: 1 Eskadra 12 samolotów FA-50 - Lotnisko Siemirówce, Lotnisko Babie Doły - 2 Eskadra 12 samolotów FA-50 plus Siły Szybkiego Reagowania, utworzona w oparciu o śmigłowce szturmowe - 1 Eskadra Śmigłowców Szturmowych).

Budowa nowych okrętów oraz modernizacja obecnie będących w służbie musi się odbywać w oparciu o polskie stocznie, co pozwoli umocnić ich potencjał i stworzyć niezbędne zaplecze produkcyjno-remontowe. Polski przemysł okrętowy można umocnić przez powołanie spółek joint venture z zagranicznymi producentami, z którymi Polska współpracuje w procesie modernizacji Marynarki Wojennej RP. - Uważamy, że odbudowa i modernizacja Marynarki Wojennej RP może odegrać poważną rolę w procesie reindustrializacji Polski zważywszy, że przy budowie każdej większej jednostki floty handlowej lub wojennej zaangażowane są setki kooperantów - podkreśla prof. dr hab. Paweł Soroka, koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego.

zdjęcie: FOW

KALENDARIUM
Polskiego Lobby Przemysłowego
(marzec 2023 r. – marzec 2024 r.)

- 9 marca 2023 r. Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Paweł Soroka wziął udział w posiedzeniu Sejmowego Zespołu ds. Zasobów Naturalnych Polski, któremu przewodniczył Poseł Robert Winnicki. Tematem posiedzenia była przyszłość energetyki jądrowej w Polsce. Prof. dr hab. Paweł Soroka w czasie obrad Zespołu przedstawił Stanowisko PLP w tej sprawie.
- Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Paweł Soroka na zaproszenie Zarządu Oddziału SIMP w Jeleniej Górze wygłosił referat na temat Perspektyw polskiego przemysłu podczas Sympozjum pt. „Wydarzenia techniczne 2022 roku”, które w dniach 10-11 marca 2023 r. odbyło się w Szklarskiej Porębie.
- W dniu 3 kwietnia 2023 r. zebrała się – powołana przez władze Polskiego Lobby Przemysłowego – Kapituła Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego w składzie: prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik (przewodniczący), inż. Zygmunt Dębiński (sekretarz), dr Henryk Potrzebowski, mgr Kazimierz Łasiewicki i płk w st. spocz. mgr inż. Edmund Miśterski, która wybrała tegorocznych laureatów XI edycji Honorowego Wyróżnienia PLP spośród kandydatów zgłoszonych przez stowarzyszenia, placówki naukowe i związki zawodowe oraz członków władz Polskiego Lobby Przemysłowego.
- W sobotę 22 kwietnia 2023 roku w sali widowiskowej przedsiębiorstwa produkującego radary PIT-RADWAR S.A. w Warszawie odbyła się uroczystość 30-lecia powstania Polskiego Lobby Przemysłowego im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Uroczystość odbyła się pod Patronatem Honorowym Prezydenta RP Andrzeja Dudy. W uroczystości wzięli udział m.in.: Poseł na Sejm RP Jerzy Polaczek i Senator Jarosław Rusiecki – Przewodniczący Komisji Obrony Narodowej Senatu RP,

działacze związków zawodowych współpracujących z Polskim Lobby Przemysłowym, prezesi przedsiębiorstw i firm, prezesi i działacze organizacji społecznych i stowarzyszeń oraz dziennikarze. Gości powitali Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka i mgr inż. Andrzej Kątki-przedstawiciel PIT-RADWAR S.A. , który zaprezentował w formie prezentacji działalność i dokonania tego przedsiębiorstwa, zaś prof. dr hab. Paweł Soroka omówił dokonania PLP w roku 2022 i na początku 2023 roku. Następnie rozpoczęła się najważniejsza część uroczystych obchodów 30-lecia PLP, którą było wręczenie po raz jedenasty Wyróżnień Honorowych Polskiego Lobby Przemysłowego pt. „Bene Meritus pro Industria Poloniae” (Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu). Honorowe Wyróżnienia PLP wręczyli parlamentarzyści uczestniczący w uroczystości oraz przewodniczący Kapituły tego wyróżnienia prof. dr hab. inż. Ryszard Szczepanik, który wcześniej odczytał jej Komunikat.

- W dniu 5 września 2023 roku w Kielcach, w ramach XXXI Międzynarodowego Salonu Przemysłu Obronnego, odbyła się Ogólnopolska Konferencja Naukowa pt: Aspekty technologiczne i informatyczne współczesnych zbrojeń”. Jej organizatorami byli: Instytut Stosunków Międzynarodowych i Polityk Publicznych wraz z Instytutem Nauk o Bezpieczeństwie na Wydziale Prawa i Nauk Społecznych UJK oraz Targi Kielce S.A., wspólnie z innymi partnerami: Warszawską Szkołą Zarządzania-Szkołą Wyższą, Staropolską Akademią Nauk Stosowanych w Kielcach, Instytutem Technicznym Wojsk Lotniczych, Polską Agencją Przemysłowo-Obronną i Polskim Lobby Przemysłowym.
- 16 września 2022 r. Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka wziął udział w centralnych obchodach Europejskiego Dnia Maszynisty Kolejowego w Chotowej. Zabrał także głos w trakcie tej uroczystości.
- 24 września 2023 r. Koordynator PLP prof. dr hab. Paweł Soroka wziął udział w Regionalnym, Święcie Maszynistów Kolejowych w Piotrkowie Trybunalskim.

- 9 października 2023 r. odbyło się posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego. W trakcie posiedzenia członkowie Gremium Koordynacyjnego zaakceptowali deklaracje uczestnictwa w pracach Polskiego Lobby Przemysłowego złożone przez kilku ekspertów.
- 11 stycznia 2024 r. odbyło się rozszerzone posiedzenie Gremium Koordynacyjnego Polskiego Lobby Przemysłowego, w trakcie którego podsumowano działalność PLP w roku 2023 i omówiono działania planowane na rok 2024.
- 18 lutego 2024 r. w Rzeszowie odbyły się uroczystości 43-rocznicy Porozumień Rzeszowsko-Ustrzyckich. Polskie Lobby Przemysłowe było ich współorganizatorem. Zaproszony na nie Koordynator Polskiego Lobby Przemysłowego prof. dr hab. Paweł Soroka wygłosił referat na temat *Zmiany geopolityczne w świecie i miejsce w nich Polski*.
- 29 lutego 2024 r. zebrała się kapituła Honorowego Wyróżnienia Polskiego Lobby Przemysłowego „Dobrze Zasłużony dla Polskiego Przemysłu”, która wyłoniła laureatów XII edycji tego wyróżnienia.

**BIBLIOGRAFIA DOTYCHCZASOWYCH
WYDAWNICTW PLP**

BIBLIOGRAFIA

dotychczasowych wydawnictw PLP

Dotychczas ukazały się następujące wydawnictwa Polskiego Lobby Przemysłowego:

- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, Warszawa, marzec 1994 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 2, Warszawa, marzec 1995 r.
- Sektor naftowy w Polsce, Polskie Lobby Przemysłowe (oprac. mgr inż. Marian Bardecki i dr Paweł Soroka), Warszawa, maj 1995 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 4, Warszawa, marzec 1996 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 5, Warszawa, marzec 1997 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 6, Warszawa, marzec 1998 r.
- I Ogólnopolskie Sympozjum „LNG Poland '98” (materiały i opracowania), Polskie Stowarzyszenie Budowniczych Rurociągów, Polskie Lobby Przemysłowe i Biuro Promocji Inwestycji EGERIA, Jastrzębia Góra, czerwiec 1998 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 7, Warszawa, marzec 1999 r.
- Konferencja „Strategia przekształceń polskiej energetyki” (opracowania). Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Ruchu Ciągłego, Polskie Lobby Przemysłowe, Legnica, 18 listopada 1999 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne. Publikacja nr 8, Warszawa, marzec 2000 r.
- Polska Racja Stanu. Elementy alternatywnego programu gospodarczego. Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 9, Warszawa, marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy kompleksu paliwo-energetycznego w Polsce” (referaty), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Związek Zawodowy Górników w Polsce, Katowice, 7 marzec 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Militarne i ekonomiczne aspekty modernizacji polskiego lotnictwa wojskowego” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Krajowa Rada Lotnictwa, Warszawa, 9 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Czyja będzie polska kolej? Alternatywne koncepcje przekształceń PKP” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 30 maja 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Perspektywy polskiego hutnictwa”, Krajowa Sekcja Hutnictwa i Koksownictwa Związku Zawodowego „Kontra”, Polskie Lobby Przemysłowe, Krajowy Sekretariat Hutnictwa, Koksownictwa i Przeróbki Metali NSZZ „Solidarność 80”, Dąbrowa Górnicza, 13 lipca 2000 r.
- Ogólnopolska Konferencja „Alternatywne koncepcje przekształceń polskiego systemu gazowniczego” (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych Górnictwa Naftowego i Gazownictwa, Sekcja Krajowa Górnictwa Naftowego i Gazownictwa NSZZ „Solidarność” i Sekcja Górnictwa Naftowego i Gazownictwa Porozumienia Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 14 listopada 2000 r.
- Ogólnopolskie Forum „Kierunki przekształceń strategicznych dziedzin polskiej gospodarki a suwerenność polskiej gospodarki (w warunkach globalizacji) (materiały), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Ogólnokrajowe Zrze-

- szenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Warszawa, 9 stycznia 2001 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska. Publikacja nr 10, Warszawa, marzec 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Sposoby ratowania polskiego hutnictwa”, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, NSZZ „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80” i Związek Zawodowy „Kontra”, Częstochowa, 19 kwietnia 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Zagrożenia dla polskiego przemysłu samochodowego” (teksty wystąpień), Polskie Lobby Przemysłowe im. E. Kwiatkowskiego, Federacja Związków Zawodowych „Metalowcy”, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Tychy, 13 czerwca 2001 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Ustawa o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego PKP. Naprawa czy destrukcja polskiej kolei?” Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego i Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Warszawa, 6 listopada 2001 r.
 - Ogólnopolskie Forum „Modernizacja polskiej armii i przemysłu obronnego a przyszłość polskiej gospodarki” (Referaty i Komunikaty), Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa, 12 grudnia 2001 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2001 i początku 2002 roku. Publikacja nr 11, Warszawa, marzec 2002 r.
 - Ogólnopolskie Forum Programowe „Alternatywne koncepcje przezwyciężenia kryzysu gospodarczego w Polsce”

- (teksty wystąpień), Ogólnopolski Komitet Protestacyjny i Polskie Lobby Przemysłowe, Forum Związków Zawodowych, Związek Zawodowy Inżynierów i Techników, Związek Zawodowy Maszynistów Kolejowych w Polsce, Ogólnokrajowe Zrzeszenie Związków Zawodowych Pracowników Ruchu Ciągłego, Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność 80”, Porozumienie Związków Zawodowych „Kadra”, Wolny Związek Zawodowy „Sierpień 80”, Warszawa, 14 listopada 2002 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2002 i początku 2003 roku. Publikacja nr 12, Warszawa, marzec 2003 r.
 - Ogólnopolska Konferencja „Polska potrzebuje narodowych kolei. Alternatywne propozycje funkcjonowania i rozwoju Polskich Kolei (materiały)”, Krajowy Komitet Protestacyjno-Strajkowy Kolejarzy i Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Warszawa 2 marca 2004 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2003 i początku 2004 roku. Publikacja nr 13, Warszawa, marzec 2004.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2004 i początku 2005 roku. Publikacja nr 14, Warszawa, marzec 2005 r.
 - O stanie państwa i sposobach jego naprawy. Raport Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Polskie Lobby Przemysłowe. Publikacja nr 15, Kongregacja Przemysłowo-Handlowa OIG, Warszawa, czerwiec 2005 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, uchwały, opinie i stanowiska z 2006 i początku 2007 roku. Publikacja nr 16, Warszawa, marzec 2006 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska. Publikacja nr 17, Warszawa, marzec 2007 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2007 i początku 2008 roku. Publikacja nr 18, Warszawa, marzec 2008 r.
- Seminarium pt. „Możliwości wyprodukowania polskiego samolotu szkolno-bojowego nowej generacji we współpracy międzynarodowej”, Polskie Lobby Przemysłowe, Dęblin 29 października 2008 r.
- Ogólnopolska Konferencja pt. „Przekształcenia polskich kolei w warunkach globalnego kryzysu gospodarczego”, Polskie Lobby Przemysłowe i Konfederacja Kolejowych Związków Zawodowych, Warszawa 2008 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2008 i początku 2009 roku, Publikacja nr 19, Warszawa, marzec 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe i Wydział Dowodzenia i Operacji Morskich Akademii i Marynarki Wojennej, Modernizacja Marynarki Wojennej RPa przezwyciężenie kryzysu gospodarczego w Polsce, AMW Gdynia 1009.
- Krajowa Rada Spółdzielcza i Polskie Lobby Przemysłowe, Spółdzielczość i akcjonariat pracowniczy jako elementy bezpieczeństwa społecznego i trwałego rozwoju, Warszawa, 12 października 2009 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2009 i początku 2010 roku, Publikacja nr 20, Warszawa, marzec 2010 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2010 i początku 2011 roku, publikacja nr 21, Warszawa, marzec 2011 r.
- Modernizacja Wojsk Lądowych impulsem rozwojowym dla polskiej gospodarki (materiały konferencyjne), (redakcja naukowa i wstęp P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe i Wojskowa Akademia Techniczna, Warszawa 2011 r.
- Raport. Przyczyny i konsekwencje globalnego kryzysu finansowo-gospodarczego i jego przejawy w Polsce, (redakcja J. Ho-

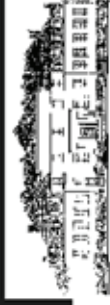
- rodecki, P. Soroka), Polskie Lobby Przemysłowe – Konwersatorium „O lepszą Polskę”, Warszawa 2011 r.
- Przyszłość Wojskowych Przedsiębiorstw Remontowo-Produkcyjnych (referaty i wystąpienia), Polskie Lobby Przemysłowe i Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Warszawa, 19 września 2011 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2011 i początku 2012 roku, publikacja nr 23, Warszawa, marzec 2012 r.
 - Organizacja i struktura polskiego przemysłu zbrojeniowego i jego zaplecza badawczo-rozwojowego jako istotnego elementu systemu obronnego państwa, Polskie Lobby Przemysłowe, Polska Izba Producentów na Rzecz Obronności Kraju, Zarząd Okręgu Przedsiębiorstw Wojskowych i Działalności Pozabudżetowej NSZZ Pracowników Wojska, Kielce, 5 września 2012.
 - Wojska Specjalne w systemie obronnym RP – aspekty organizacyjne, dotkrynalne i modernizacyjne. Materiały z konferencji, Akademia Obrony Narodowej, Dowództwo Wojsk Specjalnych, Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa 2013.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. XX-lecie powstania. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2012 i początku 2013 roku, publikacja nr 24, Warszawa 2013 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2013 i początku 2014 roku, publikacja nr 25, Warszawa marzec 2014 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2014 i początku 2015 roku, publikacja nr 26, Warszawa marzec 2015 r.
 - Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjnej, opinie i stanowiska z 2015 i początku 2016 roku, publikacja nr 27, Warszawa marzec 2016 r.

- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjnej, opinie i stanowiska z 2017 i początku 2018 roku, publikacja nr 28, Warszawa marzec 2017 r.
- Ogólnopolskie Forum „Odbudowa i modernizacja Marynarki Wojennej RP: konieczność kompromisu między jej zdolnościami bojowymi, potrzebami i możliwościami polskiego przemysłu stoczniowego a realiami ekonomicznymi państwa –w nawiązaniu do Strategii Odpowiedzialnego Rozwoju”, Gdynia, 28 czerwca 2017. Zbiór referatów wygłoszonych podczas Forum.
- Polskie Lobby Przemysłowe, WZZ Sierpień 80 KWB Bełchatów, Ogólnopolska Konferencja Naukowa „Przyszłość polskiej elektroenergetyki opartej na węglu brunatnym”, Bełchatów 11.09.2017. Zbiór referatów wygłoszonych podczas Konferencji.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Część I. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2017 i początku 2018 roku. Część II. Niektóre dokonania w okresie 25 lat działalności, publikacja nr 29, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2018 r.
- Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2018 i początku 2019 roku, publikacja nr 30, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2019 r.
- E. Misterski, H. Potrzebowski, P. Soroka (red.), Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2019 i początku 2020 roku, publikacja nr 31, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2020, ISBN 978-83-932844-9-8
- E. Misterski, H. Potrzebowski, P. Soroka (red.), Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2020 i początku 2021 roku, publikacja nr 32, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2021 r.

- E. Misterski, dr Henryk Potrzebowski, prof. dr hab. Paweł Soroka (red.), Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2021 i początku 2022 roku, publikacja nr 33, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2022 r.
- Ogólnopolska Konferencja pt. „*Stan obecny i przyszłość polskiego przemysłu lotniczego i jego zaplecze badawczo-rozwojowego*” w Instytucie Lotnictwa w Warszawie. ZBIÓR REFERATÓW, Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego, Sieć Badawcza Łukasiewicz – Instytut Lotnictwa, Wydział Zarządzania i Dowodzenia Akademii Sztuki Wojennej, Wydział Bezpieczeństwa Lotniczego Lotniczej Akademii Wojskowej, Związek NSZZ „Solidarność” i Związek Zawodowy Inżynierów i Techników. Redakcja: prof. ucz. dr hab Paweł Soroka, Warszawa, 30 czerwca 2021 r.
- E. Misterski, dr Henryk Potrzebowski, prof. dr hab. Paweł Soroka (red.), Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2021 i początku 2022 roku, publikacja nr 33, Ośrodek Wydawniczo-Poligraficzny SIM, Warszawa marzec 2022 r.
- E. Misterski, dr inż. H. Potrzebowski, dr K. Rawska, prof. dr hab. P. Soroka (red.), Polskie Lobby Przemysłowe im. Eugeniusza Kwiatkowskiego. Materiały programowe i informacyjne, opinie i stanowiska z 2022 i początku 2023 roku, publikacja nr 34, Drukarnia Kolagraf, Warszawa 2023 r.
- A. Noskowicz, Wypadki kolejowe, Polskie Lobby Przemysłowe, Warszawa 2023 r.

WARSZAWSKA SZKOŁA ZARZĄDZANIA SZKOŁA WYŻSZA

01-204 Warszawa, ul Siedmiogrodzka 3 A, tel.(022) 862 32 24

Rok założenia 1992. Nr rej. MENIS 12.

Studia /dienne, zaoczne, wieczorowe/

LICENCJACKIE

MAGISTERSKIE

oraz studia podypłomowe

Kierunek ZARZĄDZANIE

Specjalności:

- Przedsiębiorstwo
- Klastry
- Projekty
- Jakość
- Innowacje
- Logistyka
- Finanse i bankowość
- Kapitał ludzki
- Marketing
- Administracja

Wszystkie zajęcia prowadzone są w zabytkowym pałacyku, który jest siedzibą Uczelni.

www.wsz-sw.edu.pl

e-mail: sekretariat@wsz-sw.edu.pl

PRZESKOK GENERACYJNY ZBROJENIÓWKI

GRUPAPGZ.PL

Polska Grupa Zbrojeniowa to grupa kapitałowa skupiająca kilkadziesiąt zakładów przemysłowych, obiektów serwisowych i ośrodków badawczych kluczowych dla polskiego przemysłu obronnego.

PGZ jest producentem innowacyjnych systemów i rozwiązań używanych przez Siły Zbrojne RP oraz formacje sojusznicze. Oferta grupy obejmuje: nowoczesne systemy radarowe i radiolokacyjne, karabiny, optoelektronikę, kołowe transportery opancerzone, artylerię lufową, bezzałogowe systemy powietrzne i systemy zarządzania polem bitwy. Nasze produkty oparte są na polskiej myśli technologicznej i współpracy ze światowymi liderami sektora obronnego. Są opracowywane i produkowane pod nadzorem doświadczonych inżynierów, konstruktorów i specjalistów.

Polska Grupa Zbrojeniowa jest głównym partnerem przemysłowym Planu Modernizacji Technicznej Sił Zbrojnych RP, prowadzonego przez Ministerstwo Obrony Narodowej. Współpracujemy z największymi przedsiębiorstwami światowego przemysłu zbrojeniowego i bierzemy udział m.in. w programie budowy systemu obrony przeciwlotniczej i przeciwrakietowej średniego zasięgu. Nabyte w ten sposób technologie i kompetencje wykorzystujemy do dalszego rozwoju potencjału Grupy.

Razem zapewniamy bezpieczeństwo nam wszystkim: strategicznym celem PGZ jest zbudowanie w Polsce silnego i konkurencyjnego przemysłu obronnego, który zapewni innowacyjne rozwiązania dla nowoczesnych sił zbrojnych.

THESTA

Jesteśmy jednym z liderów zaawansowanych Systemów Okrętowych, Rynku Offshore oraz Infrastruktury Krytycznej.

Dostarczamy pełne rozwiązania w zakresie Nawigacji, Łączności oraz Hydrografii.

To co nas szczególnie wyróżnia to kompleksowość naszych produktów i usług.

Jesteśmy firmą posiadającą bardzo duże doświadczenie i szerokie kompetencje projektowe, wykonawcze i serwisowe.

Zawsze staramy się zaoferować naszym Klientom rozwiązania „pod klucz”.

THESTA

CZYM SIĘ ZAJMUJEMY ?

- Dostawa i integracja sprzętu Mil-Grade
- Dostawa i integracja systemów nawigacyjnych
- Dostawa i integracja systemów satelitarnych
- Dostawa i integracja systemów hydrograficznych
- Projektowanie systemów nawigacyjnych i zintegrowanego mostka
- Dostawa i serwis pojazdów bezałogowych i autonomicznych
- Utrzymanie produktu i serwis w ramach pakietu SLS i ILS.
- Dostawa szybkich łodzi semi i full autonomicznych

Nasi KLIENCI

LOTOS Petrobaltic

REMONTOWA
SHIPBUILDING S.A.

GRYFIA

net marine
Maritime Power Service

Dane kontaktowe

THESTA sp. z o.o. sp.k. | Ul. Gdańska 36 | 70-660 Szczecin | POLSKA | biuro@thesta.pl

III Międzynarodowe Targi **POLSECURE**

23-25.04.2024

Targi Kielce

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

- Międzynarodowa Konferencja Policyjna
- Wizyty delegacji zagranicznych
- Pokazy dynamiczne
- Prezentacje sprzętu

**WSTĘP BEZPŁATNY DLA SŁUŻB
MUNDUROWYCH PO REJESTRACJI ONLINE!**

Więcej informacji na polsecure.targikielce.pl

Patronat Honorowy
Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej
Andrzeja Dudy

Partner strategiczny
 PGZ

 Targi Kielce
exhibition & congress centre

MSPO

tworzymy
bezpieczną
przyszłość

32. Międzynarodowy Salon
Przemysłu Obronnego

3-6 | 09 | 2024

KIELCE

www.mspo.pl

TELESYSTEM TWORZYMY INTELIGENCJĘ

ul. Rybnicki 14, 05-110 Włocławek

CENTRUM ROZWOJOWO-WDROŻENIOWE TELESYSTEM-MESKO

to polski lider systemów naprowadzania w technice raketowej i amunicyjnej, o dużym potencjale rozwojowym

- Producent GSN i mechanizmów startowych do zestawów raketowych Grom, Piorun, SZP Poprad, ZUR-23-2KG Jodek-G, ZUR-23-2SP i ZSU-23-4MP Biała oraz systemu raketowego KUSZA
- Producent układów naprowadzania dla artyleryjskiej amunicji precyzyjnego rażenia (APR) i lekkiego przeciwpancernego zestawu raketowego „Pirat”

CRW TELESYSTEM-MESKO SPECJALIZUJE SIĘ W PRACACH B+R ORAZ PRODUKCJI DLA PRZEMYSŁU OBRONNEGO

- ✓ Opracowuje, wdraża i produkuje zespoły optoelektroniczne i elektroniczne dla przenośnych systemów przeciwlotniczych i przeciwpancernych
- ✓ Jest twórcą i producentem unikalnych w skali światowej fotodetektorów InSb i PbS, specjalistycznej optyki i nowoczesnych hybrydowych przedwzmacniaczy

CRW TELESYSTEM-MESKO W WYNIKU WIELOLETNIICH PRAC NAD GŁOWICAMI SAMONAPROWADZAJĄCYMI(GSN) DO PRZENOŚNYCH PRZECIWLOTNICZYCH ZESTAWÓW RAKIETOWYCH, OPRACOWAŁO I WDROŻYŁO SZEREG KRYTYCZNYCH TECHNOLOGII

NALEŻĄ DO NICH:

- zdolność do kompleksowego projektowania i testowania systemów opto-elektronicznych
- technologie precyzyjnego montażu elementów optycznych
- technologie produkcji fotodetektorów opartych o InSb i PbS o wysokiej detekcyjności ($D^* > 10^{10} \text{ cm}^2 \text{ Hz}^{-1} \text{ eV}^{-1}$)
- wytwarzanie elektroniki np.: modułów przetwarzania do GSN, elektroniki mechanizmu startowego, czujnika zbliżeniowego i zapalnika oraz systemu zabezpieczenia przed niepowołanym użyciem

NAGRODA PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ PANA ANDRZEJA DUDY

dla produktu najlepiej służącego podniesieniu poziomu bezpieczeństwa żołnierzy Sił Zbrojnych RP
XXIV Międzynarodowy Salon Przemysłu Obronnego
Kielce, 6-9 września 2016 r.

CRW TELESYSTEM-MESKO OPANOWAŁO RÓWNIEŻ TECHNOLOGIE ZWIĄZANE Z PRODUKCJĄ LASERÓW ND

- YAG do podświetlaczy celu/dalmierzy laserowych
- spełniających wojskowe wymogi środowiskowe dla pola walki

TECHNOLOGIE DOTYCZĄCE ZARÓWNO MODUŁU OPTO-MECHANICZNEGO JAK I INTEGRACJI MODUŁÓW ELEKTRONIKI SPODARKI, KOMPASU, POMIARU AZYMUTU I ELEWACJI CELU, KODOWANIA (STANAG 3733)

TELESYSTEM

INSTYTUT TECHNICZNY WOJSK LOTNICZYCH

ul. Księcia Bolesława 6, 01-494 Warszawa, Poland

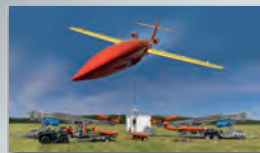
tel.: 261 851 300, faks: 261 851 313

e-mail: poczta@itwl.pl

www.itwl.pl

Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych jest instytutem badawczym nadzorowanym przez Ministra Obrony Narodowej. Misją Instytutu jest wspomaganie eksploatacji techniki lotniczej.

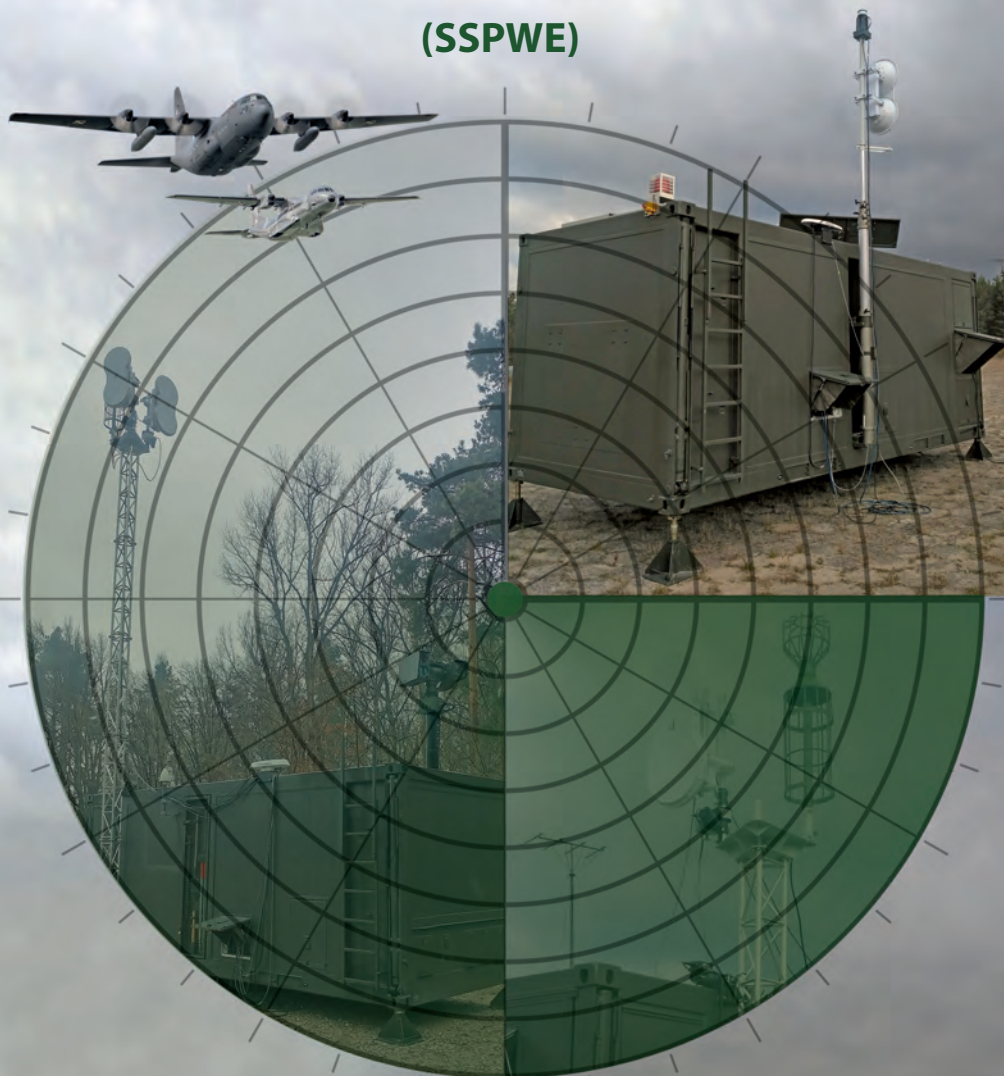
Wkład Instytutu w rozwój lotnictwa polskiego wynika przede wszystkim z prac prowadzonych w zakresie niezawodności i szeroko pojętego bezpieczeństwa lotów. Istotny dorobek, znaczący w kraju i za granicą, obejmuje setki opracowań o charakterze naukowo-badawczym, doświadczalno-konstrukcyjnym, które zastosowano w lotnictwie Sił Zbrojnych RP.

POSIADAMY:

- Koncesję Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji Nr B-404/2003
- Natowski Kod Podmiotu Gospodarki Narodowej (NCAGE) 0481H
- Wewnętrzny System Kontroli (WSK) w zakresie obrotu towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym
- Akredytowane przez PCA i MON laboratoria badawcze
- Certyfikat systemu zarządzania jakością, spełniając wymagania AQAP-2110 i PN-EN ISO 9001
- Uprawnienia do nadawania tytułu naukowego doktora habilitowanego

SYSTEM SZKOLENIA POLIGONOWEGO W WARUNKACH WALKI ELEKTRONICZNEJ (SSPWE)

NCBR
Narodowe Centrum Badań i Rozwoju

System **SSPWE** stanowi element wsparcia systemu szkolenia załóg statków powietrznych do działań w warunkach walki elektronicznej. Jest systemem autonomicznym. Składa się z trzech jednostek kontenerowych (**JZW** – Jednostka Zarządzania i Współpracy, **JOP** – Jednostka Obserwacyjno-Pomiarowa, **JGZ** – Jednostka Generacji Zagrożeń). System SSPWE zapewnia zdolność generacji na potrzeby ćwiczącej załogi statku powietrznego sygnałów zagrożeń mikrofalowych, zawartych w scenariuszu ćwiczenia.

System powstał w ramach umowy z Narodowym Centrum Badań i Rozwoju, w celu wspierania obronności i bezpieczeństwa.

Zakład Urządzeń Technicznych "UNIMASZ"

Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

Posiadamy 30 lat doświadczenia w produkcji maszyn,
urządzeń technologicznych
oraz modernizacji fabryk i zakładów produkcyjnych

Maszyny
specjalistyczne

Wyposażenie
zakładów
przetwórstwa
mięsnego

Przenośniki
i systemy
transportu
wewnętrzny

Urządzenia do
przetwórstwa
owoców
i warzyw

Automatyzacja
procesów
technologicznych

Urządzenia
na zamówienie

Projekty własne i
według powierzonej
dokumentacji

Na przestrzeni 30 lat wielokrotnie zaufali nam między innymi:

W roku 2023 uzyskaliśmy koncesję na wytwarzanie i obrót wyrobami o przeznaczeniu wojskowym i policyjnym nr. B - 044/2023

Wytwarzanie wyrobów:

WT II. Sprzęt kierowania ogniem i związany z nim sprzęt do ostrzegania i alarmowania,

WT VI. Sprzęt elektroniczny, specjalnie zaprojektowany do celów wojskowych lub policyjnych,

WT VII. Sprzęt specjalistyczny do szkolenia, specjalnie zaprojektowany do celów wojskowych lub policyjnych,

WT VIII. Sprzęt do odwzorowywania lub zabezpieczania ruchadami przeciwnika

WT IX. Systemy broni o ukierunkowanej energii i sprzęt pokrewny lub sprzęt do przeciwdziałania

WT XII. Sprzęt i konstrukcje opancerzone i ochronne oraz ich komponenty

WT XIV. Określone w pkt. 1-4 i 8-12, wyroby nieujęte w WT I-XIII, **Wytwarzanie elementów:**

WT III. Pojazdy naziemne, w tym ciągniki i ich elementy, specjalnie zaprojektowane lub zmodyfikowane

WT IV. Wojenne jednostki pływające, specjalny sprzęt morski i wyposażenie oraz ich części składowe

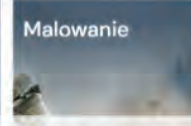

WT V. Załogowe i bezzałogowe statki powietrzne, lotnicze zespoły napędowe, sprzęt pokrewny i jego składniki

Obrót:

WTII-WTXII; WTXIV oraz WT XIII. Sprzęt i technologia do produkcji wyrobów

Oferujemy usługi specjalistyczne w zakresie

 <p>Toczenie</p> <p>Centra obróbki CNC Toczenie wałów do 6 m</p>	 <p>Frezowanie</p> <p>Frezarki 5-osiowe Centra obróbcze 3-osiowe</p>	 <p>Wycinanie blach</p> <p>Wycinanie laserowe Wycinanie wodne</p>	 <p>Obróbka elektroerozyjna</p> <p>Wycinanie precyzyjne elektrodrażarkami drutowymi</p>	 <p>Walcowanie i gięcie blach</p> <p>Prasy do 300T Walcowanie blach o szerokości do 3m</p>
 <p>Obróbka strumieniowo-sięciarna</p> <p>Stal nierdzewna Stal węglowa</p>	 <p>Pomiar</p> <p>Precyzyjnymi maszynami pomiarowymi CNC</p>	 <p>Malowanie</p> <p>Natryskiem pneumatycznym do 8.0m x 4.8 m x 4.0m</p>	 <p>Trawienie i pasywacja</p> <p>Wytrawianie Czyszczenie elektrochemiczne</p>	 <p>Prace spawalniczo-słusarskie</p> <p>TIG, MIG-MAG Prace słusarskie</p>

+48 89 533 58 27

unimasz@unimasz.pl

unimasz.pl

ul. Stalowa 4
10-420 Olsztyn

REMONTOWA
SHIPBUILDING

**MEMBER OF
REMONTOWA
HOLDING S.A.**

***Tradycja i doświadczenie
w budowie okrętów
wojennych i jednostek
specjalistycznych***

REMONTOWA SHIPBUILDING

ul. Swojska 8, 80-958 Gdańsk / Poland

www.remontowa-rsb.pl

OD 90 LAT BUDUJEMY BEZPIECZEŃSTWO POLSKI

 PGZ

 PITRADWAR
90lat

Rok założenia 1926

Nr CSJ/0308/2023

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich
z siedzibą w Warszawie, ul. Świętokrzyska 14a
tel. 22 827-17-68; 22 826-45-55; 22 826-31-57
e-mail: sekretariat@simp.pl; simp@simp.pl; http://www.simp.pl

zarejestrowane w Sądzie Rejonowym
dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy KRS pod nr 000152811

Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich (SIMP) jest dobrowolną demokratyczną, samorządną i trwałą organizacją użyteczności społecznej, zrzeszającą ok. 8.000 inżynierów i techników mechaników wszystkich specjalności oraz zawodów pokrewnych. SIMP założony został w 1926 r., a jego pierwszym prezesem był prof. Henryk Mierzejewski – pracownik naukowy Politechniki Warszawskiej.

Stowarzyszeniem kieruje Zarząd Główny, któremu przewodniczy prof. dr hab. inż. Tomasz Marek Chmielewski – Prezes SIMP.

Organizacyjnie SIMP składa się z 48 oddziałów oraz z 21 sekcji i towarzystw naukowo-technicznych o charakterze branżowym (np. Sekcja Spawalnicza, Poligrafów, Polskie Towarzystwo Badań Nieniszczących i Diagnostyki Technicznej, Polskie Towarzystwo Inżynierów Motoryzacji, Towarzystwo Polskich Inżynierów Lotnictwa, Towarzystwo Okrętowców Polskich KORAB).

Największym oddziałem Stowarzyszenia jest Oddział Poznański SIMP, skupiający ponad 700 członków. Pracami Oddziału kieruje jego Prezes - kol. Jerzy Mańczak.

Działalność statutową SIMP, która skupia się w domach technika NOT i domach mechanika, wspiera sieć około 80 ośrodków działalności gospodarczej, realizujących prace inżynierskie, głównie w obszarze mechaniki. Podstawowe agendy działalności gospodarczej SIMP to: Zamek Królewski w Rydzynie im. prof. Henryka Mierzejewskiego, Ośrodki Rzeczoznawstwa i Postępu Technicznego i Ośrodki Doskonalenia Kadr skupione na terenie całego kraju, Zespół Ośrodków Kwalifikacji Jakości Wyrobów w Katowicach, Oficyna Wydawnicza SIMPRESS. SIMP jest wydawcą 7 czasopism naukowo-technicznych. Najstarszym czasopismem jest „Mechanik”, założony w 1909 r.

Od 28 czerwca 2006 r. SIMP posiada certyfikat nadany przez UDT-CERT potwierdzający wdrożenie i stosowanie Systemu Zarządzania Jakością zgodnego z normą PN-EN ISO 9001:2001 oraz ciągle jego doskonalenie według normy PN-EN ISO 9001:2015.

ISBN 978-83-960892-5-0